Dan Doboș

Elefantul în bostănărie

roman pentru tineret

Dan Doboş

Elefantul în bostănărie

roman pentru tineret
ediţia a doua

Editura Media-Tech
2007

© Media-Tech 2007

www.dandobos.ro

ISBN eBOOK: 978-973-8364-22-1

ISBN: 973-8364-25-6

Ilustraţia de copertă: © Bogdan Enache

Editor: Loredana Doboş

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lectură plăcută :)

Elefantul în bostănărie

Judecând după toate legile omeneşti nu aveam ce căuta acolo. În jurul meu erau oameni care dansau şi râdeau, ţipându-şi o fericire străină pentru mine. Aş fi putut jura că mâna lui Dragoş urca încet dar sigur pe piciorul prietenei lui, Maricica, pe care o ţinea în braţe. Muzica părea şi ea că are un motiv de bucurie. Mirosea a transpiraţie, a sudoare grea de dorinţe păcătoase.

— Vrei să ne ţepuieşti, amice! Nu bei nimic şi pândeşti doar, doar prinzi vreo fază pe care să o povesteşti sec luni la şcoală: *„Dragoş s-a îmbătat şi a confundat-o pe gazdă cu maică-sa!”*

Remarca aceea nu a fost deloc inspirată. Pentru că şi mama şi fiica ascultau din pragul sufrageriei. La fel de îmbujorate, de jenate de tâmpenia spontană a colegului meu de bancă. A singurului coleg de bancă pe care l-am avut vreodată.

De atunci, m-am întrebat de mii de ori de ce eu şi de ce tocmai atunci a trebuit să cad pradă tentaţiei de a salva situaţia. Nici nu le cunoşteam prea bine. Ştiam doar că tipa a cărei zi onomastică mă prefăceam că o serbez este cu un an mai mică decât noi şi o recunoşteam vag de pe coridoarele liceului. Nu mă îndoiam pe atunci, şi timpul avea să-mi dea dreptate, că ea mă ştia pe mine. E clar că intervenţia mea nu a fost motivată numai de o uşoară pornire spre grandomanie, ci şi de altceva mai subtil, mai obscur. Fiindcă nu am alt cuvânt, am să-i zic destin.

— Doamnă, ăsta e felul lui tâmpit de a face complimente. A râs cineva de el şi i-a pus vodcă în suc, am spus eu repede şi pe un ton glumeţ.

Dacă lucrurile ar fi rămas aşa, o gafă îmbibată cu alcool, poate că nimic din cele ce au urmat nu s-ar fi întâmplat şi mi-aş fi savurat liniştit în seara aceea părerea de rău pe care o simţeam pentru

mine însumi. Dar doamna Ana a trebuit să răspundă:

— Tinere, vine o vreme când, deşi te simţi de parcă tocmai ai terminat orele la liceu, nu te mai fluieră nimeni pe stradă. Şi nu înţelegi niciodată de ce.

Neştiind ce să spun, am privit-o pe sărbătorită.

Ilinca.

Mi-am adus aminte. O chema Ilinca. Roşise până în vârful urechilor şi era ca o nuia de salcie, îmbrăcată de mama focului într-o rochie de material sclipitor, fardată stângaci şi nesigură pe tocurile care o făceau să fie cam cât mine de înaltă. Nu mi-a susţinut privirea decât câteva secunde, apoi, ca o fată educată ce era, a plecat ochii în pământ, repetând un ritual vechi de când lumea. Umerii fragili păreau că se împovărează sub semeţia gâtului ei zvelt, vag umbrit de un păr cânepiu, plin de personalitate şi care nu stătea pieptănat în nici un fel. Şoldurile abia dacă îi depăşeau linia taliei iar rochia ar fi putut urma curba aceea uşoară de pe piept şi din cauza unei greşeli de croială şi nu neapărat pentru că acoperea vreun sân. Mai jos, foarte jos, din strălucirea rochiei evadau două picioare de ciută, a căror fineţe rigidă lăsa impresia că sunt gata să se înfigă în covor. Într-un târziu şi-a ridicat privirea din pământ dar, spre marea ei mirare, mă zgâiam încă la ea, stând ca un popândău în mijlocul sufrageriei mici şi obturând complet «ringul» de dans.

După privirea aceea am ştiut că nu am să mă pot abţine să aflu ce gândeşte fiica-fetiţa unei femei atât de altfel la creier faţă de murăturile de mame cu care mă întâlneam când mergeam în casele colegilor mei.

Desigur, se poate susţine la fel de bine, că am fost atras, pentru prima dată în viaţa mea, de o fată ce întrunea încă de la prima vedere atributele care întregesc noţiunea (altfel atât de vagă) de „fată cuminte". Ceea ce, pentru mine, era o premieră absolută.

Fără o vorbă, am dansat împreună vreo două ore. Şi, deşi a negat ulterior cu înverşunare, cred că în seara aceea Ilinca a fost sărutată pentru prima dată. Pe bune. French kiss.

Iar eu am avut pentru prima dată senzaţia că sunt aproape de a afla ce înseamnă să îmbătrâneşti.

* * *

O să vă întrebaţi desigur de ce povestesc astfel întâlnirea mea cu Ilinca. O explicaţie a dat-o taică-meu, a doua zi. El e psiholog şi are în plus un talent deosebit de a mă citi atunci când am capul mare. Şi în dimineaţa aceea îl aveam. Fiindcă chiuiala se terminase pe la miezul nopţii, să se poată duce acasă copilaşii de-a unşpea. Iar eu şi Dragoş ajunseserăm să bem whisky libanez în spatele blocului lui.

Ca să nu o informeze pe maică-mea de starea în care mă întorsesem acasă, a pretins să-i povestesc cu lux de amănunte despre petrecere. Încetasem să mai încerc să-l mint de pe la paisprezece ani, atunci când recunoscusem că e foarte puţin probabil să mă mai las vreodată de fumat. I-am istorisit întâmplările din seara precedentă şi mi-a comunicat imediat verdictul lui, cu gura plină de „bălănelul" (asta e o mixtură discutabilă de ouă şi smântână, prăjite în ulei) pe care şi-l făcea în fiecare duminică dimineaţă.

— E clar! Vezi în ea exact contrariul flenduroasei ăleia, Cristina...

În general e destul de vulgar, dar cu Cristina avea ceva în mod special.

— Ai putea măcar acum să renunţi, băga-mi-aş picioarele în ea de viaţă, la tâmpeniile pe care mi le debitezi zilnic. Şi oare pentru tine, o moarte...

— Nu mă lua pe mine cu sentimentalisme ieftine. Fata aia a murit pentru că mai avea o singură globulă roşie în alcool! Şi, dacă taică-său nu ar fi fost ceea ce este, ştii la fel de bine ca şi mine că poliţia ar fi descoperit şi altceva în sângele ei!

Spiru, cum îi spune (fără să poată explica de ce) Dragoş lui taică-meu, nu se putea abţine să profeseze pe mine un fel de psihologie practică şi militantă. Aşa după cum repeta ori de câte ori aveam necazuri, încetase de mai bine de doi ani să mă mai considere fiul lui. De altfel, relaţia asta filială nu funcţionase niciodată prea bine, mai ales că nici nu era părintele meu biologic. Tatăl adevărat a murit pe când eu aveam doar trei ani. Nu mi-l amintesc, aşa încât, cumva, se poate spune că Spiru îmi era pe trei sferturi tată.

După incidentele care duseseră la moartea Cristinei, mă privea ca pe «un caz» şi mă ameninţa mereu că are să scrie o lucrare bubuitoare despre mine, cu care o să ia nu ştiu ce premiu în valoare de trei mii de dolari. Mi-a explicat odată că, indiferent de sentimentele pe care le investise în mine, nu poate să aprobe felul în care îmi distrugeam viaţa. Şi, deşi de la moartea Cristinei nu-i mai dădusem nici un motiv care să-i alimenteze supărarea, continua să mă privească drept unul din amărâtele lui de experimente.

— ...îţi dai seama că ai greşit şi subconştientul tău lucrează. Excesele pe care mi le glorificai atât, considerându-le expresia ultimă a proaspetei tale libertăţi, nu te-au dus nicăieri! Ai vrut să fii bărbat! Să fii mare! Şi pentru un scurt timp ai fost. Numai

că singurul tău neuron nu a făcut faţă şi ai dat de belea. E o chestie! Dar nu e de ajuns. Trebuie să fii cu adevărat cuprins de sentimentul vinovăţiei...

— Spui prostii. De altfel, toată ştiinţa ta nu face doi bani. Nu întâmplător eşti cel mai bătrân lector din catedră.

Ştiam că nepromovarea sa pe postul de conferenţiar era lucrul care îl ustura cel mai tare. Şi, pe vremea aceea, ne loveam fără milă. Era etapa în care încă mai credeam că adevărata forţă constă în zdrobirea totală a adversarului. Nu ştiam ce înseamnă să fii schilodit.

— Ştii tu? mi-a aruncat taică-meu o privire uşor amuzată.

— Ba bine că nu!

— Şi crezi că la vârsta mea ai să fii mai bun? Că ai să dai o gaură în cer cu articolele acelea idioate pe care le scrii pentru ziar sau că va da cineva vreodată măcar şi un prezervativ găurit pe poeziile tale?

De obicei, când discuţiile ajungeau în punctul în care eu îi vorbeam de insuccesele lui profesionale iar el îmi lua în derâdere scrisul, intervenea mama, care ne despărţea. Fiindcă, dacă nu o făcea la timp, ca într-un ritual repetat la nesfârşit, eu aduceam vorba despre faptul, ştiut numai de noi, că teza lui de doctorat o scrisese maică-mea şi că, dacă ea nu ar fost în aceeaşi catedră, probabil că el ar fi sfârşit făcând teste sociologice la recruţi sau la tractoriştii care doreau să-şi ia permis de categoria C. În dimineaţa aceea, maică-mea nu a fost acolo. Aşa că i-am spus în faţă ceea ce îi repetasem de atâtea ori, cu sentimentul unei prevestiri, ştiind că vorbele mele nu fac decât să mă închidă într-un cerc de fapte care nu aveau cum să se sfârşească bine.

S-a ridicat de pe scaun, a bătut cu pumnul în masă şi a început să vorbească încet, însoţindu-şi cuvintele cu un şuierat ciudat:

— Ascultă-mă bine! Poate că îi duci pe toţi cu notele excepţionale, cu articolele la ziar şi cu aerele tale de poet. Poate că maică-ta şi boşorogul ăla de Alecu te cred geniu iar pe mine un tată denaturat, un ratat plin de tabieturi. Dar eu ştiu! În adânc eşti putred! Te sperie fetiţa aceea, pentru că ea reprezintă normalitatea, în timp ce tu eşti un pervers, incapabil să-ţi înfrânezi vreodată o plăcere cât de mică. Fiindcă fata aceea, evident inocentă în mintea ta, e un idol la care nu poţi să te închini precum toţi colegii tăi. E o iubire imposibilă. Nu mai e mult până va trebui să te prezinţi în faţa...

...mâinile i se albiseră de cât de tare strângea masa şi pe tâmplă i se zbătea o venă, de parcă avea acolo un gândac care săpa cu înverşunare, să iasă afară. Cum ar putea arăta un asemenea gândac...

— ...adevăraţilor arbitri ai vieţii. Şi atunci eu voi fi în avantaj. Pentru că voi fi tot lectorul amărât de care râzi acum de sub pulpana îngâmfatului tău de bunic. Dar tu vei fi în cădere liberă. Şi vei face un crater atât de mare, încât nici măcar lacrimile maică-tii şi banii moşului nu vor putea astupa gaura.

O să vă miraţi, desigur, că în decursul acestui monolog plicticos nu a pomenit niciodată că mă dă afară din casa lui. Nu avea cum, fiindcă vila în care locuiam fusese proprietatea bunicului care, deşi o divinizează pe mama, a trecut casa pe numele meu încă de când a murit tata.

În general, nu mă afecta ceea ce spunea. Îmi imaginam că vorbele lui sunt picuri de zăpadă murdară şi îmi desfăceam liniştit o umbrelă imaginară. Este şi slab profesionist. V-am spus deja că mama şi nu fiica îmi stârnise curiozitatea. Asta venea mai mult în sprijinul ideii că eram încă

ataşat de modelul pe care îl reprezenta «flenduroasa de Cristina» decât de tiparul fecioarei Maria, pe care, trebuie să recunosc, credeam că îl întrupează Ilinca.

Cu toate acestea, vorbele lui m-au pus pe gânduri. M-am dus direct în camera mea şi am început să ticluiesc, pe o foaie ruptă din caietul de română, o poezie în proză. Aveam experienţă. Nici o colegă nu rezista unui asemenea atac frontal. Eram ferm hotărât să-mi măsor puterile cu o dragoste pură. Fără sex, fără abuzuri...

* * *

— Şi ce pana mea să faceţi? a exclamat Dragoş mai târziu, când a trecut pe la mine să vadă dacă am ajuns întreg acasă. Să vă plimbaţi pe alei, pe sub teii înfloriţi din Copou, tu să-i strunjeşti stihuri şi ea ţie plozi în veacul-vecilor, amin!? Băi, nu te pune! Cu asta nu-ţi trebuie mult să reuşeşti. Maricica mea o ştie. Nu cred că a văzut vreodată o...

— Prima măsură va fi să-ţi interzic să vorbeşti în halul ăsta despre ea. Într-o frază care se referă la Ilinca nu ai voie să foloseşti decât cuvinte din dicţionar...

— ...penis, a continuat neabătut Dragoş.

De asta îmi este şi acum atât de drag. E spontan în prostiile pe care le debitează.

— Faci dezacorduri! Se spune «un penis»... am izbucnit eu în râs.

— Asta pentru că mă enervezi. Ce-ai spune să ne calmăm cu o pizza? Ia frige-le un telefon la ăia. Faci cinste! Eşti în mod oficios îndrăgostit şi asta trebuie sărbătorit. Motiv pentru care te vei sacrifica şi vei coborî în pivniţa sordidă a castelului tău, în care ai îngropat nenumăratele

victime ale seratelor literare al căror protagonist ai fost, şi vei aduce din colţul din stânga sus, din rezerva (crede el) secretă a lui Spiru, şi un chil de vin roşu. Seara asta e italiană! Am zis.

M-am conformat. După câtva timp, molfăind de mama focului, Dragoş mă privea cu maxim interes.

— Ce te uiţi aşa?

— Eram curios când o să cadă bucata aceea de roşie care ţi s-a prins de barbă. Mănânci cam necivilizat...

— Tu vorbeşti! Care nu-ţi poţi ţine gura închisă nici cât mesteci de ţi se vede până în străfundurile bolului alimentar!?

— Păi dacă am ceva interesant de spus! Ştii la ce mă gândeam aseară?

— Cum să i-o pui ăleia...

— He-he, a râs el mânzeşte. Asta nu e nici o scofală. Că făcea ca o locomotivă când i-am pus mâna... Stai aşa, că nu scapi! Nu mă abate din drum! Trebuie să am cu tine o discuţie filosofică, ca între doi puberi serioşi şi responsabili...

Îi plăcea să accentueze statutul său de copil. *„Încă mai primesc alocaţie”*, se scuza el când făcea vreo boacănă mai zdravănă. Deşi nu arăta deloc a copil... Abia începea la biroul la care scriam eu şi se bărbierea măcar o dată la două zile. Însă, din cauza ochilor săi mari şi albaştri, majoritatea profesorilor sfârşeau prin a se face că înghit gogoaşa cu copilăria.

— Eu cred că bairamurile astea într-un apartament de bloc sunt, într-un fel, emblema unei întregi generaţii. Nimic nu ne defineşte mai bine decât petrecerile: înghesuială, băutură, sex, urlete de vecini isterici, ochi de babe vigilente care păzesc virginităţi demult pierdute în lift sau prin

tufişurile din faţa blocului... Deranjăm pe toată lumea, dar nimeni nu are curajul să spună: *„Bă, treceţi la învăţat că nu aveţi voie să vă distraţi!”*

Am zâmbit, amintindu-mi de întâlnirea mea cu Cristina. Eram singurii tineri la o masă simandicoasă la care mai şedeau un miliardar şi un prefect. Eram îmbrăcat în costum şi nu avea cum să ştie câţi ani am. Mă privea doar insistent, iar eu nu-mi puteam desprinde ochii din decolteul ei. Care nu era cine ştie ce. Nici generos, nici indecent. Ci doar inexplicabil, misterios...

— Mai mult comportamentul este o emblemă, frate, i-am răspuns. Eşti ceea ce eşti, fiindcă faci ceea ce faci, nu fiindcă mergi cu liftul sau trăieşti la bloc.

— Lasă că nu e vorba de bloc aici. Nu facem decât să adâncim mocirla în care au trăit ai noştri. Stai să vezi! Îmi spune ieri bătrânul: *„Ce ştii tu ce înseamnă să trăieşti cu adevărat?”*

A băut din pahar cu înghiţituri mari şi un strop de vin i-a rămas agăţat ca o promisiune pe buza de sus. Exact unde zăbovise mai înainte pizza.

— Cum poate să mă întrebe o asemenea inepţie? Păi, dacă tot ajungem dracului la aceleaşi păreri despre viaţă la bătrâneţe, de ce sufletu’ meu se mai nasc oameni pe pământ? De ce nu s-a oprit omenirea la moş Adam şi la peştera în care şi-o punea cu colega de grădină când Dumnezeu era la gagici şi mai uita aerul condiţionat deschis, de îngheţau merele şi şerpii? Ce, viaţa are reţete? Eu nu zic că bairamurile noastre sunt o culme a civilizaţiei. Că unii nici deodorantul n-au învăţat ce e... Dar e felul nostru de a trăi. Asta ştim! Şi o ştim pentru că ei nu au fost în stare să ne înveţe mai mult. Şi atunci întreb: de ce m-a spurcat baba aia ieri la lift?

Tatăl lui Dragoş fusese activist de partid iar acum avea un stand en gros într-un complex de la periferia oraşului. Câştiga bine... Nu cât să-şi recapete poziţia socială pe care o avusese înainte

de ’89, dar destul ca Dragoş să se simtă confortabil în clasa noastră.

— Ce-ar vrea de la mine? Să sap vreun canal? Să-mi rup tenişii ca să-mi crape călcâiele pe vreo mirişte proaspăt cooperativizată sau să trag cu praştia în sateliţi ca să ajungem ca-n ’75 numai cu programu’ 1 la televizor? Nu-l înţeleg...

Înfulecând şi ultima bucată de pizza, i-am răspuns:

— Nu trebuie să pui mare preţ pe ce-ţi spun ei. Fiindcă educaţia părintească este cel mai făţarnic lucru cu putinţă! Dacă un părinte crede că e educativ pentru plodul lui să ştie că iarba e albastră, va minţi până în pânzele albe, culcându-se apoi liniştit, cu conştiinţa faptului că a făcut copilului un bine. Nu-i pasă nici măcar că puştanul a învăţat ieri despre clorofilă. Dacă e educativ, iarba e albastră şi gata!

— Adevăr grăieşti, jupâne! Să n-am parte de alocaţie!

Cu obrajii înflăcăraţi de vin, am continuat:

— Nu pot să înţeleg de ce ne taie elanurile! De ce totul trebuie să fie sigur, bătut în cuie? De ce sacrifică posibilităţi măreţe pe prezenturi mediocre!? Eu cred că dacă un tânăr are o şansă dintr-un milion să ajungă fotbalist sau ţambalagiu fruntaş, astronaut sau...

Dragoş mă privea cu ochii măriţi:

— Hai că ne-am îmbătat şi discuţia asta ne depăşeşte. Mai bine hai să vorbim despre femei. Cu restul de discurs te poţi defula la gazetă.

Aveam încă aer în piept pentru ceea ce doream să spun, dar l-am slobozit într-un hohot de râs, ca un trompetist mângâiat pe picior de violonista de lângă el.

Dragoş mă cunoştea cel mai bine dintre toţi cei care mă înconjurau. Simţea ca nimeni altul când lungile mele monologuri aveau să ajungă

la moartea Cristinei. Şi mă oprea cu brutalitate, precum parapetul striveşte maşina unui şofer imprudent dar nu o lasă să cadă în prăpastie. Oricum, era singurul care ştia de aventura mea de echilibrism pe blocul Cristinei...

În seara aceea am avut un vis straniu. M-am luptat cu un fluid negru şi slinos, care îmi acoperea nările şi gura, trăgându-mă spre întuneric. M-am trezit cu senzaţia clară că am sărutat ventuza de desfundat chiuveta.

***

Luni, la liceu, am căutat-o pe Ilinca. Am găsit-o destul de greu, pentru că nu se ridicase din bancă. Scria ceva într-un caiet, dar nu cred că încerca să-şi completeze vreo temă.

— Salut!

A ridicat ochii. Erau...

...albaştri. Cristina avea ochi albaştri. Sau verzi. Erau năbădăioşi, cameleonici, îşi schimbau culoarea...

— Au întotdeauna culoarea sufletului meu: albastru pentru tristeţe, verde pentru dragoste.

— Şi când mă reflect eu în ei...?

— Când suntem împreună se asortează cu faţa de pernă!

...verzi, verzi şi-atât. Privirile ni s-au sudat instantaneu şi un pitecantrop de coleg de-al ei, probabil rănit în amorul propriu că intrasem în clasa lui, începuse deja să fluiere.

— Ai să ai o bucurie. Spune-mi pe care obraz!

— Pe stângul...

— Ai o geană, pe obraz, dar pe dreptul.

— Genele sunt uşuratice. Vin, pleacă... Mie, bucuriile constante mi le aduce obrazul stâng...

Deşi nu-mi aduceam aminte prea bine, fiind un antitalent coregrafic al cărui renume depăşise demult graniţele liceului, cred că, judecând după felul în care o ţinusem în timpul dansului, obrazul acela era cel pe care o sărutasem. Sau aşa doream să fie?

Şi asta durase până când limbile noastre o puseseră de-o trântă printre dinţi...

— Ti-am adus ceva! i-am spus, întinzându-i foile pe care îi scrisesem *„Giulgiu din flori de cais”*.

— E un bileţel?

Am tăcut, oripilat de stupiditatea întrebării. Aveam eu faţă de om care scrie bileţele? Arătam eu a om care scrie bileţele cu versuri copiate de prin anunţurile de mică publicitate? Era o ditamai opera, un ditamai bileţoiul!

— Un fel de bileţel...

— Mă rog...

Mă rog?!!

— E o chestie scrisă astă noapte, după ce am venit de la tine. N-am putut să adorm...

S-a ridicat în picioare. Chiar şi fără tocuri, era destul de înaltă.

— Pot să o arăt mamei? I-ai făcut o impresie deosebită...

— Sper că e o calitate care se moşteneşte.

— De ce? Ai vreun tată de însurat?

Nu înţelesese. Mă referisem la calitatea de a se fi lăsat impresionată de mine. Sau îşi bătea joc? I-am făcut un semn cu mâna şi am plecat, îndreptându-mă agale spre ora de limbă română. În treacăt, i-am şoptit printre buze fluierosului ei de

coleg că îl muşc de nas, dacă nu se poartă cuviincios.

Deşi ştiam că greşeam şi că eram în total dezacord cu Dragoş, care mă prevenise că aflase ceva extrem de interesant de la Maricica, dar era prea ocupat cu copiatul temelor ca să-mi explice, am mers la ea în pauza imediat următoare. Eram curios.

— Ilinca a plecat acasă, băi sculă de măgar! m-a luat Maricica în şuturi de cum m-a văzut. Băi animalule, tu-ţi declanşezi artileria grea cu fata asta? Ce vrei să demonstrezi? Da, ai dat-o gata. Ei şi? Cu ea te pui? Ce-s aiurelile alea cu giulgiul?

— Metafore care nu trec dincolo de aburul care se ridică în preajma cratiţei, măi fătuţă.

Deşi era doar cu puţin mai mare decât bocancii mei de schi, Maricica a încercat să-mi lipească o palmă. Dumnezeule, cum o fi fost ghemul ăsta de nervi în pat? Noroc că Dragoş era zdravăn...

Amuzat, am prins-o de amândouă mâinile.

— Ho, că am intenţii serioase. Nu ţi-a spus Dragoş?

— Struţulică, dragul meu...

...Aşa îmi spusese Cristina când, scârbit de nivelul conversaţiei de la masă, am ieşit din sufragerie, după ce avusesem un diferend cu imbecilul de prefect care susţinea că deschizi ochii spre viaţă abia după treizeci de ani.

„Te ascunzi ca un struţ!” **mi-a spus Cristina.** ***„Cu capul în nisip. Dar e de bine! Ştii ce ouă mari au struţii? Sunt o specie puternică. Ce zici, nu vrei să ne alergăm un pic?”***

Am prins-o atunci abia în întunericul de sub vişin şi am aflat că nu purta nimic pe sub rochie. Şi am mai aflat că urăşte frigul şi promiscuitatea.

— ...ea nu e ca noi. Crede în chestii de astea!

— Şi eu cred! Altfel nu le-aş scrie.

— N-ai mai întâlnit tu aşa o fată! E genul care ar pupa pe bot toate broaştele din Ciric, dacă ar şti că printre ele este şi prinţul ei...

— Apreciez vasta ta cultura în domeniul poveştilor, dar cred că exagerezi. I-am scris un eseu în care am însăilat nişte metafore. Nu i-am dat cianură şi nici nu am violat-o... Nici măcar n-am pipăit-o la bairam.

Mai liniştită, Maricica m-a tras de păr până când urechea mi-a ajuns la nivelul gurii ei...

...usturoi? Dumnezeule, mâncase o pârjoală sau ceva asemănător. Ce scârbos!

— Întreabă-l pe Dragoş. El ştie.

Cu nările crâmpoţite de un spasm dureros, am plecat spre clasă. În timpul orei nu am avut cum să-l înghesui pe Dragoş. Verdictul mi l-a comunicat abia mai târziu, pe seară, când o păcălisem pe mama să ne facă două cafele mari, pe care să le sorbim sub vişin, afară. Spiru nu ne lăsa să fumăm în casă şi, deşi soarele încă rânjea însângerat la noi, vântul de sfârşit de octombrie era destul de aspru.

— Ai făcut o gafă... Băi, ai făcut o gafă mai mare decât dacă i-ai spune lui Maricica de rusoaica de-astă vară. Am aflat de Ilinca din surse de încredere... Mă-sa e sonată iar ea a vrut să se sinucidă...

— Ca noi toţi...

Dragoş m-a privit strâmb.

— Nu chiar. Că asta s-a îmbrăcat într-o rochie albă şi a sărit în faţa unui autobuz.

...giulgiu, alb, flori de cais, puritate, nenorocire. Eram un mare idiot. Făcusem într-adevăr o prostie cât mine de mare...

— Şi ce s-a întâmplat?

— I s-a umflat un ochi... La volan era un şofer strong care a evitat-o, s-a dat apoi jos din maşină şi i-a fript o sfântă mamă de bătaie care a culminat cu un tun în ochi. Şi apoi a şi târât-o de cozi până sus la maică-sa. Maricica tocmai trecea pe-acolo, aşa că ştie tot...

Mi-e greu chiar şi acum să spun ce am simţit mai întâi: revoltă pentru stupizeniile care nu încetau să mi se întâmple, milă pentru sentimentele bietei fete... Dar un lucru e indiscutabil. Atunci am început să mă tem că m-aş putea îndrăgosti de Ilinca. Şi, aşa cum avea să se dovedească mai târziu, spaima asta avea noima ei.

***

Citind cele ce am scris până acum nu pot să-mi reprim un sentiment de zădărnicie. *„Ce tangenţă am eu cu un tip care are numai note mari, o situaţie excepţională acasă, face absolut tot ce vrea şi este un fel de vedetă în liceul lui?”*, vă veţi întreba. Probabil că nici una. Aşa cum îmi reproşa Cristina, n-am fost niciodată nici măcar în stare să mă transpun în postura de a fi lefter, în faţa unui bar. Şi nici nu veneam la şcoală cu adidaşii rupţi. Pentru că adidaşii mei nu se rupeau. Costau măcar şaizeci de dolari. Nu mă interesa prea tare nici măcar bacalaureatul, deşi ştiam bine că îl voi promova. La facultate nu mă gândeam. Bunicul îmi pregătise deja un birou nou-nouţ şi un post cât se poate de bun: reporter sportiv.

Ce avem deci în comun? Eu şi cu tine.

Tocmai diferenţele care ne separă constituie cea mai trainică punte dintre noi. Nu există alfa

fără omega, foc fără apă, dragoste fără ură. După cum nici eu nu pot exista fără voi.

Aţi fi preferat în schimb să mă prefac prost, sărac şi măcinat de griji? Vă asigur că povestea ar fi mult mai puţin interesantă. Ca să nu mai vorbim că Ilinca nici nu ar fi personaj...

Şi mai e ceva. Indiferent câţi bani ai, pantalonii ţi-i dai jos în acelaşi fel ca toţi ceilalţi.

***

Am încercat să dau de Ilinca toată săptămâna. Am văzut-o o dată, în parc în faţa blocului ei, dar eram cu maică-mea, în maşină. Mergeam la o doctoriţă care, în lunile care mai rămăseseră până la încorporare, trebuia să mă scape de armată. La liceu, Ilinca se ascundea, pleca mai devreme sau o trimitea pe Maricica să mă mintă: *„O doare burta. Nu se poate nici măcar ridica din bancă. Iar în clasă nu ai voie să intri, pentru că aşa a spus diriga."* Mă prefăceam înspăimântat de ameninţarea nefericitei lor de dirigintă, deşi adevărata mea teamă era că nu voi putea articula nici un cuvânt care să-mi scuze prostia. Vitejia nu e una din calităţile mele.

— E groasă cât un ombilic de balenă, maestre! O pui de ceva serios! Uită-te la tine. Eşti tras la faţă, n-ai poftă de nimic. Ba chiar ai luat un şase la chimie. Eşti îndrăgostit ciubuc.

— Ciubuc?

— Ciubuc, lulea, tot aia e. Iese fum adică, mi-a zis Dragoş, înfulecând şi hot-dog-ul meu. M-a privit apoi într-o dungă şi, cu o detaşare pe care i-o ştiam aparentă, mi-a zis:

— Mai ştiu pe cineva care fumegă... Numai că distilează din lacrimi cerneală şi îşi moaie tocul în ea. Că tu degeaba scrii tot anu', dacă în momentele cruciale cazi în oralitate. Ce zic eu oralitate? În muţenie, în meditaţie.

M-am ridicat înfrigurat din bancă:

— Mi-a scris? Dă-mi să văd! Hai că n-am chef de glume!

— Nu, dom'le! Abia acum scrie. E drept că de vreo două zile tot trage fel de fel de ciorne. Cică speră să-ţi provoace măcar atâta suferinţă câtă i-ai produs tu ei. Şi apoi renunţă şi plânge de-i sare cămaşa de pe ea... Apropo, cum crezi că arată cu cămaşa sărită?

O privire cruntă i-a curmat elanul imaginativ.

— Ce mai tura-vura. A pus-o de-un opus de-o să-ţi meargă tuleiele, o să-ţi iasă negi pe limbă şi burice pe creier.

Mi-am luat rucsacul şi am pornit spre ieşirea din clasă.

— Alo, domnu', mai avem vreo două ore. Dacă-ţi pune absent!? a încercat să mă oprească Laura. Fată bună Laura. Bună cu toată lumea. Scârbos de bună.

— Lasă-l, iubiţel, s-a băgat în seamă şi Mihai. Se duce să mai vâneze un elefant ceva. Îi trebuie pentru turnul lui de fildeş.

— Ce tot mă freci la cap cu turnul ăla! a intervenit şi Andra. Că eu nu ştiu decât o editură care se cheamă aşa.

— Dar nu poţi fi citată drept un reper al culturii ieşene, s-a zborşit Mihai.

— Şi tu eşti?

— Într-o zi am să fiu! Desigur, eu nu fur startul aşa cum o fac alţii. Pe mine nu mă propteşte nimeni la vreun ziar...

E prea complicat să vă explic de ce Mihai mă ataca mereu în felul ăsta. Poate mai încolo.

— Eşti de-a dreptul tâmpit! Ţi-a făcut ceva omul ăsta? Nu ţi s-a mai adresat de când erai ovul şi-ţi căutai spermatozoidul. Ce ai cu el? s-a aprins Laura. Dacă îţi dă o palmă?

— Nu m-ar mira o asemenea exprimare din partea lui.

— Hai că n-aveţi nici un chichirizaibăr, a intervenit Ionuţ. Mai bine plecăm toţi. Mă refer la oamenii care contează... Mergem la mine şi facem un foc în vie. Prăjim cârnaţi, încercăm vinul nou, ascultăm ceva, respirăm aer de Bucium, poate ne mai vine vreo idee...

Suna bine. Ionuţ stătea într-o casă în afara oraşului, care se învecina cu o vie imensă. Din pragul ei se puteau vedea negurile oraşului şi dealurile molcome, se simţea vara miros de fân şi acum, toamna, fumul stârnit de vreo gospodină mai friguroasă, care făcuse focul în odaia mare. *„Din faţa casei mele îl înţelegi pe Sadoveanu, măi frate!”* se lăuda uneori Ionuţ. *„Aşa e! Dar problema ta este că îl uiţi până la şcoală. Pentru că în loc de literatură îţi tragi repede un ciclu Carnot peste creier, să-ţi explici de ce merge autobuzul, o lecţie la biologie să afli de ce nu te mai încap pantalonii când o vezi pe juna Miruna...”* îl contra imediat Dragoş, făcând haz de incompetenţa funciară a baronului de Bucium de a se apropia de materiile umaniste.

Şi totuşi, Ionuţ nu era de obicei aşa de expansiv, de nebun. L-am privit şi i-am citit în ochi o tristeţe adâncă. Păţise ceva şi, ca de obicei, nu avea chef să-şi facă sufletul poştă.

Am mers la el, în vie. Pământul era ud. La fel şi vreascurile cu care am vrut să aprindem focul.

— Ia treceţi în casă, domnişorilor, ne-a luat într-un târziu în primire mama lui Ionuţ, o femeie impunătoare, pe cât de înaltă, pe atât de zdravănă. Că doar nu sunteţi nişte pui de ţigani, să staţi la focuri. Hai în casă, să şedeţi omeneşte. Dar să nu vă aud că vorbiţi măscări sau faceţi tâmpenii, că vă rad de la porţie.

— Doamne-ajută! a exclamat Dragoş. Numai ei spun măscări şi deci tochitura lor îmi va reveni imediat şi natural mie, lingvistul oficial al acestei

expediţii. Am un set de cuvinte obscure din DEX, de vi se zbârlesc neuronii ca pisica în faţa aspiratorului. Să vă spun: metempsihoză, ubicuitate, hermeneutică, epistemologie, plus altele în alte limbi de largă circulaţie.

Pe când vegheam, ca doi bărbaţi ce ne aflam, tigaia în care se prăjea carnea, fiindcă mama lui Ionuţ încinsese nişte table zuruitoare cu Laura, ea terminându-şi treaba cu brânza şi mămăliga, l-am întrebat pe baron:

— Ce ai, moşule? Nu eşti în apele tale.

Carnea sfârâia prietenos, acoperind zvonurile din odaia alăturată.

— Nu mă primesc ăştia să mă fac pilot. Nici nu m-au dus la vizita medicală. Cică sunt prea înalt!

— Dumnezeule, dar e ridicol! am exclamat, ştiind că pentru el zborul era totul. Îşi construise împreună cu un prieten un deltaplan şi visa să intre la facultate pentru a-i ataşa un motor. Avea deja un fel de permis care îi dădea voie să piloteze planoare şi sărise de peste şaizeci de ori cu paraşuta. Era un animal ciudat... Mare şi cu mania zborului.

— Ţara asta e o porcărie! Pute, frate, pute. Ce, parcă eu nu ştiu că în felul ăsta încearcă să răărească pretendenţii, astfel încât locurile să rămână numai pentru fiii de ofiţer? Ştiu. Şi? Cui pasă?

— Încerc să te ajut. O să vorbesc cu Alecu. Poate ştie el pe cineva.

Însufleţit, Ionuţ m-a întrebat:

— Crezi că ar putea schimba ceva?

— Dacă ai norocul să-l cunoască pe omul potrivit... Am să-l întreb.

Mai târziu, spre seară, când sângele ne coborâse în ficat, turnându-ne plumb în gene, Laura s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— M-am mai gândit. Dar răspunsul este tot nu.

Făcusem un pariu odată. Era ameţită şi îmi propusese să facem dragoste. Pe vremea aceea

eram însă cu Cristina şi ştiam că s-ar fi înfipt cu unghiile în ochii amândurora. Bineînţeles că nu i-am mărturisit niciodată motivul refuzului meu, de altfel destul de tandru. Numai că, a doua zi, a venit să-mi mulţumească şi să-mi spună că sunt un tip special. I-am zis să-mi mulţumească prin a mi se dărui când e trează. A râs şi m-a refuzat. Ne-am despărţit atunci punând pariu că, dacă se va gândi foarte bine la mine, va sfârşi prin a mă dispreţui. Şi când această culme a obiectivităţii va fi fost atinsă, poate vom putea discuta şi despre dragoste.

— Tot nu mă urăşti. N-ai dat de filonul vulgar şi malefic al psihismului meu? Taică-meu mă muşcă de partea asta a personalităţii în fiecare zi.

— Ajunge să te văd acum, cum suferi ca un câine...

— Se vede?

— Te cunosc de la grădiniţă.

Aşa era.

— Şi ştii şi de ce sufăr.

— Bănuiesc.

— Sau ştii...

— Sau ştiu. Bârfele se mişcă bine în liceu...

Aveam încredere în ea.

— Şi ştii cum să elimini nuanţa asta canină din viaţa mea?

— Pe tine nu te poate sfătui nimeni, maestre. Întotdeauna faci cum crezi. Ba chiar am senzaţia că, odată ce ţi se spune ceva, te străduieşti să procedezi altfel. Eşti un nihilist...

— Nifilist se spune, băi! Nici nu ştii să te exprimezi! Lasă-l pe omul ăsta să ne spună aici, între prieteni, ce durere are. Nu-i suge toată vlaga...

Flshuuum! O pernă a aterizat peste nasul lui Dragoş.

— Vlaga intelectuală, fa! Asta am vrut să spun! Ce te repezi ca mireasa la banii de nuntă!?

Desigur, discuţiile noastre erau întrucâtva stupide. Dar ne distrau, ne destindeau... Şi, în fond, despre ce aţi vrea să discutăm? Despre amintirile Laurei, care, venind mai devreme de la şcoală, a găsit-o pe maică-sa în pat în plină acţiune cu un tip de vârsta noastră, în timp ce taică-său era plecat în delegaţie, la Bucureşti? Despre lipsa funciară de bani în care se zbăteau majoritatea părinţilor lor, care nu erau capabili să plătească întreţinerea la bloc? Să ne confesăm unul altuia despre ce am mâncat la prânz?

Ăştia eram. Atâta puteam! Să fie alţii mai buni!

Vinul îmi încleştase vag organul gândirii. După un moment de tăcere, care ameninţa să spargă gaşca, i-am întrebat:

— Nu e ciudat cât de liber vorbim despre sex? Dacă e să ne gândim unde eram acum un an şi jumătate, sau chiar acum un an...

M-au privit cu toţii de parcă le-aş fi declarat că vreau să mă însor.

— Vrei să spui: de când am cunoscut-o pe Cristina, a făcut Dragoş un act de eroism.

— De fapt, nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat atunci, sub vişin, m-a abordat Andra.

— Nimic. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Era destul de răcoare şi, oricum, nu aş fi îndrăznit. Abia în casă am aflat că fusesem un prost...

— Ar fi trebuit să mă violezi! Nu se ştie dacă ai să mai ai ocazia!

— Nu iau decât ceea ce mi se oferă. Sunt un timid.

— Indiferent de temperament, bărbaţii au zidit în ei un principiu violator care, mai

devreme sau mai târziu, sfârşeşte prin a răbufni. Iar când se adună...

— L-am citit şi eu pe Frank Herbert.

— Asta nu schimba cu nimic coregrafia hormonilor tăi... Trebuia să acţionezi când violul păstra încă sublimul pasiunii instantanee. De-acum îţi va fi mai greu.

— Vorbeşti de parcă ai fi dorit...

— Asta face parte din coregrafia hormonilor mei.

— Şi dragostea?

Şi-a aranjat o şuviţă rebelă.

— Dragostea e pentru făcut copii, pentru entuziasmul cu care calci cămaşa soţului sau îndrepţi aripa boţită de neîndemânatica nevastă care nu nimereşte ditamai garajul. Astea sunt chestii pentru adulţi. Noi n-avem voie...

Am intrat în sufragerie şi ceilalţi ne-au privit intrigaţi. Maică-mea morfolea un reproş undeva în fundul gâtului iar părinţii Cristinei erau de-a dreptul furioşi. Dar nu ne-au spus nimic. Bunicul Alecu n-ar fi fost în stare să accepte o asemenea lovitură. El zâmbea.

— De ce prost? a întrebat Andra. De ce trebuie să fiţi cu toţii ca nişte tauri de prăsilă, gata mereu de sex?

— La vârsta noastră, păpuşă, nu e cale de mijloc, s-a apărat Dragoş. Ori eşti aşa, ori nu eşti deloc.

Ionuţ, mai afectat de vin decât noi, a pus atunci punctul pe i.

— Adevărul e că întâlnirea cu Cristina a fost mai distrugătoare pentru voi, gagicile, decât pentru noi. Vă dădeaţi măreţe şi Cristina v-a pus la punct.

— Era mai mare, avea experienţă...

— Şi voi lăsaţi să se înţeleagă asta. Şi, de fapt, eraţi doar cu ceva mai iniţiate decât la doi ani!

— Nu e frumos să vorbeşti oamenii în lipsă.

— De ce să nu fie? Ioana a căpătat ceea ce merita. În fond, fundul ei e o armă mult prea periculoasă pentru o copilă ca ea. Nu trebuia să se ia la întrecere cu Cristina.

Dragoş a ridicat paharul pentru a da greutate spuselor sale:

— Blestemul Ioanei a fost că, din motive obscure, a simţit nevoia să devină ceea ce părea. Curvă adică...

Se întâmplase la ziua onomastică a Andrei. Taică-său închiriase o cabană undeva lângă Iaşi şi, puţin după miezul nopţii, Cristina, despre care tocmai aflasem că e cu trei ani mai mare decât noi şi care acceptase să vină cam în silă

...m-a lăsat unu' baltă...

a propus unul din jocurile idioate de societate al căror scop este despuierea tuturor participanţilor, dar care se încheie întotdeauna când fetelor li se vede vreo bretea mai importantă.

Jocul acela a continuat însă destul de mult. Una peste alta, Cristina a rămas într-o pereche de chiloţi absolut minusculi şi care mai mult subliniau *„năucitoarele ei atribute anatomice”*, cum avea să explice a doua zi Dragoş. Desigur, eu cunosc toate astea din auzite, fiindcă, încă de când Cristina îşi dezbrăcase salopeta de blugi în care venise la petrecere, îmi luasem o sticlă de vin şi mă dusesem în spatele cabanei, să admir stelele căzătoare. Până în seara aceea, credeam că, aşa cum îmi spusese fetiţa cu chibrituri, stelele căzătoare sunt suflete care mor. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, cealaltă variantă, care spune că meteorii sunt speranţe neîmplinite, e mai aproape de adevăr. Îmi era ruşine şi scârbă deopotrivă. Măcar dacă ar fi fost beată...

Ioana, mai ameţită decât s-ar fi putut crede, a dorit să o urmeze şi s-a dezbrăcat total. Mai mult, a ţinut să înconjoare şi cabana... Din păcate, în parcare s-a întâlnit cu părinţii ei. Veniseră să o ia acasă. A urmat o serie penibilă de întrebări şi mai ales demonstrarea fenomenalului instinct al Cristinei care, până când a dat ochii cu părinţii Ioanei, era îmbrăcată şi se ruja, ostentativ, într-o oglindă pătată de muşte.

Acuzată de părinţi că nu este nimic altceva decât o stricată, Ioana a ţinut cumva să demonstreze tuturor că e aşa. Ne-a şi spus. *„Dacă mama mă face curvă, înseamnă că ştie ea ce ştie!”* După cât mă pricep eu, atunci a sărit un pic de pe fix. În vacanţa de vară a plecat în Turcia cu prietenul ei, un desenator pletos şi beţiv. Şi nu s-a mai întors. Maricica a susţinut că a primit o scrisoare de la ea tocmai din Irlanda. Cică, dacă faci acolo un copil, irlandezii îţi dau un fel de viză sau poate chiar cetăţenie. N-a vrut însă să ne arate scrisoarea.

— Băi fraţilor, ia nu mai discutaţi despre sex! Gata, numai asta aveţi în cap? a întrebat Laura. Eu sunt de acord că lecţia Cristinei ne-a priit la toţi deopotrivă, dar...

Laura a început să plângă.

— E tare greu să fii aşa cum ne spunea ea, în lipsa ei.

— Asta cam aşa e, a întărit Dragoş care a profitat de situaţie pentru a o lua pe Laura în braţe. Dacă l-ar fi văzut Maricica, l-ar fi rupt în două şi ar fi făcut din el sarmale...

Printre suspine, Laura a continuat:

— Credem că, dacă repetăm de o mulţime de ori un lucru, el sfârşeşte prin a deveni mai adevărat. Şi, cum nouă nu are cine să ne mai spună ce înseamnă să trăieşti cu adevărat, ce e rău şi ce e minciună, începem să ne îndoim de felul în care trăim. Ipocrizia e un blestem.

— Stai că nu înţeleg. Care e problema ta? a întrebat flegmatic Andra.

— Mă simt atât de aproape de maică-mea! Nu e normal să fim atât de bătrâni. Nu e drept! Toţi spun la fel. Sexul e o mare responsabilitate. Fii atentă, mamă, că cinstea este pentru o fată comoara ei cea mai de preţ. Auzi, tocmai maică-mea îmi spune asta! Fac totul ca nu cumva să-ţi spulbere unul virginitatea pe bancheta din spate a unei maşini cu o sculă cât coada de la hârleţ. Dar nimeni nu te îndrumă ce să faci, atunci, prima dată, când încă nu poţi gândi de usturime şi te întrebi: *„Dumnezeule, pentru asta se face atâta caz?”* Nimeni nu ne spune ce să punem în locul misterului ăsta al himenului. Singura care ştia ce spune este... era... Cristina. Şi acum, în lipsa ei, simt că nu sunt în stare să nu devin maică-mea! Dispreţuită de fel de fel de limbrici făţarnici, am ajuns să mă consider păcătoasă. De ce?

— Vorbeşti prostii! Cristina era o maestră în a te face să-ţi pui întrebări, dar nu răspundea niciodată la vreuna, a spus Dragoş, cu gura plină de un amestec ciudat de vin şi brânză.

— Crezi că îţi poţi petici inocenţa spartă cu sinceritate? Eu unul mă îndoiesc. Eu cred în firesc. Şi în puterea vindecătoare a timpului care e singurul medicament universal.

— ...şi ce dacă? Oare tuturor acriturilor alea de babe, care nu şi-o mai pun cu bărbaţii lor încă tineri, pentru că au fost brusc lovite de frigiditate după ce au făcut vreun ţânc handicapat, le e ruşine de apetitul lor sexual mai scăzut? Nu. Dimpotrivă, îşi fac un titlu de glorie din el! Cu toate că, dacă e să ne raportăm la normal, ele sunt cu mult mai deplasate decât noi de sfânta linie de mijloc, apărătoarea familiei burgheze, armătura betonată de sub fusta oricărei fete respectabile. Am vrea noi să avem atâtea orgasme în plus faţă de medie câte ratează o matroană, mamă fericită de familie

dintr-un apartament de două camere la bloc şi care îşi face veacul într-o bucătărie de trei metri pătraţi...

Când vorbea, Cristina se aprindea şi, deseori, îi era destul de greu să se oprească. Discursurile acestea fundamentalist-adolescentine m-au vrăjit ani întregi. Pe mine, dar şi pe colegii mei.

— Ai să devii deputat sau senator!

— N-au să mă primească. I-aş şoca!

— Oare nu ai văzut cumva prea multe filme cu femei frumoase care se dezbracă din raţiuni regizorale atât de des încât, pentru ca totul să fie cât de cât logic, trebuie să ţină discursuri ca acesta? am întrebat-o.

Cristina a rânjit, mi-a luat mâna şi a sărutat-o mai repede decât am putut eu s-o retrag.

— Mi-ai spus că mă iubeşti... Oare n-ai văzut asta într-un film?

Am zâmbit.

— Nu, am citit-o într-o carte.

— Dacă te comporţi după ceea ce citeşti, să nu te duci la WC, la liceu! Pe vremea mea erau acolo nişte inscripţii a căror punere în practică mi-ar displace chiar şi mie!

— Tu nu ai luat-o niciodată în serios pe Cristina, primi Dragoş drept în figură reproşul Laurei, încă supărată că nu se făcuse înţeleasă.

— Just! Nu mi-am putut reprima niciodată sentimentul că avea ceva artificial în ea, ceva de Marie Magdalenă care caută mereu podul, deşi ştie că e în deşert şi râul e zăgăzuit.

— Care pod? a vrut să ştie Andra.

— Citeşte, măi fată, Noul Testament! Fii culturală! Maria Magdalena a păcătuit cu podarul ca să o treacă un râu. Na, că am uitat ce spuneam.

— De Cristina ziceai.

— A! Mi-am amintit! Era prietenă cu Mircea. Nimeni cu ceva creier în dotare nu se poate

apropia de el atât pe cât a făcut-o Cristina.

— Poate nici nu e bine... a mormăit Laura.

Dragoş a râs.

— Ehehe, problema este ce te faci dacă se apropie el de tine? Staţi să vă citesc ce a scris ieri unei fătuţe, de era asta să dea în boala lu' Calache. A tulburat-o precum vinul nou maţele unui suferind de colită, precum complexul lui Oedip imaginaţia unui sugar...

Ţinea în mână o copie a scrisorii pe care i-o dădusem Ilincăi. Deşi nu mă aşteptam la acest gest, era cumva în stilul lui să procedeze fără scrupule. Din acest punct de vedere, Dragoş e un tip aparte şi predispus la a încasa palme. Dacă el crede că o glumă e bună, trece peste orice sentiment de prietenie şi devine chiar crud, totul pentru un strop de umor. E obsedat de râs. Ştie că viaţa trebuie să fie uşoară şi nu conteneşte să caute dovezi în sensul ăsta. De aceea îl preţuiesc atât încă şi acum. Şi de aceea sunt întotdeauna extrem de sincer cu el.

— Crezi că ar trebui să o faci? Cristina e încă în camera asta, a detonat Laura o metaforă plângăcioasă.

— Vax! Ea ar fi fost prima care ne-ar fi cerut să citim isprava literar-cuceritoare a junelui scriitor-iluzionist aici de faţă. În fond, n-aţi înţeles nimic, voi cei care mă acuzaţi pe mine că nu o luam în serios. Fata asta iubea viaţa.

— I-am spus ieri lui Dragoş să se culce cu mine.

— Îmi e prieten, n-o s-o facă!

— Tocmai de aceea l-am şi încercat... Nu m-a luat în serios. Deşi pare incredibil, Maricica lui m-a înfrânt ruşinos. Ţărăncuţa aceea nefericită, cu mult păr pe picioare...

— Spui asta pentru că nu vrei să recunoşti că te-a înfrânt de fapt Dragoş...

— Poate...

— Documentul ăsta e furat din iatac de fecioară nici cu gândul prihănită, a făcut repede Dragoş un vers.

— Mai tai-o, a izbucnit în râs Andra. Păi ce, e aşa de urâtă?

Dragoş a schiţat un gest vag şi apoi a ridicat ochii în tavan.

— Să spunem că este încă în căutarea feminităţii ei.

— Nu înţeleg? De ce nu mi-o arată şi mie nimeni pe tipa asta? Că mâine-poimâine ne pomenim cu ea printre noi şi poate îi cauzează să ne vadă manierele! s-a plâns Ionuţ.

— N-are, dom'le, ţâţe. N-are nimic. E femeia şnur. Nici măcar nu te poţi gândi la ea, că te arestează ăştia pentru pedofilie, a făcut Dragoş o precizare necesară, dar nu tocmai exactă.

— E aşa de mică? s-a mirat Ionuţ.

— Într-a XI-a. În C, cu Maricica.

— Fetele sunt altfel femei, am spus eu.

— Ce-ai bâiguit?

— Cam aşa ceva a spus Teodoreanu.

— Hai, măi fratele meu, citeşti sau nu? a confirmat Laura printr-o întrebare notoria curiozitate a sexului feminin.

Eram chiar curios să-mi ascult scrisoarea tălmăcită de intonaţiile lui Dragoş. În tot timpul în care a citit nu mi-am putut lua ochii de pe soarele care apunea după un deal. Şi nici n-aş putea să jur că pe obraz nu mi s-a uscat o lacrimă.

Te văd ca şi când n-ai fi.

Te simt de parcă aş pipăi găoacea de lut cald şi umed din care te-ai ridicat de curând să te scalzi în apa lacului în care am săgetat Luna. Pentru tine şi cu gând vrăjmaş.

Pletele tale îmi stârnesc volburi de degete ce mi se înnoadă ca într-o pânză de paing. Gândurile, muşte păcătoase, plonjează sinucigaş în lumina ochilor tăi. Şi tu le apuci, le sugi seva şi le laşi mumia goală de viaţă să atârne strălucitor şi vinovat, ca o salbă de picuri de rouă pe buzele crăpate ale unui călător în deşert.

Smerenia mea se topeşte la picioarele tale goale, rădăcină de cruce. Dar cine e de fapt crucificat? Să fii tu martirul gândurilor mele? Sau eşti crucea pe care îşi vor ispăşi păcatele iluziile născute din dragostea mea violată de carne?

Dumnezeu al viselor, trupul tău îmi izgoneşte gândurile din-tr-un paradis greu de mere ca nişte sâni de fecioară. Şi nu le lasă drept amintire a păcatului lor decât un giulgiu din flori de cais, stigmat de carne albă, adăpost pentru lacrimi nesăvârşite.

Te văd ca şi când n-ai fi.

Ionuţ a fluierat amuzat:

— Nu era mai bine să o duci la o cafea şi s-o întrebi de-a dreptul ce părere are despre amorul liber?

— Evident că aşa era mai simplu. Dar nu! El e megaloman. Trebuie să o dea panacoteni cu gânduri vinovate, cu giulgiul ăla... a intrat în joc şi Andra.

— Mai ales chestia aia cu giulgiul a fost neinspirată. Fiind singura pe care a înţeles-o, fătuţa a crezut că e un fel de apropont la tentativa ei de a se sinucide.

M-am uitat mirat la Dragoş.

— Mi-ai spus că Maricica i-a scos prostia asta din cap.

— Păi da, dar mai bine n-o făcea. Acum nefericita te crede cine ştie ce geniu şi spune că n-

ai să te uiţi niciodată la una ca ea şi, în consecinţă, tentativa ta nu este pentru ea decât dovada unei monumentale bătăi de joc.

— Trebuia să acţionezi când violul păstra încă sublimul pasiunii instantanee. De-acum îţi va fi mai greu.

— E o prostie, am protestat.

— Şi totuşi e adevărul. Uită-te!

Dragoş mi-a întins scrisoarea. Era originalul. Într-un colţ, o lacrimă pecetluise durerea de neînţeles a Ilincăi. Dorinţa de a lămuri lucrurile a devenit atunci insuportabilă.

***

Acasă, maică-mea mă aştepta cu gogoşi calde. În bucătărie mirosea a vanilie şi a ulei încins. Tot după miros, ştiam încă din curte că în gogoşi odihnea o linguriţă de gem de afine. De obicei era mult mai fierbinte decât aluatul...

Era evident că Spiru îi spusese de discuţia dură pe care o avusesem şi acum trebuia să-mi plătesc păcatele.

— Te-ai gândit vreodată cât e de nedrept statutul acesta de copil al părinţilor tăi? mă întrebase odată Cristina.

— Nedrept?

— Da, nedrept. Ei sunt întotdeauna doi împotriva ta.

— Hai, las-o! Dacă şi ai tăi sunt împotriva ta înseamnă că nu ştii nimic despre ce înseamnă viaţa de copil. Păi pe taică-tău nu l-am mai văzut de vreo săptămână. Şi, dacă apare, parcă-l văd că-ţi dă ţigări...

— E un rol, o mască... Dar seara, când se duc la culcare, ştiu că îşi spun totul şi îşi fac griji pentru mine. Nu au secrete unul faţă de celălalt. Iar dacă nu au apucat să se sfătuiască în

legătură cu ceva, au un dar fenomenal de a se înţelege din priviri.

— La mine e mai simplu. Spiru nu contează.

— Crezi tu! Să presupunem că ai o discuţie aprinsă cu unul din ei şi celălalt nu se bagă! Şi să mai presupunem că se ajunge la vorbe grele, că trânteşti uşa şi te duci în camera ta. Acolo eşti singur. Pe când ei rămân amândoi să te condamne... Nu ai cum să fugi de sub spectrul însoţirii lor.

— Poate asta e doar o mică recompensă pentru privaţiunile fidelităţii, i-am spus mângâindu-i sânii.

— E cam mult.

Mama mi-a vorbit abia la a doua gogoaşă:

— Te-ai gândit vreodată că-l iubesc cu adevărat? Recunosc. Eşti mai puternic decât el. Cu impetuozitatea moştenită de la Mihai

vorbea de tatăl meu adevărat

şi cu averea bunicului tău, eşti deja mai mult decât a fost el vreodată. Dar pentru mine asta nu are nici o importanţă. E soţul meu. Şi, chiar dacă nu-ţi place, îl iubesc!

— Nu m-am putut abţine. A fost ca o bătaie, înţelegi? Ca şi cum sare unul cu pumnii la tine fără nici un motiv, îl baţi de-l sminteşti şi apoi tot el se plânge. Nu m-am putut stăpâni! Şi apoi, s-a schimbat cumva lumea? Nu e el cel mai în vârstă? Nu trebuia el să aibă mai multă minte? Nu trebuia el să dea înapoi, mai ales că nu mi-e nici tată şi stă şi în casa mea?

— Şi eu stau în casa ta.

— Cu tine e altfel...

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar gândeşte-te că încerci, inconştient, să copii în toate pe Alecu. Şi el nu e neapărat un model...

— Pentru mine este. Cu el am crescut. Ai fi preferat să-l iau de model pe Spiru?

— Nu-i spune aşa!

Am muşcat dintr-o gogoaşă şi gemul a ţâşnit pe cămaşa mea albă. Pata nu a mai ieşit niciodată. Chipul fin al mamei trăda pe deplin chinul pe care i-l provoca tensiunea ce creştea între noi. Am bănuit că vrea să mă impresioneze şi m-am enervat.

— Hai atunci să fim sinceri până la capăt! Ştii de la ce ne-am luat? M-a pus să-i istorisesc totul despre atracţia pe care o simt pentru o fată, ca să folosească mai apoi povestea mea pentru verdictele lui idioate. Mi-a zis că sunt mult prea atras de modelul curvei de Cristina pentru a mai putea nutri sentimente normale, de dragoste...

Pentru câteva momente vorbisem singur.

— O fată?

Am clătinat din cap.

— Te-ai îndrăgostit?

— Nu încă. Dar sunt pe-aproape.

— E frumoasă?

— Da.

— Dragoş ce zice?

— Că e femeia şnur şi că nu înţelege o iotă din ce scriu.

Mama a zâmbit molcom, m-a mângâiat pe creştet şi m-a îndemnat:

— Mănâncă. Ai nevoie de energie.

— Păcatele părinţilor vor fi plătite de copii, a postulat Cristina. Ai tăi au păcate?

— Cine ştie? Tata a murit prea tânăr ca să nu şi le fi ispăşit. Iar mama...

— E păcătoasă că te-a născut. Eşti un monstru. Asupreşti oamenii, pe mine mă chinui.

— Cum aşa?

— Nu mă pot opri să nu te iubesc. Şi nu sunt obişnuită cu asta. Ca să nu mai vorbim că, oricum, nici unul din noi nu va putea ieşi cu fruntea sus din relaţia asta. Dragostea noastră e o pierdere de timp. Şi, pentru un tânăr, ăsta e al doilea păcat esenţial, după preacurvie.

— Ai dreptate. În fond, cine poate şti cât timp de iubit are fiecare ascuns în suflet? Suntem păcătoşi. N-ar trebui să avem copii niciodată.

***

M-am codit mai bine de două zile. Ştiam din nenumărate şi triste experienţe anterioare că, dacă unei persoane i se năzărea că râd de ea, era destul de greu să o conving de contrariu. Eram un fel de declanşator natural pentru doza aceea de manie a persecuţiei pe care o ascunde orice ADN uman.

Am vrut mai întâi să-i duc un căţel. M-am răzgândit repede fiindcă ar fi însemnat să-i arunc o răspundere pe cap. Un câine la bloc? Ce-avea să spună maică-sa? Pisicile sunt tembele iar broaştele ţestoase prea înclinate spre aduceri aminte. Peştii sunt muţi iar papagalii prea guralivi. Impas.

Eram într-o dilemă mai mare decât cea a unei femei în faţa unui magazin de pantofi unde se fac reduceri. De aceea, am hotărât că trebuie să fiu eu însumi. Am mers la librărie şi i-am cumpărat *Medelenii* lui Teodoreanu. Întotdeauna mă considerasem scârbos de asemănător cu Dănuţ. Mă rog, în anumite limite...

Sâmbătă de dimineaţă, înarmat cu un pachet frumos am bătut – nu prea tare dar ferm – la uşa Ilincăi. Vizorul s-a întunecat o dată, apoi încă o dată, de parcă ar fi vrut să-mi atragă atenţia asupra plăcuţei îngălbenite de vreme pe care scria Constantin Demetriad. Taică-său?

Uşa s-a deschis într-un târziu şi, prin spaţiul minuscul lăsat liber, a apărut capul ciufulit al

mamei Ilincăi. Avea cearcăne şi părul îi mirosea a mâncare.

— Sărut-mâna, doamnă. Aş dori să vorbesc cu Ilinca. Dacă vă deranjez, aş putea aştepta aici pe hol sau chiar în faţa blocului.

Inima îmi bătea precum tacheţii unui motor prost segmentat. Adică tare şi neregulat.

— Tu eşti ăla cu scrisoarea?

— Probabil...

— Tu eşti, a hotărât femeia. Te-aşteaptă, a minţit.

— Nu cred. Ba chiar dimpotrivă. Probabil că acum sunt ultima persoană pe care ar dori să o vadă.

— Şi atunci de ce-ai venit?

— Ca să îndrept o situaţie strâmbă. Fiindcă mi-e teamă că, dacă aş pleca acum, s-ar putea să nu mai vorbim niciodată. Şi suntem încă prea tineri pentru a lua hotărâri pe viaţă.

Uşa a ezitat puţin, apoi s-a crăpat ceva mai mult, atât cât să încapă şi un umăr învelit într-un capot albit şi uzat de spălări succesive. Mirosul de mâncare, probabil ceva cu sos de ceapă, s-a accentuat şi el.

— Are dreptate. Nu poţi vorbi aşa.

— Îmi pare rău dacă v-am jignit, dar intenţiile mele...

— Tocmai asta e. E necurat să ai intenţii corecte. Ai citit replicile astea într-o carte?

— Sunt suflete în care poţi citi mai uşor decât în cărţi.

— Bine, bine, ai câştigat. Am s-o întreb dacă vrea să te primească...

În casa Cristinei ajunsesem a doua zi după ce ne cunoscuserăm. Avea o cameră mare, cu un pat pe măsură. Lângă geam, într-o ordine absolut de neînţeles, având în vedere zburdălnicia proprietarei, stăteau orânduite

cărţile şi cursurile de la facultate. Nu se vedea nici o haină sau vreo şosetă, aşa ca în camera mea.

— E tare ordine, am comentat.

— Iar tu eşti extrem de formalist... Te asigur eu că pe şifonier praful e destul de gros. Ca şi cel de sub covor...

— Ca şi cel de pe buzele mele...

— Spală-te!

— Nu pot. Sunt un ins murdar. Îmi place propriul meu miros. Şi praful de pe buze.

— Eşti un linguşitor. Aşa că te voi primi să faci o tură a patului meu.

— E aşa de mare?

— N-ai să-l descoperi niciodată în întregime. Sunt colţuri în care dorm fetiţe, pe mijloc se adună de obicei visele urâte iar pe margini păcatele. Dacă te arunci pe el cu hotărâre s-ar putea chiar să simţi zvonuri de fund de mare pentru ca apoi să te înalţi în lipsa de aer a piscurilor de munte. E o ţară patul meu...

— Poate, într-o zi, am să ajung să-i supun băştinaşii.

Cristina a râs şi a scos dintr-un dulap un filtru de cafea şi un pachet de ţigări pe care l-a pus lângă sticla mea de suc. Diferenţă.

— Va trebui întâi să spionezi. Şi primul pas într-un spionaj deştept e stabilirea ambasadelor.

Deşi începuse atât de promiţător, acea prima vizită s-a limitat doar la un formal sărut al mâinii.

— Sunt şi alte puteri de faţă şi nu ne-am putea angaja într-un tur complet, mă-nţelegi? mi-a explicat Cristina la plecare.

Încercarea reuşită de a nu izbucni în râs când am văzut-o pe Ilinca a fost unul din momentele de care voi fi mândru toată viaţa. Nimeni nu poate

realiza ce efort de voinţă a fost necesar pentru a nu slobozi un homeric hohot de râs când am văzut că era îmbrăcată într-o bluză albă, cu volane pe piept, şi o fustă neagră, de sub care evadau picioarele ei superbe, zidite parcă într-o tentativă de ciorapi de nylon, mult prea groşi şi prea opaci pentru căldura din camera aceea micuţă. Era îmbrăcată ca la cor. Sau ca o fetiţă care merge duminica la biserică.

— Bună ziua, am început eu catastrofal.

— Niciodată să nu dai bună ziua unei fete. Dacă nu ai destul sânge în tine să-i spui «Salut» sau «Bună», zi-i «Sărut mâna», mă învăţase demult Cristina.

— Bună ziua, mi-a dat ea un răspuns pe măsură.

— Am venit să mă explic.

— Nu era nevoie, mi-a spus Ilinca, arătându-mi un fotoliu, cam desfundat, în care m-am cufundat atât de mult încât am ajuns să am o poziţie destul de ciudată, în care mă simţeam ridicol. Am pus pachetul pe masă.

— Ţi-am adus ceva.

— Nu pot să primesc.

— Ba da. Chiar dacă nu am intenţionat să o fac, îmi pare rău dacă rândurile scrise de mine te-au jignit. Te rog să mă ierţi.

Nu a spus nimic.

— În pachet sunt volumele din „La Medeleni” ale lui Teodoreanu.

— Le am şi eu.

— Astea ar putea fi ale noastre...

Ilinca a înghiţit în sec şi a spus apoi cu voce sugrumată:

— Mi-e greu să cred că vom avea vreodată ceva în comun.

Începusem să mă enervez. Dragoş avea dreptate. Arăta ca o fetiţă. Aş fi putut avea oricând prietene

la fel de arătoase, dar cu ceva urme de creier.

— Uite ce e, am spus, ridicându-mă. Îmi pare rău dacă ai crezut că aluzia cu giulgiul se referea la experienţa ta. Îmi placi şi aş vrea să te cunosc. Dar nu sunt atât de disperat încât să mă rog...

Îşi aţintise privirile în podea, de parcă deslușise acolo cine ştie ce adevăr profund, scris cu litere de furnici. I-am respectat tăcerea aproape un minut.

— Am să plec, i-am zis. Dar, înainte de a o face, te rog să te gândeşti dacă nu cumva şi eu aş putea considera drept o jignire faptul că nu ai înţeles ceea ce am scris acolo. Pentru că, trebuie să mă crezi, nu am făcut decât să adun pe o hârtie gândurile pe care mi le stârniseşi. Nu erau acolo ascunzişuri sau vreo tentativă de a-mi bate joc de tine...

Nici măcar acest discurs nu a scos-o din muţenie. M-a condus la uşă şi mi-a urat formal **bună ziua**. Cartea însă a păstrat-o.

A doua zi, dis de dimineaţă, m-au trezit câteva bubuituri în uşă. Mă cam durea capul. Stătusem până târziu la Dragoş într-o cameră în care se fumase mult şi se băuse vermut roşu. Probabil că de aceea îmi era şi puţin greaţă. În drum spre uşă m-am chinuit să-mi aduc aminte dacă mă îmbătasem. Se părea că nu.

Zgomotul acela infernal provenea de la şuturile pe care le trăgea Spiru în uşa dormitorului meu.

— Te caută cineva. Pare o fiinţă umană şi de aceea te-am trezit. Invit-o în sufragerie. Bănuiesc că la tine în cameră e ca la război.

— La mine în suflet e ca la război, ce-ai vrea să fie în cameră? i-am răspuns în doi peri. Cine e?

— O fată. Zice că o cheamă Ilinca. Te rog să fii civilizat. Nu pare croită din materialul obişnuit al prietenilor tăi.

Purta o fustă lungă şi poziţia ei pe scaun putea fi copiată ca ilustraţie într-un manual de bune maniere. Era îmbrăcată mai omeneşte, dar nu renunţase la fustă. De data aceasta era una roşie,

cu o croială severă, strâmtă. Probabil că, din cauza frigului de afară, făcuse ţurţuri şi acum încerca să-i topească, adunându-şi strâns picioarele.

— Bună ziua, i-am spus întorcându-i amabilitatea din ziua precedentă.

— Bună ziua. Am venit, fiindcă nu-ţi dau cartea înapoi.

— Nici nu ţi-am cerut-o...

— Şi să te întreb de ce vrei să fim prieteni.

Uimire totală.

— Nu pricep, am tras eu de timp.

— Uite cum înţeleg eu, a început Ilinca. Avea un glas adânc, ce contrasta minunat cu aparenta ei fragilitate. Trecând peste cazurile disperate în care un băiat vrea să fie cu o fată numai ca să se poată lăuda a doua zi la şcoală că are şi el o gagică,

...gagică?

doi tineri sunt prieteni pentru că au ceva în comun.

— Sau pentru că se iubesc.

— Chiar şi doi oameni care se iubesc trebuie să discute şi de altceva decât despre pasiunea lor. Şi aici intervine impasul nostru. Despre ce ai putea vorbi tu cu mine? Ce ţi-aş putea eu spune?

— Cine eşti.

— Ai fugi mâncând pământul. Eu nu sunt nimeni. Şi apoi, liceul e totuşi mic. Toată lumea vă cunoaşte. Pe tine, pe Dragoş, pe Andra şi pe Laura, pe Ionuţ şi pe Miruna... Pe fosta ta... prietenă. Şi ştim cu toţii...

— Ce ştiţi? Spune, fii sinceră până la capăt.

— Uite, chestia aia de astă vară.

— Care din ele?

Ilinca s-a înroşit puternic.

— Ştii tu, când aţi dormit cu toţii în cabana aceea la munte. Şi eraţi dezbrăcaţi...

— Era al dracului de cald.

— Şi de aceea aţi făcut...

— Ce?

— Aţi făcut...

— Dragoste?

— Da, izbucni Ilinca. În aceeaşi cameră, ca nişte animale.

— A fost o experienţă, am admis, conştient că îi trebuia un şoc. Ţi-e teamă că nu vei înţelege niciodată ce ai auzit tu că s-a întâmplat în noaptea aceea între mine şi Cristina?

— Nu e numai asta, s-a eschivat Ilinca trecând repede peste ceea ce era mai rău, dar lăsându-mi impresia clară că existau roiuri de vorbe nerostite între noi. Uite casa asta. Întreg apartamentul meu ar putea încăpea în sufrageria ta. Ai probabil mai mulţi bani când vii la şcoală decât are maică-mea pentru piaţă. Ai prieteni atât de exclusivişti şi rude atât de importante! Chiar dacă voi ajunge vreodată să înţeleg ceea ce spui tu că s-a petrecut atunci cu Cristina, după aceea ce ne mai rămâne?

— Îţi voi citi ce scriu.

— Iar eu va trebui să-ţi spun ce gătesc miercurea? La ce telenovelă s-a mai uitat maică-mea şi cu cine s-a mai certat baba de la parter? Pentru că eu asta sunt...

— Îţi place să-ţi plângi de milă. Însuşi faptul că îţi pui întrebările astea dovedeşte că eşti mai mult decât vrei să pari.

— Crezi?

— Da, şi mai cred că în mintea ta nu sunt decât un tip predispus la excese, obişnuit să ajungă în pat cu orice fată după numai două întâlniri, care se îmbată ca un om mare, dar e responsabil cât un preşcolar...

— Şi nu eşti aşa?

— Ba da, dar aş dori să mă schimb.

Ilinca a oftat din rărunchi:

— Nu e bine!

— Evident. Nimic nu se termină bine la vârsta noastră, am zâmbit, cu inima eliberată de o povară

imensă. Hai să o luăm de la început.

Ilinca descoperise din nou podeaua, aşa încât i-am spus:

— Sărut mâna...

— Bună...

— Vrei să mă laşi să învăţ cine eşti?

— Numai dacă... Numai dacă nu mă păcăleşti.

Am luat-o în braţe, aşa în scaunul în care stătea. Părul îi mirosea a şampon de urzică.

— Domnişoară, mergeţi cu mine la cofetărie?

Ilinca s-a întors spre mine şi a izbucnit în râsul total, cu care mă bucura uneori:

— Ei hai, că acum n-ai înţeles tu. Faptul că nu aparţin cercului tău de prieteni nu înseamnă că nu pot savura o pizza.

— Pizza să fie! am rostit cuprins de un entuziasm de curcan în faţa Griviţei.

În dimineaţa aceea fusese sădită strâmb relaţia noastră. Fixasem încă de la început că eu sunt cel vicios şi că ea e un fel de soră care veghează, la dezalcoolizare, un pacient cu fond bun, dar care este în toiul unei rătăciri. Trebuia să-mi dau seama încă de atunci că pericolul nu era atât ca eu să redevin amantul Cristinei, ci ca ea să-şi ia în serios această postură pe care eu o credeam uşor cochetă şi implicit nesinceră.

Pe de altă parte, astăzi ştiu că metoda de seducţie pe care a aplicat-o mai mult sau mai puţin conştient Ilinca a fost una trecută în toate manualele de tehnică a manipulării sub numele de recrutare pasivă. Autovictimizându-se şi exagerând diferenţele dintre noi, Ilinca a deformat subtil realitatea iar eu ajunsesem să o rog să mă lase să mă comport aşa după cum dorea ea. Englezii au o sintagma simplă pentru această atitudine: «playing hard to get». În româneşte se spune că te porţi ca o mironosiţă.

Dimineaţa aceea a fost strâmbă şi, indiferent cât am luptat, nici unul din noi nu a avut puterea de a recunoaşte doza ei imensă de ipocrizie. Păcat. Pentru că ziua care a urmat a fost memorabilă.

Am evitat în mod intenţionat locurile în care mersesem înainte cu Cristina. Cu alte cuvinte, ne-am plimbat în Grădina Botanică, care este la Iaşi un fel de maternitate de iubiri platonice.

Nu plouase demult şi frunzele uscate foşneau ca un jupon de secol XVIII. Ne-am aşezat pe o bancă.

— Pot să-mi pun capul în poala ta?

— De ce? Aşa se face? m-a întrebat în glumă Ilinca.

— Eu, de obicei, rup hainele de pe tipele cu care mă întâlnesc prima dată. Dar cum am promis că am să fiu cuminte, aş dori doar să-mi pun capul în poala ta. Iar tu să-mi mângâi părul până când îmi vei cunoaşte fiecare fir. Şi să vorbim nimicuri.

Am citit mulţumirea pe faţa ei. Neîndoios, totul decurgea aşa cum credea ea că e normal, că e corect. Iar eu nu mă plictiseam.

— Cât de sinceri ar trebui să fim unul cu altul? m-a întrebat.

— E greu de spus. Cât de sinceri suntem pregătiţi să fim?

— Putem afla jucând jocul acela cu întrebările...

— Ştii şi tu că este una la care nu vei răspunde.

— Ba voi răspunde, dacă mă laşi pe mine să te întreb prima.

Am zâmbit.

— Nu, mai bine nu...

Ilinca a tras aer în piept, şi-a aplecat capul şi mi-a spus.

— Răspunsul e nu.

— Ce nu?

Sângele tânăr i-a rumenit indiscret obrajii.

— Nu, nu am fost cu nici un băiat...

Uimit de sinceritatea ei, am clătinat din cap.

— Crezi că aş fi fost atât de nesimţit încât să te întreb chestia asta?

Ilinca a şovăit şi a clătinat apoi aprobator din cap:

— E foarte bine. Înseamnă că începem să ne cunoaştem.

— Eu te cunosc demult. Sunt de şapte ani în urma ta la şcoală. Sau în umbra ta. Nici eu nu ştiu...

M-am ridicat şi am cuprins-o de după umeri. Deşi era soare, adia un vânt destul de tăios.

— De aceea vrei să ne întrebăm până la sânge?

— Da.

— Bine, întreabă-mă.

— Care a fost prietena la care ai ţinut cel mai mult?

Am ridicat ochii. O negură albicioasă ascundea zarea. De lângă noi, o pereche de bătrânei a început să fredoneze incredibil de încet o romanţă: *„De ce m-aţi dus de lângă voi...” Incredibil!*

— Nu am avut decât o singură... prietenă, aşa cum îi spui tu.

— Nu ştiu cum să-i spun. Atâtea cuvinte am. Lămureşte-mă dacă a fost mai mult...

— Ar fi trebuit să poarte în groapă inelul meu de logodnă.

Incredibil de mare, o lacrimă s-a rostogolit încet, arcuindu-şi traiectoria umedă spre bărbie. Mi-am dat seama atunci că, povestindu-i sincer totul, pun în pericol poate nenăscuta noastră iubire, dar eram la fel de conştient că, murind, Cristina îmi săpase în suflet un stigmat hâd. Iar dacă Ilinca dorea să se apropie de mine, ar fi trebuit să se obişnuiască de la început cu cicatricea asta.

— Nu e un secret pentru nimeni că lumea o considera cam uşuratică. Sexul era pentru ea un izvor de neprevăzut, pudoarea – inexistentă şi morala o chestiune de toane. Putea fi arhanghel şi diavol deopotrivă, înger niciodată, judecând

întotdeauna pătimaş şi interesat. La început, m-a atras la ea faptul că citise tot atâtea cărţi cât şi mine... M-am dumirit apoi că acest lucru se datora nu vreunei extraordinare aplecări spre lectură ci mai ales celor aproape trei ani cu care era mai mare decât mine. Însă, indiferent câte aveam în comun în plan intelectual, după câteva luni am sfârşit prin a ne trăi viaţa la o intensitate de nebănuit. Nu ne mai păsa ce spune lumea, chiar provocam scandal pentru a ne striga nebunia... Îmi aduc aminte că odată, iritată de o vânzătoare de la magazin care a controlat-o să vadă dacă nu are ceva dosit în sacoşă, şi-a descheiat bluza şi a poftit-o să o caute chiar mai amănunţit. Nu i-a păsat că o vede lumea. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru. Printre ele este şi noaptea aceea de care ţi-a povestit probabil Maricica. Amândurora ne plăcea la fel de mult să ne dăm în spectacol. Desigur, când energiile pentru o astfel de viaţă ni se epuizau, le stimulam. Ai fumat vreodată marijuana?

— Dumnezeule, nu!

— Cristina o făcea destul de des. Şi eu cu ea. Nu e mare lucru...

— Dar e ilegal.

— La fel e şi să faci dragoste înainte de 18 ani.

— Apropo, câţi ani aveaţi?

— Eu aproape 18 şi ea aproape 21.

— Era un fel de corupere de minori...

— Trebuie să fii dotat cu creierul de tinichea sunătoare a gol al unui judecător pentru a pretinde că înţelegi relaţia dintre corupt şi corupător...

Am continuat aşa timp de mai multe ore. Dar am şi acum impresia că Ilinca nu a înţeles niciodată de ce îi spusesem de inel. Dorisem să îi transmit şi ei ceea ce încercasem să le spun celorlalţi prin gestul meu. Îmi asumam moartea Cristinei, eram o parte a acelui sfârşit tragic, deşi nu mă simţeam vinovat de el. Faptul că soarta o alesese pe ea să se ridice la cer aproape că nu avea

nici o importanţă. Aş fi putut fi la fel de bine eu cel ales să ispăşească fericirea atât de intensă pe care o simţisem în timpul cât fusesem împreună. În faţa vieţii pe care o dusesem eram logodiţi şi era normal să mă comport în felul în care o făcusem. E drept că sperasem să fiu înţeles.

A doua zi, luni, după o noapte în care am visat obsedant flacăra pâlpâindă a unei lumânări, am trecut pe la ea să o duc la şcoală. Am aşteptat în faţa blocului câtva timp. N-a venit. Şi nici eu nu am urcat în casă. Nu doream să par chiar atât de insistent. Îmi aduc perfect aminte de ziua aceea, pentru că m-a convins o dată în plus ce nevoie am de dragoste. Am ajuns la şcoală şi am luat trei de zece, de l-am uimit până şi pe Dragoş.

— Dom'le, lasă-mă să fac şi eu o tură cu fătuţa aia, că trebuie să-mi scot media la chimie.

— Nu cred că e dispusă să facă turele la care te gândeşti tu. E o copiliţă.

— Cu totul altceva decât...

— Esenţial diferită.

Dragoş a strâmbat din nas, cum făcea întotdeauna când aborda subiecte mai delicate. Apoi a întrebat năucitor:

— Şi ce-o să vorbiţi?

Parcă mă lovise cu oiştea de la căruţa lui Moş Gheorghe.

Cum care Moş Gheorghe? Ăla de o plimba pe Olguţa la *Medeleni*.

— Eşti fantastic! Şi ea m-a întrebat acelaşi lucru.

I-am povestit argumentele Ilincăi în legătură cu imposibilitatea prieteniei noastre.

— Are mare dreptate. Ştii că nu cred în iubirile astea platonice...

— Dar tu cu Maricica?

— Maricica este o mască şi tu ştii foarte bine asta. Ea nu a existat niciodată ca variantă absolută. Au mai fost...

— Vrei să spui că, în cel mai bun caz, o voi plimba pe asta şi după ce am dus-o acasă va trebui să găsesc o tipă adevărată cu care să merg la bairamuri şi s-o mai pun din când în când...

Dragoş a dat aprobator din cap.

— Şi de ce n-o să pot face toate astea cu Ilinca?

— Pur şi simplu n-o să poţi! Ce dracu', doar n-o să te transformi în dădacă. Şi mai e ceva, la care e imposibil să nu te fi gândit şi tu. Crezi că ea va rezista iubirii ăsteia platonice pe care o planifici tu? Cât crezi că va dura până va sări ea pe tine? Şi fetiţele sunt făcute din carne. Cu mult os în cazul ei...

Exactitatea cu care Dragoş ştia ce gândesc şi care sunt problemele mele m-a speriat întotdeauna.

— Bine, am să cer sfatul cuiva extrem de competent.

— Doar n-ai de gând să te duci la maică-ta sau la Spiru şi să le spui: *„Oare s-o încurajez pe fetiţa cu care mă întâlnesc să devină femeie sau să-mi cumpăr o lopăţică şi o găletuşă şi să ne apucăm de făcut plăcinţele din nisip?"*

— Ai dreptate. Nu suport nisipul. Dar nu cu ai mei aş dori să vorbesc. Ci cu Mihaela...

Dragoş a dat a lehamite din mână.

— Şi ce ţi-ar putea spune ea? E la fel de nehormonată ca şi Ilinca. Ce ştie ea în plus faţă de copiliţă?

— Mă ştie pe mine.

— Măi, frate Perjule, avalanşa asta de femei din viaţa ta nu serveşte la nimic. Introduce un grad de nesiguranţă prea mare.

— Nu-s mai multe decât ale tale.

Dragoş a izbucnit în râs.

— Poate, dar ale tale sunt ale dracului de complicate.

Şi mare dreptate avea. Mihaela, colega mea de redacţie la revista liceului, era înaltă şi frumoasă, atât de frumoasă încât nu îndrăznisem niciodată nici măcar să o invit la o cafea, în oraş. Între noi exista o anumită atracţie, dar nu îndrăznisem nici unul să facem primul pas. Era mult prea inteligentă pentru ca trucurile mele obişnuite să meargă la ea. Măcar şi pentru faptul că scria mai bine decât mine, avea două volume de versuri publicate deja, era un fel de vedetă şi scrisorile mele liricoide, atât de apreciate în rest, nu m-ar fi ajutat deloc. Eram egali.

În sinea mea, trebuia să recunosc că verdictul pus de Dragoş era adevărat, într-un fel paradoxal, metaforic dar şi concret: *„Băi, asta e aşa de frumoasă şi de deşteaptă că sigur e băiat.”* Deşi avea nişte sâni care nu lăsau să doarmă jumătate de liceu, răceala şi exactitatea vorbelor ei mă năuceau mereu, făcându-mă să mă gândesc la ea mai mult ca la un principiu masculin decât ca la o fată căreia să îi desfaci codiţele.

Am găsit-o destul de greu pe Mihaela. Era în laboratorul de limbă română. Corecta articole pentru revista liceului. Ceea ce ar fi trebuit să fac şi eu.

— Ţi-ai adus aminte şi de datorii? m-a întrebat ea cu un zâmbet mai cald cam cu scăpărarea unui chibrit decât zero absolut. Eşti cumva pradă remuşcărilor sau pur şi simplu fetiţa aceea pe care am auzit că vrei s-o zobeşti cu scrisorile tale are o floare roşie după ureche astăzi.

Uneori era foarte... directă. Se referea evident la o eventuală indispoziţie fiziologică a Ilincăi, făcând referire la un roman de Rebreanu, parcă.

— Ştiu pe cineva cu tâmplele umbrite permanent de o păşune de maci, i-am demonstrat eu că am mândria mea.

Arătându-şi dinţii într-un rânjet care ar fi putut însemna orice, m-a întrebat cu voce voit melodioasă:

— Ştiai că daltonismul este o boală care afectează în special bărbaţii?

Am decis că mai era doar puţin până să ne certăm, ceea ce mi-ar fi dat peste cap planurile. Am lăsat garda jos, am devenit serios, m-am apropiat de ea – ştiam că va aprecia deodorantul meu, toată lumea o făcea – şi i-am şoptit:

— Sau poate lumina n-a fost bună. Poate că florile ar trebui să fie privite într-o lumină de seară. Poate la lumina serii de astăzi.

— Mi se pare mie sau mă inviţi în oraş?

Am tăcut.

— Şi de ce aş veni cu tine?

— Pentru că îţi promit că voi fi cuminte, că te voi lăsa să mă calci în picioare, să mă diseci şi chiar să-mi citeşti o poezie de-a ta despre care eu voi spune necondiţionat că e bună. Şi, aşa cum bomboana sfârşeşte natural ţuguiul colivei, îţi mai promit o seară adevărată. Vreau să mă sfătuieşti...

A părut că gândeşte un pic şi apoi m-a întrebat:

— Cum să mă îmbrac?

— Cu cea mai frumoasă rochie a ta. Dar încearcă să o îmbraci până la şase.

— Trebuie să mă aduci înapoi la zece.

Am zbughit-o direct la bunicul Alecu, la ziar.

Ca de obicei, s-a bucurat enorm că am trecut pe la redacţie. *„Totul e pentru tine. N-am alt scop decât să te învăţ tot ce ştiu! Vreau ca peste trei-patru ani să devii cel mai tânăr şi mai incisiv director de gazetă din România, astfel încât să pot în sfârşit să mă dedic adevăratei mele pasiuni: pescuitul.”* Mă îndoiam că Alecu ar fi putut vreodată să stea departe mai mult de trei zile de redacţie. Dar nu aveam nici un motiv să o spun.

— Ce vânt te-aduce pe la mine? m-a întrebat. Avea tendinţa asta specifică ziariştilor de a încadra vorbele în şabloane. Asta cu vântul aducător de oameni e din Petre Ispirescu...

— Mai ţii minte când am pus pariul acela?

— Care din ele? Cel pe care l-am plătit de două ori sau ăla cu suta de mii de lei, pe care l-am pierdut de vreo cinci ori? a zâmbit el arcuindu-şi mustaţa sură.

— Nu, acela pe care l-am pus acum un an. Când mi-ai spus că nu am să am curaj niciodată s-o invit pe Mihaela în oraş.

— L-am pierdut!? s-a bucurat bătrânul. Doamne-ajută! Bine că ai reuşit şi tu să realizezi din ce cresc femeile adevărate!

Aprecierea pe care o avea bunicul pentru Mihaela era aproape de neînţeles. O adusesem la ziar acum mai bine de doi ani şi, în numai trei luni, ajunsese reporterul său preferat. O trimitea în locuri care mie nu-mi spun nimic: la cantina săracilor, în piaţă, la munte. Mihaela se întorcea de acolo cu reportaje năucitoare, dar cumva lăcrămoase. *„Cam pentru sufragete”*, îi răspunsesem eu bunicului când mă întrebase ce părere am despre scrierile ei. *„Aşa este! A înţeles cine citeşte ziarul. E o calitate excepţional de rară. Stai pe lângă ea, poate te molipseşti!”* m-a îndemnat el atunci.

Bunicul nu-mi spusese nimic în legătură cu Cristina. Deşi eram sigur că ecourile unora din nebuniile noastre îi ajunseseră la urechi. Singura dată când am crezut că se referă la Cristina a fost atunci când mi-a spus că viaţa cea mai uşoară este cea care satisface nevoile de bază. Şi că banii încurajează o astfel de existenţă irosită. Atitudinea lui a fost însă destul de clară. În ultima clipă a renunţat să asiste la înmormântarea Cristinei. Nu ne-am vorbit aproape o lună. Apoi, fără ca vreunul din noi să mai pomenească despre acea întâmplare, lucrurile au intrat în normal.

— Fii atent. Vorbesc eu cu Vasile şi te duci în separeu. Trataţia e în contul meu. Vedeţi însă să nu faceţi nenorociri. Nu vă îmbătaţi sau mai ştiu eu ce! Vreţi să vă şi recomand ceva?

— Nu.

— Bine. O să mâncaţi prepeliţă şi o să beţi Grasă de Cotnari.

Când începea să vorbească nu se oprea prea uşor.

— Problema e că aş avea nevoie, măcar pentru seara asta...

— Nu, nu! Să nu-mi ceri maşina!

— Trebuie să fac impresie, nu-i aşa?

— Dacă o buşeşti, te-am rupt. Nu mai primeşti alocaţie de sprijin trei ani! a râs bunicul, făcând referire la un fel de fond pe care mi-l avansa lunar, cu o zgârcenie care nu-i era caracteristică. Dacă îi ceream o Dacie, mi-o cumpăra. Dacă în schimb îi spuneam că am nevoie de bani, mă întreba repede ce vreau să fac cu ei. Şi nu întotdeauna puteam să-i explic, aşa că mă lăsam păgubaş.

— Dacă îmi boţeşti maşina...

— Hai, lasă, că nu o să păţească nimic! Am de mers cu ea doar vreo trei kilometri.

Alecu ezita.

— Îţi dau Dacia aia nouă...

— Nici să nu te gândeşti. E prea strâmtă.

— Da’ ce, vrei să joci fotbal acolo? E doar...

Fulgerat de o înţelegere profundă, bunicul a început să râdă.

— Dacă tu crezi că pe bancheta din spate ea îţi va permite să, mă rog, te desfăşori în voie, te înşeli. Mihaela nici măcar nu te va lăsa să te apropii de ea. Dar asta este o altă învăţătură pe care e bine să o capeţi singur. Ascultă-mă pe mine, fata asta nu e croită din aluatul cu care eşti tu obişnuit. Nu că ar fi o mironosiţă, dar... are personalitate.

— Îmi dai Merţul sau nu?

— Nu. Fiindcă mi-am dat seama că, în prostia ta, te-ai putea urca băut la volan. O să vina Costică să vă ducă acasă. Cu Merţul.

Oricum, nu-mi pusesem mari speranţe. Fiindcă nu-l căpătasem niciodată.

— Mai bine îmi dai Dacia.

— S-a făcut.

Moşul e un negociator de forţă. Dar şi eu eram os din osul lui.

— Şi să nu bei!

I-am fluturat mâna cu cheile şi am plecat. Tare îl mai iubeam.

***

Am trecut pe la Dragoş pentru că-i împrumutasem un ac de cravată pe care nu mi-l înapoiase. M-a măsurat de sus până jos şi şi-a anunţat părerea:

— 5,7?

— Aşa de puţin?

— Nu, dom'le, la impresia artistică. Notare ca la patinaj. Dacă ai fi pus un negru să spele şi maşina asta, poate că ai fi luat un 5,9.

Mi-a dat acul de cravată şi, în timp ce mă chinuiam să mi-l potrivesc, mi-a spus:

— La ce naiba îţi trebuie ţie Ilinca? Numai ca să ne demonstrezi nouă celorlalţi ceva? Crezi că îi pasă cuiva că te cobori din lumea ta şi dai atenţie unei biete fetiţe, care oricum nu străluceşte prin nimic? Uită-te la tine! Câţi tipi de vârsta noastră mai ştii care să poată ieşi la cel mai scump restaurant din târg cu o fată superbă, într-o astfel de seară? Şi să o poată face şi mâine şi poimâine...

— Nu înţeleg ce vrei de la mine.

— Ai să înţelegi. Nu cred că vei rezista prea mult în rolul ăsta pe care ţi-l impui. E ca şi când un individ supradotat ar purta numai chiloţi de damă. Până la urmă, doare!

Eram destul de indispus de această obsesie a lui Dragoş, care credea că dragostea, ce simţeam că se înfiripă pentru Ilinca, era un fel de pecingine pe sufletul meu.

— Meştere, îţi apreciez sfaturile dar nu crezi că eşti cam insistent?

— Ba sunt conştient de asta, dar încerc să te ajut să vezi...

— Poate că eu trebuie să pipăi! Poate că nu sunt în stare să văd pragul decât după ce m-am împiedicat de el.

Cumva mirat de tonul cu care rostisem ultimele cuvinte, Dragoş a lăsat deoparte orice menajament:

— Chiar nu-ţi dai seama că încerci s-o transformi pe Ilinca într-o Cristină pe dos? Că te simţi atât de marcat de ceea ce s-a întâmplat încât vrei să înlocuieşti o extremă cu alta?

Am dat să spun ceva, dar Dragoş m-a oprit:

— Ştiu ce vrei să spui: e treaba ta. Dar ceea ce nu ai cum să ştii este că toţi cei care vin în contact cu tine se schimbă. Îţi spun asta din proprie experienţă. Şi unii nu sunt bucuroşi...

— Cred că exagerezi. Nu sunt un abominabil vampir de suflete.

— Nu!? Felul tău de a fi este însă o flacără care atrage fel de fel de musculiţe. Care, neavând în spate armura cu care natura şi societatea te-au înzestrat pe tine, sfârşesc prin a se pârli.

Am dat a lehamite din mână şi am plecat. Deşi nu ar fi trebuit, până în faţa blocului în care stătea Mihaela uitasem de cuvintele lui Dragoş. Eram ferm hotărât să mă bucur de seara aceea.

— Eşti tare arătos, mi-a spus, când m-a văzut, Mihaela. Şi, oricum, nu mă aşteptam să vii cu maşina.

— De obicei, bat pingeaua precum restul muritorilor de rând, am îngânat eu cu greutate, nereuşind să-mi iau ochii de la ea. Arăta absolut superb în rochia aceea albastră, scurtă şi strânsă pe şoldurile ei rotunde precum o caroserie de Volkswagen broscuţă.

— Mergem? Ţi-ai terminat inspecţia?

— Aş mai inspecta eu... Arăţi...

— Altfel? N-am ochelarii. Dar să ştii că nu văd aproape nimic.

— Nu, nu, e altceva...

Mihaela a întins mâna stângă şi a băgat în viteză în locul meu.

— Hai să mâncăm.

Când am ajuns la restaurant, mi-am făcut cruce de trei ori cu limba în gură. Masa era aranjată ca în filme. Nu lipseau lumânările iar, în centrul ei, un aranjament floral destul de bizar arunca umbre constipate asupra paharelor aproape sferice în care odihnea o licoare maronie. Coniac?

Chelnerul ne-a luat hainele. Mihaela tremura uşor, fiindcă afară era destul de frig şi, spre ruşinea mea, nu prea îmi ieşise parcarea laterală, încât trebuise să coboare şi să mă ghideze.

— Moş Alecu a aranjat toate astea?

Am aprobat, schiţând cu degetele o spirală în aer.

— Doar nu crezi că le-am arvunit cu alocaţia!

Mihaela a zâmbit şi a început să examineze meniul.

— Ai mâncat vreodată prepeliţă? am încercat eu să previn un dezastru.

— Nu.

— Nici eu. Hai să încercăm!

Entuziasmul meu disperat a trecut neobservat şi a fost de acord. Nu eram foarte sigur că bunicul nu aranjase dinainte şi ce anume urma să mâncăm.

În primele minute am sporovăit despre şcoală şi despre revista noastră. Şi, în timp ce o ascultam, nu mă puteam stăpâni să nu bântui cu privirea peste trupul ei. Îşi ridicase părul de pe ceafă şi era machiată extrem de atent. M-am întrebat atunci dacă nu cumva jucam într-un film al cărui final trebuia să satisfacă o armată de pitecantropi plătitori. Totul era atât de scârbos de perfect încât mi se părea că un uriaş jegos îmi trăsese o palmă şi mă lipise de ecranul unui cinematograf la care rula un film despre mine însumi, făcut de un biograf idiot şi conformist.

— Alo... Mi se pare mie sau vorbesc singură?

— Eşti tare frumoasă, am spus eu fără să mă gândesc.

— Normal. Ştii cât mi-a luat să mă machiez? Şi ştii ce mă strâng pantofii? Când a auzit că ies cu tine, maică-mea a fugit repede şi mi i-a cumpărat cu ultimii bani din casă. Nu e ciudat?

— Ce?

— Toată lumea ne crede făcuţi unul pentru altul...

— Tare ciudat. Îl suspectez pe ăl bătrân că te iubeşte cu adevărat...

— Iar maică-mea e înnebunită după tine. Zice... nu, mai bine nu-ţi spun.

— Hai zi!

— Zice că din băieţi ca tine se nasc bărbaţii adevăraţi.

Izbit de similitudinea cu vorbele bunicului, am înghiţit în sec şi mi-am aţintit privirea în paharul cu coniac.

— Nu ştie prea multe despre mine.

— E colegă cu mama Cristinei, a spus simplu Mihaela.

E jalnic să fii, pentru o mulţime de oameni, doar o carte deschisă. Nu aveam secrete faţă de nimeni. Mi-am dus mâna la piept, acolo unde, în dreptul inimii, aveam o cicatrice abia vizibilă...

Cristina mă privea stând într-un cot. Sânii ei, iritaţi de poziţia ciudată a fetei, se ridicau să mă împungă. Făcusem dragoste ca doi şobolani de laborator şi fusese prima dată când am simţit-o pe Cristina aşa cum ar trebui să fie o femeie. Cu gândul numai la cel care o iubeşte. De obicei îmi spunea bancuri sau pur şi simplu ţipa atât de tare încât afla toată lumea ce facem. Nu că mi-ar fi păsat. Acum însă mă strânsese lin în braţe şi se lăsase în voia mea, ca undele calde ale unui fluviu. Uimit de pasivitatea ei, o iubisem cât de gingaş mă pricepusem.

— Cine e Mihaela?

— O tipă... fără importanţă.

Atunci, fulgerător, Cristina m-a zgâriat în dreptul inimii cu unghia degetului mare. Am tresărit violent şi am apucat-o de încheietură. Mă ustura grozav. O picătură de sânge ca o mărgică ţâşnise afară umplându-şi o rotunjime ciudată.

— Ce dracu...?

— Să nu mă minţi!

— Ai înnebunit?

Cristina se aplecă şi linse picătura rubinie.

— Toţi vă cred foarte potriviţi unul pentru altul.

— Şi de când asculţi tu ce spun ceilalţi?

Cristina mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o peste pântecele ei.

— Când ceea ce spun ceilalţi vibrează aici, ascult întotdeauna.

— E clar. Te-ai dilit! De unde ţi-a venit ideea asta că...

Cristina a sărit pe mine şi mi-a prins amândouă mâinile cu o forţă pe care nu i-o bănuisem niciodată.

— Ascultă, Mircea Stoian. O fac de la paişpe' ani. Dar niciodată nu m-am simţit ca acum. Şi, mai ales, niciodată nu am avut doi prieteni deodată. Niciodată. Dacă îmi dai papucii, fă-o clar.

Apoi a început să plângă. Mi-am strâns hainele şi am plecat acasă. Ca să îmi păstrez o urmă de sănătate mintală am presupus că trebuie să-i vină ciclul şi e indispusă.

Ceea ce nu am spus însă nimănui este că, deşi toate celelalte zgârieturi pe care le-am căpătat vreodată s-au vindecat perfect, cea pe care mi-a făcut-o Cristina este încă vizibilă. Atunci am învăţat că pântecele fetelor e mai mult decât suport pentru buric.

— Şi tu, ce părere ai? Ne potrivim cu adevărat?

Mihaela şi-a muiat buzele în coniac şi m-a privit peste ochelarii pe care îi recuperase din poşetă după ce fusese cât pe ce să dărâme frapiera.

— N-a venit încă vremea să comitem lucrurile pentru care suntem potriviţi.

Am zâmbit.

— Crezi că vor să ne căsătorească?

— Le-ar plăcea.

Mihaela a continuat repede:

— Spune-mi ce căutăm aici, irosind banii moşului şi preţiosul tău timp?

Am lăsat întrebarea ei să plutească în aer, ca o nesimţită ce era, iar Mihaela a profitat de ocazie ca să-şi aprindă o ţigară.

— Cum vor fetele să fie iubite?

Mihaela a tuşit violent, aproape înecându-se cu fumul.

— E o întrebare idioată. În ciuda unei păreri extrem de răspândite în cercul tău de prieteni, fetele sunt şi ele oameni. Îndreptăţite adică la diversitate.

Se înroşise şi era tare frumoasă. I-am spus-o şi apoi am continuat.

— Nu cred că m-am exprimat bine. Dacă ar fi să stabileşti un tipar, cel mai general cu putinţă, ce crezi că vrea de la un băiat o fată de şaptesprezece ani?

— Tandreţe şi romantism, poate... Nu e drept. Vrei să foloseşti toate astea împotriva mea.

Am clătinat din cap.

— Cuvântul împotrivă implică o anumită participare afectivă, deplasată în cazul nostru. Şi apoi tu nu ai fost niciodată fată. Dintr-un anume punct de vedere, metaforic evident, te-ai născut femeie.

Mihaela şi-a dus mâinile la gură şi mi-a spus printre degete:

— Bănuiesc că, de obicei, în momentul acesta al discuţiei, primeşti asigurări de genul: *Nici nu mai*

sunt fată sau *Nu m-am culcat cu nimeni*. Va trebui să fii mult mai abil, dacă doreşti să afli....

M-am ridicat brusc şi scaunul a căzut cu zgomot. Mihaela s-a speriat şi, înainte de a apuca să se ferească, am sărutat-o pe gură. Brutal, umed, violator.

Deşi acum îmi amintesc cu mare claritate, atunci am trecut peste amănuntul pasivităţii ei totale. Nu a răspuns, dar nici nu m-a evitat.

— Dacă aş dori să-ţi fac ceva, crede-mă, aş proceda mai degrabă aşa. După cum, dacă aş vrea să aflu dacă mai eşti virgină, aş pune mâna. Dar astăzi vreau doar să fim prieteni, să vorbim. Spune-mi dacă nu poţi.

Aranjându-şi o şuviţă de păr care evadase de sub clama cu care fusese prinsă probabil cu multă greutate, Mihaela mi-a spus zâmbind:

— Eşti un animal! Dar chiar şi celor mai simandicoase şi mai timide dintre noi le face bine o vizită la grădina zoologică. Nu cred că vrei doar să vorbim, dar o să-ţi fac pe plac.

Am turnat vin în pahare.

— N-am să vorbesc în general. Dar dacă te interesează ce cred eu despre şansele tale de a o iubi platonic şi curat pe mândra aia dintr-a unşpea, atunci părerea mea e că îţi pierzi timpul. Nu aveţi nimic în comun. Şi când spun asta mă refer nu neapărat la felul în care săruţi şi nici la forţele pe care le poţi mobiliza pentru a oferi unei fete, dintr-un simplu capriciu, o seară extraordinară ca asta. Cred doar că, având totul, ai devenit prin definiţie bun. Bun în sensul biblic al cuvântului. În felul tău crezi în dreptate, în frumos, visezi la o Cosânzeană pură ca o călugăriţă dintr-o mănăstire de la Polul Nord. Pe tine te cred în stare să iubeşti pur, aşa cum poate trebuia să o fi făcut de prima dată.

Mihaela a sorbit gânditoare din vin:

— E distractiv, ştii? Într-un fel, experienţa ta cu Cristina a reprezentat şi un fel de viol. Ai sărit direct peste pârleazul celor două decenii. Ţi-a furat doi sau trei ani după care acum tânjeşti. Dacă speri ca Ilinca să fie cheia de la această lăcată...

I-am spus că tocmai condamnarea unanimă la moarte pe care o rostea toată lumea în legătură cu iubirea mea pentru Ilinca mă făcea să fiu mai aprig. Era un cerc vicios în care mă roteam cu o viteză din ce în ce mai mare. Cât despre incompatibilitatea dintre orizontul meu şi cel al Ilincăi, credeam că atât ea cât şi Dragoş încercau să-şi atribuie merite în mod artificial: numai noi reuşim să vorbim cu tine, numai noi te putem înţelege...

Mihaela a ridicat mâna şi m-a oprit cu un gest.

— Starea naturală a fetelor este fuga după o dragoste împlinită. Spune-i sex, spune-i cum vrei! Gândeşte-te că acum trei sute de ani am fi fost bătrâne deja. Şi am fi purtat după noi măcar doi plozi. Tot ceea ce eludează aceste legi este într-o stare de anormalitate şi va tinde în mod natural să se îndrepte. E riscant să te îndrăgosteşti de o infirmitate temporară cum e inocenţa...

Ştiam că Mihaela era destul de cinică şi, de cele mai multe ori, sentenţioasă. Cu toate că veniserăm la restaurant pentru a căpăta răspunsuri, spusele ei mă făcuseră să cred că e cumva geloasă. Şi de aceea nu am pus prea mare preţ pe ele.

La câteva minute după ce Mihaela a încetat să mai vorbească despre şansele mele de a iubi platonic, pe uşa separeului a băgat capul Costică, şoferul personal al bunicului.

— Am venit că, dacă beţi ceva, să vă duc acasă. Vă aştept în maşină, nu vă faceţi griji.

Oricum, nu-mi făceam. Era plătit neruşinat de bine.

Când a venit prepeliţa, ne-am privit în ochi şi am gustat, încercând să ne folosim de tacâmurile

ciudate pe care ni le puseseră pe masă. Eu m-am plictisit primul de tentativele jalnice de a colecţiona carnea de pe oscioarele acelea mici şi am luat copanul în mână.

— Omule, că altfel ţi-aş spune dar mi-e că ai să mă pui să plătesc consumaţia, aici nu se poate mânca şi ceva după care să nu-ţi fie foame??

— Dar ce are prepeliţa asta? am întrebat, continuând să fugăresc o şuviţă neagră de carne care ar fi putut fi foarte bine şi o bucată din talpa de la bocancul stâng al bucătarului.

— E prea...

Am dat din cap.

— Da. E cam...

— În nici un caz nu e ca...

— Să nu spui, că ne dau ăştia afară pe brânci.

— Şi, nu merită?

— Ne scriu pe toacă! am încercat eu să salvez situaţia.

— Ei şi? Cum vrei să poţi iubi ardent dacă te nutreşti cu zburătoare anemice? Probabil animalul ăsta s-a sinucis din dragoste, atât era de bleg.

Până la urmă ne-au dat o pizza mare. Dar chelnerul a strâmbat din nas şi ne-a întrebat cu vădit resentiment:

— Vă las Grasa de Cotnari? de parcă împerecherea divinei licori cu turta italiană ar fi fost un fel de perversiune.

— Nu! Ştii ceva? Ia du şi sticla asta de aici. Şi împinge-ne două beri adevărate...

Am sporovăit toată seara, mult după ora zece, când, cel puţin teoretic, Mihaela trebuia să ajungă acasă. La despărţire, i-am sărutat mâna şi i-am spus:

— Am fost un prost. Ar fi trebuit să încerc să te cunosc atunci când mi-a spus bunicul.

Mihaela m-a mângâiat pe obraz.

— Mă înspăimânţi. Te ştiu de ceva timp, dar nu te-am simţit niciodată atât de hotărât. Şi, ca să nu spui că mi-ai dat degeaba de mâncare în seara asta,

am să-ţi dau totuşi un sfat. Pune-o la încercare în prezenţa unui arbitru.

De obicei, când spunea astfel de lucruri, folosea un ton de zeflemea. În seara aceea mi s-a părut că vorbeşte altfel. Dar, ameţită de magia orelor care se scurseseră, mintea mea nu a fost în stare să pună această nuanţă decât pe seama celor două pahare de coniac pe care le băuse Mihaela. Înainte de cele două beri.

Pe drum spre casă, mă hotărâsem deja. Aveam aproape patru zile s-o conving pe Ilinca să se ia de mână cu Maricica şi să meargă cu mine şi cu Dragoş la vila bunicului de la munte. Ştiam din proprie experienţă că dacă vrei să încerci ceva – o maşină, o fată, o casă – week-end-ul este un poligon excelent.

***

A fost mult mai greu decât mi-aş fi imaginat s-o conving pe Ilinca de frumuseţea unei excursii la Vatra Dornei. Dragoş în schimb a acceptat imediat:

— Meştere, e o idee minunată. Dar n-am putea lăsa femeile acasă?

Am clătinat din cap.

— Atunci n-am putea să strângem unele de pe drum, să spunem din Câmpulung?

— Mergi sau nu mergi? Cu Maricica!

— O să merg, ce-o să fac? Trebuie să organizeze cineva şi focul. Ţii minte că ultima dată era să-ţi tai degetele cu toporul?

Deşi era evident entuziasmată de planul unui week-end la munte, Ilincăi îi era frică:

— Cine mai merge?

— Dragoş şi Maricica.

— Şi sunt mai multe camere?

— Nu, e numai una. În care este montat un aparat de tortură de care îmi leg prietenele înainte de a le viola, am spus supărat. Bineînţeles că sunt mai multe camere.

Ilinca m-a mângâiat pe faţă, spre aprobarea maimuţoilor mei de colegi, care priveau din pragul clasei.

— Nu te supăra pe mine. Sunt întrebări pe care mi le va pune mama. Şi, deşi nu e încuiată la cap, are un dar deosebit de a mă prinde când mint.

M-am prefăcut încă supărat. Ilinca m-a luat de braţ şi m-a îndepărtat de gaşca de oligofreni care începuse să strige *„Pup-o, uăi, n-o lăsa!”*

— Cum ajungem acolo?

— Nu ştiu. Cu una din maşinile bunicului.

— Conduci tu?

— Îţi voi fi şofer.

Ilinca şi-a muşcat buza de jos.

— Şi dacă maică-mea n-o să fie de acord?

— Cheam-o şi pe ea. Vorbesc serios. În căsoiul ăla este loc pentru jumătate din blocul tău. Dar spune-i că va trebui să taie lemne şi să gătească pentru toată adunarea.

Ochii Ilincăi străluceau straniu şi obrajii i se rumeniseră.

— Nu contează că sunt mai multe camere, nu? Ăia doi oricum vor dormi împreună.

— Chiar şi aşa, ne pot despărţi măcar trei pereţi şi două uşi încuiate.

— Crezi că asta vreau? s-au arcuit în jos colţurile gurii ei mici.

— Asta vreau eu, am încercat să dreg busuiocul. Bineînţeles, trebuie să-ţi iei haine groase şi pijamale aidoma. Te mai consulţi cu Maricica... Vezi că şi cu spălatul e un pic cam complicat.

Ilinca şi-a muşcat din nou buzele.

— Mă ispiteşti.

— Joc un rol vechi.

— Am să încerc să o înduplec pe mama. De obicei e destul de... să zicem, reticentă la excursii din astea.

Pe seară, mi-a telefonat să-mi spună, cu voce ca de mierlă, că maică-sa nu fusese «reticentă». *„În mod straniu”*, a încheiat Ilinca.

Am adormit cu satisfacţia idioată că sunt tare norocos şi am visat din nou o ploaie mare.

***

Vinerea în care am plecat a fost o minunată zi de noiembrie. Soarele strălucea glumeţ şi era destul de frig chiar şi la Iaşi. Îndurasem mai bine de o oră poveţele lui Costică, şoferul, care mă dăscălise despre curbe (le ştia pe toate şi a vrut să-mi atragă atenţia asupra a vreo patru-zeci) şi-mi explicase în amănunt cât se chinuise personal să facă din amărâta aceea de Dacie un mijloc sigur de a ajunge la munte. *„E nişti curbi tari periculoasi, cî vini tirurili încărcati cu marfă la vali şî... nu si uitî!”* subliniase el apocaliptic. Bineînţeles, de oglindă spânzura un CD. *„Să nu vă prinză ăştia cu radaru’. Cî undili si reflectî şî li stricî jucăria”,* îmi explicase el rolul discului.

Am plecat abia pe la 4, cu portbagajul aproape târându-se pe caldarâm. Fetele luaseră cu ele jumătate din garderobă, spre disperarea lui Dragoş:

— Fa, te scoate omul ăsta în lume, sau, mă rog, în pustietate, şi tu îţi dai în petec. Îi strici maşina. Păi ştii tu cât costă un amortizor?

— Nu, a recunoscut Maricica.

— Cam cât zece perechi de chiloţi din ăia după care tu ai oftat trei săptămâni înainte de a ţi-i cumpăra eu, care am suspinat două luni după aia! a răspuns prompt Dragoş.

— Mânca-mi-ai coada, a punctat sec Maricica un sentiment ambiguu.

Oripilat de asemenea maniere, Dragoş a extras dintr-un buzunar al rucsacului personal, care nu mai încăpuse în portbagaj, o sticlă de plastic.

— Am să mă îmbăt şi gata!

— Păi de ce? am întrebat.

— Nu vezi că sunt persecutat? Că sunt agresat verbal...

Ilinca tăcea privind scurgerea debilă şi neregulată a pomilor înspre Iaşi. Atent la drum, am

dat să o apuc de mână, dar am nimerit pe piciorul ei. Muşchii i s-au încordat inuman şi mi-am retras degetele imediat.

— Iartă-mă. N-am vrut.

Ilinca a chicotit uşor.

— Pe naiba. Poate n-ai îndrăznit, dar de vrut...

— Da' ce ţi-a făcut, s-a dat deja la tine? Să nu-mi spui că s-a apucat să te mângâie pe picioare!

— Nu-ţi spun. Că nu e treaba ta.

— Dom'le, e ceva de groaza lumii! Băiatul ăsta când pleacă la drum nu-şi poate stăpâni deloc hormonii. Eu îl cunosc!

...Cristina a tras brusc pe dreapta, frânând cu zgomot. *„Mă duc în pădure". „De ce?". „Am nişte nevoi organice care trebuie rezolvate. Vino să mă ţii de mână."* Din spate, Maricica căscase o pereche de ochi imenşi şi până şi Dragoş descoperise ceva pe podea. Am plecat cu Cristina, care, fără a aştepta să facă nici măcar zece paşi a început să se dezbrace. Din viteză, a reuşit să rupă şi toţi nasturii de la cămaşa mea. Şi-a ridicat fusta, de dimensiunile unui prosop. Mic. Am înţepenit. Nu avea nimic pe ea. *„Ia-mă acum, cât nu urlu!"* Nu-mi amintesc foarte bine ce a urmat. În sensul că în afară de bucuria inumană pe care am simţit-o când am pătruns-o îmi aduc aminte doar că la un moment dat ajunsesem cumva jos şi un ciot amarnic mă rănea groaznic în spate. Îl simţeam de fiecare dată când Cristina sălta, ca un vultur din aceia din Africa. Hoitari parcă. Poate că aşa şi era. Mă poseda sălbatic într-o pădure... *„Tare te mai iubesc"*, încheiase ea, ştergându-şi sudoarea de pe gât. O rază de soare străpunsese frunzişul de deasupra şi i se oprise pe păr, transformându-l, ce eroare, într-un fel de aureolă. Numai eu ştiam că, de fapt, părul ei e un nimb de dulci păcate...

Când ne-am întors, ochii Maricicăi erau la fel de mari. Şi bluza ei oferea privirii câteva pliuri ciudate.

Asta fusese când mersesem pentru ultima dată la munte cu Cristina.

Maricica l-a plesnit pe Dragoş peste gură.

— Ce ai, fa? Mă refeream la ADH. Hormonul ăla care reţine apa în organism. Sau o dă afară, nu-mi mai aduc bine aminte. Că îl apucă, dom'le, pe ăsta nişte jeturi, de stai în maşină câte cinci minute şi te aştepţi să alunece vreun deal ceva, să moară vreo căprioară înecată!

Deşi foarte abilă, eschiva lui Dragoş i-a stârnit Ilincăi bănuieli ce i-au întunecat privirea. Mama lui de idiot!

Drumul s-a scurs într-o veselie minunată. Ilinca s-a apucat să ne explice cum, din carnea pe care i-o pusese maică-sa la pachet, avea de gând să ne facă nişte mititei fantastici.

— Şi cum ai să faci?

— Aprind un foc mare în grătar şi apoi îi prăjesc. Ce, crezi că, dacă ai bunici la ţară, eşti singurul capabil să ne faci să nu murim de foame în sălbăticie?

Dragoş, care gustase binişor şi de unul singur din sticlă, a răspuns repede.

— Fetelor, visul meu ar fi să vă descurcaţi singurele cu păpica, în timp ce eu şi cu Mircea discutăm de alte gagici. Dar muntele e o chestie faţă de care trebuie să fii smerit. Nu e bine să crezi că ajunge un amnar şi o carne cumpărată din oraş pentru a-l transforma într-o terasă din buricul târgului Ieşilor.

Maricica a dorit repede să ştie cum făcea el de nu supăra muntele.

— Am o relaţie specială cu el. Nu îl călăresc. Îl respect stând mereu la poale şi admirându-i măreţia. Eventual, în faţa unei beri.

— Ascultaţi ce spune! Că ştie, am zâmbit. Odată am provocat muntele şi am sfârşit prin a fi atacaţi de o adevărată cireadă de bestii apocaliptice. Noroc de duhul muntelui că a venit să ne salveze.

Dragoş a izbucnit în râs.

— Hai măi, că ăla era băştinos şi nicidecum duh.

Ilinca nu înţelegea nimic şi am început să-i povestesc.

— Eram printr-a noua şi împreună cu Dragoş ne petreceam vacanţa în casa unde o să mergem şi acum.

— Da, da, a aprobat Dragoş. Aşa e. A fost ultima vacanţă strict flăcăiască, de nu ne mai dădeam rând în spatele uşii de la budă.

Spre mulţumirea mea, Ilinca nu a înţeles aluzia. Doamne, ce-o mai iubeam pe fata asta!

— Cert este că, la un moment dat, am plecat într-o expediţie după fragi. Sau după bere la bufet? Cine mai ştie? Ne depărtasem binişor de casă, când am fost înconjuraţi de cinci jivine.

— Lupi? a întrebat cu răsuflarea tăiată Ilinca.

— Ei şi tu, a râs Maricica pentru că ştia povestea. Erau nişte câini. Ciobăneşti, e drept, dar erau nişte câini.

— Care câini, madam? Că, dacă ăia erau câini, atunci pechinezul lui moş Firu de la mine de la bloc e râmă. Aveau pe puţin optzeci de kile. Bucata.

— Nu ne-au făcut nimic, am continuat eu. Atâta doar că ne-au înconjurat şi nu ne lăsau să punem un picior în faţa celuilalt. Aveau o dantură impresionantă, pe care şi-o arătau generos ori de câte ori încercam să spargem cercul lor. Am stat aşa vreo trei sferturi de oră, până când, la un moment dat, s-a auzit un fluierat. Pe drum venea un pici. Să tot fi avut vreo cinci ani. Era îmbrăcat într-un maieu soios care îi ajungea peste cizmele de cauciuc ce îi erau cu patruzeci de numere prea mari. A fost o apariţie halucinantă. A pus mâna pe

o piatră cam cât un vârf de unghie şi a strigat cu voce piţigăiată: *„Nii, boală!”* De parcă ar fi văzut un grup de comando al diviziei de ecarisaj, javrele au luat-o la goană urlând. De uimire, n-am putut decât să-i dăm puştiului sticla noastră cu suc. Ne-a mulţumit şi dus a fost...

Ilinca a râs cu lacrimi. După câteva momente a reuşit să îngaime:

— De fapt, amintirile sunt cea mai bună investiţie. Îs ca vinul: cu trecerea timpului devin mai bune, mai frumoase.

Am ajuns în munţi mult după ce noaptea de noiembrie se lăsase peste crestele blânde, transformându-le în sauriene fantome întunecate.

— Dumnezeule, cât poate fi de frig, a articulat într-un târziu Ilinca. Deşi se lăudase că maşina e mai bună decât când ieşise pe poarta fabricii, Costel uitase să verifice şi instalaţia de încălzire care profitase de această ocazie nesperată pentru a ne atrage atenţia că una din portiere nu se închidea foarte bine. Bune maşini Daciile!

— Ia haina mea, am îndemnat-o eu, întregind un ritual ancestral în care bărbatul puternic ocroteşte femeia slabă.

Fără vorbe, Ilinca a tras din spatele maşinii şuba mea şi s-a învelit cu ea. În oglinda retrovizoare am văzut cum, prin somn, Dragoş o strângea în braţe pe Maricica lui. Era atâta tandreţe în atitudinea aceea protectoare încât toată gheaţa cu care îşi înconjura nenumăratele ipostaze se înfăţişa în adevărata ei valoare. Aceea de crustă groasă, ascunziş pentru un suflet firav.

Profitând de starea de somnolenţă a tovarăşilor mei de călătorie, am întrebat-o pe Ilinca:

— Îţi place?

Prin întuneric i-am văzut zâmbetul:

— Pentru mine, clipele astea sunt rupte din altă lume. Mi-e frică de răsuflarea unei zâne rele care să mă trezească la realitate.

— Şi totuşi asta este realitatea.

— Realitatea ta.

— Şi de ce nu mă laşi să o împărtăşesc cu tine?

Ilinca a tăcut un timp şi apoi a susurat, cu voce pierită:

— Mircea, nu e vorba de ceea ce cred eu, ci de ceea ce am trăit până acum. Mă simt pierdută...

În depărtare mi s-a părut că zăresc o căprioară.

— Crezi că dragostea este avantajată de peisajele astea exotice?

— Iubirea se naşte din solitudine. Un suflet nu poate iubi cu adevărat decât dacă a trăit experienţa singurătăţii...

...Dumnezeule, de unde ai atâta putere de a iubi? E un talent?

— Nu, Cristina, e blestemul singurătăţii mele.

— De ce crezi asta?

— Pentru că dogoarea pe care o simt trebuie să se fi născut din ceva. Or, până să te cunosc, în mine nu a existat decât vidul singurătăţii mele.

Instinctiv, i-am pus mâna pe frunte. Aiurea iubire! Avea febră.

Am călcat acceleraţia până la podea, scuipând moartea care îmi rânjea de după fiecare curbă.

Când am ajuns în sfârşit la cabană, afară era întuneric deplin, deşi abia dacă trecuse de şapte. Din fericire, extrem de sceptică asupra capacităţii noastre de a ne descurca într-o gospodărie ţărănească şi încă pe întuneric, tuşa Elefteria avusese grijă să facă focul în bucătărie şi în cele două odăi de la drum.

Pe plita imensă care fusese instalată la cererea expresă a bunicului aromea un pui. Un pui care suferise probabil de bulimie fiindcă, judecând după dimensiuni, părea mai mult curcan.

— Slavă Domnului, blestematule, că ai ajuns! Mi-am frânt mâinile de grijă.

I-am sărutat mâna cu respect. Nu era frântă. Dacă ar fi fost ca bunicul să se fi recăsătorit, probabil că tuşa Elefteria mi-ar fi fost bunică. *„N-a fost să fie!”* îmi mărturisise Alecu într-o zi, acceptând ceea ce era evident pentru toată lumea.

— Am mers încet, că era un pic de pâclă.

Disciplinat, Dragoş a pupat şi el mâna tuşei Elefteria.

— Aghiuţă, mai trăieşti? Nu te-a luat încă Scaraoţchi să te zidească în vatra cazanului cu smoală?

Dragoş a zâmbit şi apoi a strâns-o în braţe.

— Lasă, mătuşă, că nu s-a născut încă dracul ăla de mă poate lua pe mine...

Tuşa Elefteria şi-a îndreptat apoi atenţia către Ilinca.

— Bună seara, duduiţă. Iertaţi-ne, că aici suntem la ţară. Întâi dăm bineţe bărbaţilor... Nu că ăştia doi ar putea trece drept bărbaţi pe aici prin sat, dar...

Ilinca, roşie în obraji, abia se ţinea pe picioare. Febra i se accentuase şi era rumenă ca o cireaşă pârguită.

— Doamne Dumnezeule, fetei ăsteia îi este rău!

În ciuda opoziţiei noastre şi a protestelor, e drept, pierite ale Ilincăi, tuşa Elefteria a pus la fiert un litru întreg de ţuică în care pusese foi de dafin şi cuişoare. S-a închis în odaia mare singură cu Ilinca, a înfofolit-o şi i-a dat două măsuri de ţuică, a frecţionat-o şi apoi a stins lumina.

— Aveţi destul timp mâine! E bolnavă fata asta. Lăsaţi-o în pace. Până dimineaţă o să-şi revină.

Mi-a dat o palma după cap.

— Numai tu eşti de vină.

— De ce, fiindcă a mers cu geamul deschis la maşină? a întrebat Dragoş.

Tuşa Elefteria l-a privit într-o dungă.

— Ascultă, măi... popândăule. De ce bagi fitile? Nu ţi-e somn? Nu ţi-e a mânca?

Maricica, demult cunoscătoare a bătrânei, a bătut repede în retragere.

— Săru' mâna! Dacă ne daţi pe un fund un pic de mămăligă şi ceva din zburătoarea aia care se frige în ceaun...

— Ia tot ce a mai rămas, că după ce am să tăinuiesc cu el, mi-e teamă că domnişoru' Mircea n-o să mai aibă chef de mâncare.

Am zâmbit, încurajându-i să plece. Discuţia cu tuşa Elefteria era aproape un ritual al excursiilor mele la munte.

Am legumit alene toate bucatele din farfurie. Nu eram dispus să vorbesc prea repede cu ea. După ce murise Cristina nu o mai văzusem.

— Mult ai de gând să mai mesteci? m-a întrebat într-un târziu bătrâna.

— Matale m-ai învăţat că e bine...

— Nu fi obraznic!

Din motive absolut stranii, o respectam aproape cât şi pe mama...

— Nu vreau să vorbesc despre Cristina, am spus, nefiind în stare să-mi ridic ochii din farfurie.

— Dar cine a spus că vreau să te întreb despre fata aia? Tu ce mai faci? Tu...

— Rău, am recunoscut.

Tuşa Elefteria a clătinat din cap după care şi-a aranjat baticul negru.

— Se vede.

— De ce? a fost rândul meu să mă mir.

Bătrâna a mers până la un dulap de unde a scos o sticluţă în care strălucea un lichid transparent. Probabil era palincă. Şi-a turnat numai ei, apoi s-a ridicat şi a mai luat un pahar pe care mi l-a umplut mie.

— Vine o vreme, măi băiete, când vorbele nu mai au nici preţ, nici înţeles. Atunci numai Dumnezeu îţi poate călăuzi paşii...

Am întrerupt-o:

— Niciodată nu mi-ai dat să beau...

— Sunt timpuri în care un bărbat trebuie să bea. Şi tu nu numai că ai devenit bărbat, dar a sosit vremea deja să bei. Ochii tăi poartă pecetea morţii.

Bătrâna a golit paharul şi apoi şi l-a umplut iar. A văzut că eu nu m-am atins de al meu, dar nu a spus nimic.

— Nu mi-a plăcut fata aia, ştii bine. Dar moartea... Moartea e o pedeapsă prea mare. Şi în fond, cine suntem noi să o judecăm? Se vede cât de mult ai iubit-o...

— E atât de evident?

— Ce altceva te-ar fi putut sili să vii aici, în cuibul vostru, cu o fată atât de diferită de Cristina ta?

...Dumnezeule, cât poţi fi de oarbă. Şi cât te urăsc pentru că mă sileşti să-ţi spun lucruri pe care am jurat că nu le voi spune niciodată! Crezi că viaţa este numai plăcere? Crezi că o să vă puteţi pui ca şobolanii? Crezi oare că Dumnezeu va îngădui atâta păcat?

— Nu e treaba ta, o pusese la punct Cristina pe tuşa Elefteria, noi suntem copiii eclipsei, ai mileniului următor.

— Pui de lupoaică flămândă eşti! nu se lăsase bătrâna. Aşa cum mă vezi acum, am simţit în mine vlaga unor bărbaţi mai vânoşi decât piţifelnicii pe care ţi-i poţi tu închipui. Şi crezi că mi-a ridicat vreunul statuie? Nu, dimpotrivă! Pleacă ochii în pământ când îi întâlnesc pe uliţă. Iar femeile încă mă blestemă. Deşi bărbaţii lor sunt demult nevinovaţi.

Auzisem acest dialog, la doar o oră după ce făcusem pentru prima dată dragoste cu Cristina. Şi nu-mi picase deloc bine.

— Crezi mata că e diferită.

Bătrâna a ascultat un pic. Prin tavanul de bârne răzbătea bucuria Maricicăi, strigată indecent.

— Auzi?

— Da. Nu e pentru prima dată.

— O femeie ar trebui să-şi cânte fericirea când e cu bărbatul ei. Nu plăcerea sau izbânda. Şi Cristina ta şi curva asta mică sunt din acelaşi aluat... Fata cu care ai venit însă...

Mi-am aşezat coatele pe masă, sprijinindu-mi faţa în mâini.

— Măcar tu spune-mi de ce toată lumea o consideră un fel de copie a fecioarei Maria. Nici eu şi nici ea nu dorim să fie aşa.

Tuşa Elefteria a părut că se gândeşte puţin, apoi şi-a întins pe faţă un zâmbet care îi lumina chipul ridat. Mi-a spus că, acolo, în izolarea muntelui, oamenii erau obişnuiţi cu lucrurile simple. După ce mergi pe un drum negru ca tăciunele din cauza unui întuneric din care nu-ţi vezi nici vârfurile bocancilor, îţi dai seama că trebuie să existe ceva mai presus de simţurile tale în care să crezi. De mii de ani, muntenii cred în Dumnezeu. Dar, când au de înfruntat provocările mai concrete ale vieţii de zi cu zi, se mai încred şi în instinct. Când opţiunile sunt limitate e uşor să fii prezicător şi să trăieşti senin, împăcat cu ceea ce eşti şi mai ales cu ceea ce urmează să devii. Desigur, poate că nu a folosit chiar aceste cuvinte, dar asta este ceea ce am înţeles atunci. A încheiat spunând că e tare bucuroasă că a vorbit cu mine, fiindcă avea un presentiment ciudat.

— Vorbeşti prăpăstii. Eşti mai în putere ca niciodată.

— Bărbaţii nu pot vedea unele lucruri dar, în trufia lor, pretind că le cunosc. Du-te şi încălzeşte fata aia...

Am schiţat un gest nervos.

— Nu mai înţeleg nimic! Parcă Ilinca era...

— Ilinca? Am o fină Ilinca...

— ...era expresia cea mai pură a fecioriei şi...

— Tare mai eşti prost, a conchis tuşa Elefteria ieşind în noapte.

Am închis uşa după care am vrut să mă duc în camera mea. Trecând însă pe lângă uşa Ilincăi, mi s-a părut că aud un suspin. Am bătut la uşă şi am intrat, numai ca să constat că nu mă înşelasem. Ilinca stătea pe spate şi privea luminile înşelătoare care evadau din sobă, prin spaţiul strâmt de pe lângă uşiţa de fontă.

— Sărut mâna, am început timid. Îţi mai este rău?

Răspuns mi-a fost un hohot de plâns.

— N-am vrut să vă stric petrecerea!

Am râs cu poftă, uşurat de evidenta îmbunătăţire a sănătăţii ei. După care m-am strecurat, îmbrăcat cum eram, sub plapuma ei.

— Nu e niciodată nici o petrecere când ajungem aici. Invariabil, ăştia doi se duc direct în cameră...

Am luat-o în braţe şi am simţit că se lipea de mine într-un fel nu prea prudent. Să fi fost instinct feminin sau pur şi simplu ştiinţă? Mi-a luat capul între palmele ei aproape străvezii şi mi-a şoptit:

— Să nu mă minţi niciodată!

— Ce-ţi veni să-mi spui asta tocmai acum?

— Nimic, nimic... Dar dacă e să iau hotărârea aceea...

— Dacă e să iei hotărârea aceea, o să adormi chiar acum!

— Cu tine în gând.

Am coborât din pat şi mi-am scos pantalonii şi tricoul. Apoi am intrat în căldura plapumei şi am cuprins-o în braţe şi am început să-i recit poezia pe care o scrisesem pentru ea.

Sufletul? Câine la uşa ta.
Mintea? Ciur de gânduri păgâne.
Mâinile? Matcă de păcat.
Ochii? Stele ce-ţi siluiesc universul.
Pielea? Teacă pentru sudoarea ta.

Degetele îmi sunt seminţe,
Gata să prindă rădăcini în trupul tău.
Singură iubirea te îmbracă în rochie de mireasă.

Am adormit într-un târziu, după ce îi cântasem un cântec de leagăn. Aş fi putut jura că mă sărutase din proprie iniţiativă. Am dormit de parcă mă emasculase cineva. Şi tare bine a mai fost... Atâta doar că, la o jumătate de noapte, m-am trezit fiindcă îmi amorţise mâna. Încercând să-mi găsesc o poziţie mai bună, am dat de două pietre în aşternut. Erau sfârcurile sânilor ei. Şi dormea ca un prunc. Dacă aş fi ştiut vreo metodă să-i fac un copil fără să fac dragoste cu ea, poate că aş fi forţat-o să-mi nască o fiică frumoasă, care să doarmă aidoma ei. Şi să mă facă să mă simt la fel de puternic...

***

Dragoş are un fel unic de a bate în uşă. Se înverşunează, bubuie şi suduie, plesneşte cu palma peste tăblie, făcând un zgomot incredibil.

— Alo! Somnoroşilor! Alo! Mor de foame! Şi de sete! Şi de dor de codru verde!

Conştient că era în stare să trezească aşa toţi creştinii cale de vreo trei munţi, m-am ridicat din pat şi am rămas aproape ţeapăn. Ca o cucuvea plouată pe care a prins-o îngheţul. În cameră era un frig năprasnic. Focul se stinsese peste noapte şi numai sub plapuma groasă se mai păstrase ceva din căldură. Aşa cum eram, doar în chiloţi, am simţit că mi se contractă până şi oasele. Nu am îndrăznit să pun piciorul pe duşumea pentru că abia încălzisem locul de sub tălpi. Bineînţeles, atunci a trebuit să facă şi Ilinca ochi. Şi m-a văzut zgribulit şi nu în cea mai bună formă. Ăsta e norocul meu. A reacţionat absolut firesc. Hohotul ei de râs cristalin mi-a arătat nu numai că febra îi

trecuse, ci şi că mi-o apropiasem într-atât încât relaţia noastră avea parte şi de normalitate.

— Herşcule! Ce... urechi mari ai!

Mă privea, cântărindu-mă şi făcându-mă să mă simt ca un cârlan la un iarmaroc în preajma Paştelui.

— Am să mă răzbun şi am să te dezvelesc.

— Să nu îndrăzneşti!

— Că altfel ce?

— Te gâdil.

— Sanchi, am clătinat neîncrezător din cap, smucind plapuma. A fost rândul meu să cad în contemplare. Cămaşa de noapte i se ridicase până peste şolduri.

— Perversule! Dacă vrei să mă priveşti, spune! Nu e nevoie...

Am sărit în pat şi m-am ghemuit din nou lângă ea. Am început să o gâdil. Nu prea mă pricepeam. Îmi era frică să nu fiu prea brutal. De fapt, mi-a fost teamă timp de vreo cinci secunde pentru că a început să se zbată cu o vigoare ce întrecea cu mult aşteptările mele. Ca să o stăpânesc, a trebuit să o apuc de ambele mâini şi atunci a încercat să mă gâdile cu picioarele. Şi, spre marea mea surpriză, a reuşit să mă facă să mă contorsionez precum un păianjen aruncat în foc şi să-i dau drumul la mâini. S-a smucit şi atunci cămaşa ei de noapte a cedat, dând la iveală doi sâni ca doi viezuri curioşi. Ne-am oprit, ea speriată iar eu... Nici acum nu aş putea să descriu ce am simţit atunci. Probabil, un sentiment similar are jucătorul care alege un cal câştigător. Linia fină a taliei se arcuia poznaş, conturându-i şoldurile care păstrau încă o formă de fetiţă. Pântecul părea bombat, dar mi-am dat seama că era doar o iluzie datorată liniei ferme care îl contura în jos. În stânga, o cicatrice mică, probabil de la o operaţie de apendicită, spulbera o simetrie monotonă datorită perfecţiunii ei. Era absolut superbă.

Nu s-a ascuns. A privit doar resturile cămăşii şi a venit lângă mine. M-a luat în braţe iar eu am recuperat plapuma. Am strâns-o lângă mine şi, după un sărut precum vidul cosmic şi pe care l-am

simţit mai lung decât perioada în care profa de chimie pendulează, gândindu-se pe cine să asculte, am reuşit să sar în picioare.

— Hai să mâncăm!

Ilinca a dat şi ea din cap, articulând fraze fără final.

— Da, hai că ne aşteaptă... Unde mi-or fi...

Prima dată când am văzut-o dezbrăcată, Cristina s-a mulţumit să-mi privească, fără jenă, pantalonii.

— Bun! s-a declarat ea satisfăcută. Suntem în plină formă. Eu că îţi provoc aşa răspunsuri şi tu pentru că eşti un tip cu... amplitudine.

Am râs, dar nu era râsul meu.

Desigur, nu se pot compara. Ilinca era frumoasă, atât de frumoasă încât, multă vreme, privindu-i trupul, singurul sentiment pe care eram în stare să-l definesc era respectul. Era absolut perfectă, aşa cum doar fetele de şaptesprezece ani pot fi. Mi se părea o statuie grecească sculptată în frişcă: perfectă, lucitoare, dar imposibil de atins din cauza fricii de a nu-i întina perfecţiunea.

Cristina în schimb...

— Cuib de păcate! Asta e corpul meu. Poate nu e cine ştie ce, poate ar trebui să fac mai mult sport, urmase ea, ieşind din cadă şi învelindu-se cu un prosop mare pe care era desenată o plajă. Dar atâta vreme cât provoc răspunsuri ca ăla, n-are de ce să mă preocupe corpul meu. Ce zici? m-a întrebat desfăcându-şi din nou prosopul.

Nu aveam nimic de zis. Îmi trebuia doar apă rece. Multă apă rece.

Ne-am uitat unul la altul în lumina crudă a zilei şi am început amândoi să bombănim:

— Te las să te îmbraci.

— Dacă vrei, mă duc eu.

— Lasă că şi-aşa...

Momentul de magie a fost spulberat de ultimatumurile lui Dragoş, cărora le dăduse greutate şi tuşa Elefteria. Când am ajuns la masă, bătrâna a îndemnat-o pe Ilinca:

— Hai, duduiţă, că am pentru matale două ouă, o minunăţie. De ţăran le spunem noi... Maricica le ştie.

Neştiind dacă tuşa Elefteria îşi bate joc de ea sau pur şi simplu vorbeşte aşa cum este obişnuită, Ilinca a apucat o bucată mare de pâine şi a început să mănânce.

— Nu vă întreb dacă vreţi lapte, a spus tuşa Elefteria.

— Foarte bine, am încuviinţat cumva mirat de tonul cu care bătrâna făcuse această afirmaţie.

— Vă oblig să-l beţi!

— Nu se poate! a sărit Dragoş. Eu am colită de fermentaţie! Am certificat medical. Odată am lipsit trei zile de la şcoală.

Imperturbabilă în drumurile ei între bufet şi masă, tuşa Elefteria a urmat...

— Colita asta nu e cumva boala aia de nu te lasă să mănânci tocături? Ce păcat! Că eu pregătisem nişte pârjoale, o nebunie. A tăiat aseară fina Aristiţa un viţel. Abia ce le-am prăjit, sunt calde...

Dragoş a înghiţit în sec, dar a fost categoric.

— Nu răspund la provocări! Lapte nu beau. Am zis!

— Ei, atunci, înseamnă că şi pasta aia de mici pe care am văzut că aţi adus-o o să se strice. Că nici de aia nu o să poţi.

— Un pahar mic, a capitulat Dragoş.

— Bine, a repurtat tuşa Elefteria o victorie facilă. Apoi a luat-o în primire pe Ilinca.

— Duduiţă, nu ştiu dacă eşti învăţată...

— Beau eu cafeaua ei, am spus repede.

— Blestematule, arză-te-ar focu’ cu otrăvile tale. Eu vroiam să-i dau fetei un degetar de vin din ăla de l-a adus bunicu-tău. Din cel negru, să mai facă sânge, că tare mai e palidă.

Dragoş a zâmbit cu subînţeles.

— A fost tare frig astă noapte. Vine iarna.

Fără să-l asculte, tuşa Elefteria a continuat:

— Şi nici ţie, Mirceo, nu ţi-ar strica un pic de sânge!

— Bună! a strigat Dragoş. Bravo, tuşă Elefterie. Că şi eu îi spun: cu cât îţi curge sângele mai iute prin creier, cu atât realizezi mai dihai ce bine e să fii în viaţă.

— Lasă, că mai aveţi voi nişte alte mădulare prin care vă place să vă curgă sângele repede...

Uimite de aparenta grosolănie a bătrânei, fetele şi-au plecat ochii. Aducând şi ultima farfurie, pe care abureau câteva jumări, tuşa Elefteria s-a aşezat la masă şi apoi a urmat cu vorbă moale:

— Nu vă uitaţi la o femeie bătrână ca mine. Credeţi că părinţii pe care i-aţi lăsat acasă nu ştiu de ce veniţi aici?

— Nu e chiar aşa, am încercat eu să apăr onoarea Ilincăi.

— Ba e aşa cum spun eu! Că, dacă fata asta e acum ca un măr neînceput, asta nu înseamnă că o să rămână aşa mereu. Poate că nu ai să ai tu dinţii atât de ascuţiţi, poate că trebuie să se mai pârguiască... Cine ştie? Dar e clar că aţi venit să încercaţi...

— Nu înţeleg de ce discutăm atât de dimineaţă subiecte atât de serioase. Şi de personale, a vorbit pentru prima dată Maricica.

Tuşa Elefteria s-a ridicat de la masă şi s-a sprijinit cu spatele de soba fierbinte.

— Pentru că plec astăzi la o cumetrie, la Câmpulung. Şi mă întorc duminică seara. S-ar putea să nu ne mai vedem. Şi, fiindcă n-am avut copii, mi-e drag Mircea de parcă ar fi al meu. Mă simt datoare să vă spun că toată lumea ştie de ce

aţi venit aici. Şi, dacă uneori părinţii vă ocărăsc din pricina asta, nu vă supăraţi. O fac pentru că, la vârsta voastră, ei nu au avut norocul vostru. E un pic de ciudă... Iar tu, copilă, nu ai de dat nimănui socoteală, i-a spus tuşa Elefteria Maricicăi. Dar ia aminte ce spune Cartea: plăcerea fără rod e un păcat.

Cu aceste cuvinte halucinante tuşa Elefteria şi-a luat ziua bună de la noi. Şi n-am mai văzut-o niciodată. Aveam să aflăm luni, la şcoală, că de la cumetrie ajunsese direct la Iaşi, la spital. A murit fără să mai devină conştientă la vreo săptămână după aceea. Nu am putut să merg la înmormântare.

***

— Aşa cum nu mă pot abţine să nu bolovănesc vreo jumătate de oră orice baltă lângă care ajung, nu concep o excursie la munte fără foc afară, a decretat Dragoş după ce îi cărasem tuşei Elefteria până la poartă tot felul de paporniţe trebuincioase pentru botezul la care mergea.

Maricica, pui de gospodină, a pus mâna pe sacoşele pe care le îngrămădisem cu o seară înainte în tindă, la rece.

— Aveam pe aici, îmi pusese mama...

— Şi mie... s-a repezit Ilinca.

Pradă unui elan cu totul necaracteristic mie (dovadă clară a stării de orbire în care mă aruncase priveliştea trupului gol al Ilincăi), le-am apucat pe amândouă de după umeri şi am spus:

— Domnişoarele mele... Poate că acasă aveţi astfel de îndeletniciri. În familia mea există însă o tradiţie. În excursie, bărbaţii se ocupă de tot: vânează, fac focul, primesc recompense...

Ilinca m-a sărutat pe obraz iar Maricica m-a înghiontit:

— Doamne-ajută! Hai, fată, că am uşchit de-acasă o sticlă de vişinată. *„S-o dai băietului ăluia, că poate o să-i trebuiască”*, mi-a zis mama. Da’ ce? Eu ce am?

Şi, fără să încerce să-mi spună: *„Nu, Mircea, noi vom face totul, în timp ce tu îţi vei pune şezlongul la soare şi te vei gândi la poezie”* sau măcar ceva asemănător, fetele s-au aşezat pe bancă, au turnat în pahare, au ciocnit şi au început să sporovăiască de-ale lor. Adică despre papucii cu care o anumită Lăcrămioara venise la şcoală nu ştiu când, în clasa a şaptea. Convins că există şi chestiuni insondabile în relaţia unui bărbat cu o femeie, am pornit în căutarea lui Dragoş.

Căutare este un fel de a spune, pentru că strigătele şi suduielile lui răsunau pe întreaga vale. Aş fi putut jura chiar că, de pe o coastă abruptă care începea din curtea noastră, o vacă îl privea mirată.

— Ce te uiţi, boală? a observat şi Dragoş căutătura animalului. N-ai mai văzut ţapinar nervos?

— Ce ai, frate Perjule!

Ridicând o privire roşie, Dragoş a început să turuie:

— România asta o să se ducă dracului, ascultă la mine! N-avem, dom’le, tehnologie. De nici un fel. Păi uite, eu, un maestru recunoscut la tăierea lemnelor, aş putea spune un purtător al chimirului negru cu trei beschii, nu pot tăia lemnele pentru foc, fiindcă n-am topor.

— Nu se poate, am zis, niciodată...

— Am avut, dar i s-a rupt coada, măi frate! O singură dată n-am nimerit aşchilopatul ăsta de butuc şi uite, coada s-a şi rupt. Îţi vine să crezi?

Nu era nevoie să cred. Coada frântă a toporului era în faţa mea.

— Păi ce-a gândit debilul ăla de-a pus coadă la unealta asta? Acum cu ce mai tăiem lemnele?

Am încercat preţ de vreo jumătate de oră să bucăţelim nişte butuci de brad, folosind şurubelniţa din lada cu scule a maşinii. Îmbujorată de soarele care ardea surprinzător de tare pentru o zi de noiembrie, Ilinca a venit să ne întrebe:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da! Du-te în bucătărie şi mobilizează ceva grade, că simt că încep să mă enervez.

— O cioată! s-a opus Maricica.

— O cioată eşti tu! i-a răspuns Dragoş.

— E cam dimineaţă, am spus.

— Ei, dacă şi tu eşti împotriva unui pahar, bine, taie tu lemnele. Eu nu mai pot.

Deşi era ultimul lucru pe care-l doream, a trebuit să tai lemnele cu vodcă şi bomboane. În sensul că l-am mituit pe un nepot al tuşei Infanteria, cum îi spunea Maricica, de s-a dus şi i-a cumpărat lui taică-său o sticlă de vodcă. Mobilizat corespunzător după ce topise dintr-o suflare vreo două sute din conţinutul îndoielnic al butelcii cu etichetă dubioasă, Ichim a prins viaţă, şi-a pornit drujba şi s-a oprit din tăiat abia când i-am ţipat în ureche că o să ne trebuiască două zile să stivuim lemnele pe care le pregătisem pentru foc.

A mai urmat o negociere cu puştiul şi, pentru alte trei pungi de dropsuri, lemnele s-au stivuit frumos în spatele casei.

Jubilând din cauza eşecului nostru total în atributele rurale ale masculinităţii, fetele chicoteau şi îşi dădeau ghionturi. După ce am terminat epopeea lemnelor, obţinând cam după două ore aşchiile necesare aprinderii grătarului, am trecut la manufacturarea jarului ce urma să rumenească bunătăţile aduse de acasă de fete. Neîncrezătoare în calităţile noastre, Maricica s-a grăbit să ne spună:

— Las’ că aprindem noi focul! Uite cum se face.

Şi l-a aprins. Dar după ce era să leşine suflând în el şi a reuşit să-şi pârlească jumătate din breton. Tot eu am salvat situaţia. Punând în grătar o stivă de mangal care şi-a făcut până la urmă treaba.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată cât de neajutoraţi putem fi fără tehnologie. Dacă nu am aprinzătorul piezoelectric la îndemână sunt neputincioasă total, a spus Ilinca.

— De asta şi venim aici! Să ne călim. Că dacă n-am apucat să fim pionieri... Mie îmi spune mereu tata: *„Pe vremea mea erau tabere de pionieri. Dormeam în căsuţe sau chiar în corturi, găteam la focuri de tabără şi băteam cu piciorul toţi munţii Moldovei.”*

Maricica avea o problemă.

— Oare şi-o puneau în taberele alea?

— Maricica! a exclamat Ilinca.

— Ce, tu nu eşti curioasă? Că pe mine tot mă freacă la cap. Nu-ţi spun ce şou am avut când am plecat. *„Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie? Tot?”*

— N-a învăţat că eu cumpăr prezervativele?

— Vrei să spui că mama ta ştie că voi...

— Evident! Sunt chestii care se observă. Şi apoi nu e chiar atât de naivă... Că de aia am şi întrebat. Crezi că şi-o puneau în tabere? Fiindcă, dacă mă privesc în oglindă şi accept că sunt fiica părinţilor mei, cu unul din ei trebuie să semăn!

...Păcat că pe fata asta au lobotomizat-o la naştere şi au trimis-o în familia aia de doi lei, spusese Cristina odată.

— De ce?

— E genul tipic din care se nasc gospodinele casnice, cu părul permanent, care ascultă pe la uşi, care înfierează sexul, dar care, rămase singure acasă, nu mai scot vibratorul din priză. E obsedată de fidelitate! Nu ezită să ţipe în gura mare că nu mai e fată, îşi pune în inferioritate colegele pe chestia asta, face mare paradă cu relaţia ei cu bouţul ăsta de Dragoş, dar dacă, la o petrecere, tu te matoleşti iar ea e zobită de băutură şi îi pui mâna pe o ţâţă... presupunând că o găseşti... îşi va urla onoarea rănită.

— Poate am să-i caut o ţâţă. Aşa, de control, am necăjit-o.

— Ai să devii chior de-un ochi.

— Păi spuneai că fidelitatea e păguboasă.

— Sunt într-o perioadă sensibilă. Şi apoi, eu mă refeream la infidelitatea mea şi nu la a ta. Tu trebuie să-mi fii credincios.

— Nu e drept! am protestat.

— Dar ce, e drept ca noi să sfârşim la treizeci de ani cu o casă de plozi într-o bucătărie fără hotă, în timp ce ţie ţi-o poate suge una de şaişpe ani la orice colţ de stradă pentru contravaloarea a două beri? Ce, asta e drept?

— Nu poate!

— Ce face? Nu ştii tu.

— La colţul străzii sunt becurile. În spatele blocului. Acolo e cel mai bine.

A urmat o fugăreală ca în filme, care s-a sfârşit logic într-o împreunare muşcată şi absolut memorabilă. Cristina a ţipat ca apucată...

— Nu mi-e simplu... Mă transformi... Şi nu e bine. Cred că am să ajung să nu mă mai pot gândi la alţi băieţi, îmi spusese ea după aceea. Şi ajunsese. Cicatricea de pe piept stătea mărturie.

Evitând ca privirea ei să se intersecteze cu ale noastre, Ilinca a spus:

— Vorbiţi atât de uşor. Chiar şi tu, Mircea, pronunţi cu mare uşurinţă cuvinte precum iubire, dragoste, sex...

Reproşul m-a lovit cu o forţă similară cu aceea pe care o are puhoiul muncitorilor ieşiţi din schimbul întâi şi care se îndreaptă spre crâşmă.

— ...eu cred că toate astea vin cu timpul. Nu trebuie să mă înţelegeţi greşit. Trăiesc acum poate cele mai faine clipe din viaţa mea şi îi sunt recunoscătoare lui Mircea pentru ele, dar de aici şi până la a-i spune că...

— Că... a turnat Dragoş gaz peste foc.

— Că îl iubesc, simt că trebuie să mai treacă ceva timp.

Dragoş a început să râdă de nefericirea mea.

— Ilincuţă, băiatul ăsta e poet iresponsabil. Pentru el cuvintele din DEX sunt toate la fel. Şi nu se jenează să le folosească. În asta constă şi farmecul lui.

— Plus că mai are şi alte calităţi, a început să râdă Maricica. Cel mai tare lucru la el este că nu trebuie să-l iei niciodată în serios. Uite, Dragoş mi-a spus odată că o să mă pedepsească luându-mă de nevastă. Şi îmi fac probleme. Încep să cred că a vorbit serios.

— Ceea ce nu e cazul meu. Aşa că te voi cere chiar acum de nevastă. Vrei să fii soţia mea? am întrebat-o pe Ilinca.

Zâmbind ciudat şi privind prin mine, Ilinca mi-a spus:

— Cum să nu. Uite ce casă frumoasă ai aici. Nu poţi să refuzi când te cere de nevastă aşa o avere.

Uimiţi, am tăcut cu toţii. Jocul cuvintelor putea fi într-adevăr periculos.

După ce jarul s-a produs în cantităţi suficiente, am reuşit în sfârşit să prăjim carnea. Bineînţeles că am constatat că ne-ar fi trebuit vreo două săptămâni să mâncăm tot ceea ce cărasem cu noi. O sticlă de vin dulce le deschisese fetelor pofta de glumă, dar eu păstram încă în urechi vorbele Ilincăi. *„Nu poţi refuza când te cere de nevastă o asemenea avere.”*

— Băi, tu chiar eşti o partidă! Ce zici? Cam câţi bani ai să ai după ce moşteneşti tot ceea ce e de moştenit? mă întrebase odată şi Cristina.

— De ce?

— Ca să ştiu dacă o să fiu destul de bogată pentru a-mi plăti doi amanţi din banii tăi fără să bagi de seamă, se eschivase şi ea atunci.

Niciodată nu am putut scăpa de impresia că, dincolo de ceea ce era între noi, interesul ei pentru banii mei era real.

Ilinca mi s-a aşezat pe genunchi şi m-a sărutat pe frunte.

— Dau un bănuţ pentru gândurile tale.

— Nu merită nici măcar un leu. Ar trebui să le transcriu întâi pe curat.

— Sunt chiar atât de dezordonate?

— Nu, sunt murdare, am zâmbit şi am strâns-o în braţe. Ea s-a lipit de mine şi îi simţeam căldura trupului chiar şi prin puloverul gros şi ţepos, de lână veritabilă.

— Nu mi-ai spus ce vrei să faci după liceu.

— Hotărârile astea le-au luat alţii înaintea mea. Într-un fel sunt deja căsătorit cu casa asta, cu cea din Iaşi, chiar cu ziarul bunicului şi în general cu averea de care aminteai...

Dragoş s-a lansat într-o lungă peroraţie al cărei centru era persoana mea. Persoană care era foarte puţin probabil după părerea lui să se mulţumească la a exploata la nesfârşit ceea ce avea să moştenească. Linguşeala asta avea şi un scop. Imediat mi-a cerut să îi aduc o sticlă de vin din beci.

— Probabil că am să trăiesc din scris, am spus eu, luptându-mă eroic cu pluta amarnică a dopului. Sau poate că am să am doar impresia asta. Cert e că din vară încep munca la ziar. Întâi voi fi reporter sportiv.

— Şi şcoala? a vrut să ştie Ilinca.

— E posibil să dau la jurnalistică. Probabil. Nu ştiu. Oricum nu e nici o nenorocire dacă nu intru din prima.

— Minunat! O să am o pilă şi voi putea da anunţuri de mică publicitate în ziarul tău pe gratis. Că, dacă nu îţi mai aminteşti de mine, voi suna la nevastă-ta şi îi voi povesti despre noi.

— Rişti să sun şi eu la bărbatul tău. Şi nu ştiu...

— N-ai tu inima asta. Şi nici nu o să ai ce să-i spui.

— Nu te pune, a râs Dragoş. Că ăsta e un meşter la confecţionat gogoşi. Le crede până şi el. Păi, uite, chiar acum ţi-a turnat vreo două! De fapt, visul lui ascuns este să fie poet! Să stea şi să lâncezească, purtându-şi zilele anoste între clitoris şi metafizică, aşa cum spunea ăla care l-a împuşcat pe Ceauşescu.

Am protestat, întrebându-l ce se întâmplase cu părerea exprimată tot de el mai devreme, conform căreia aveam să fiu un om activ. Mi s-a răspuns scurt că asta fusese înainte de a aduce vinul.

— Dar tu ce vrei să faci după liceu? am privit-o în ochi pe Ilinca.

— Probabil că o să fiu profesoară. De chimie sau de fizică.

— Şi vrei asta?

— Nu. Mi-ar plăcea cu adevărat să fiu model. Sau, cel puţin să mă învârt în lumea modei. E singura mea pasiune...

Am ridicat-o de pe genunchii mei şi ne-am măsurat.

— Te duc eu la o amică a lui Vlad. Are un fel de casă de modă. Dar nu e cine ştie ce. Oricum, măcar ca să-ţi satisfaci curiozitatea...

Ilinca m-a privit cu ochi mari.

— Chiar cunoşti proprietara unei case de modă?

— Eu personal nu foarte bine. Dar îl cunosc pe unul care se culcă cu ea şi e directorul de publicitate de la ziar. I-am văzut odată la restaurant... Nu se pune problema să nu mă servească. Atâta doar că...

Dragoş a început să râdă.

— ...că i-am mai dus câteva colege şi...

— Nu trebuie să povesteşti tu faza asta. Nu ai talent. Stai că o spun eu.

— Mie nu mi-ai spus, i-a reproşat Maricica.

— Stai că înţelegi de ce. Eram cu omul la o bere pe o terasă, în centru, astă vară. Şi apare, măi fratele meu, o tipă de mi-au intrat toate sculele în rezonanţa. Electrică, elastică, magnetică, de spin,

de toate... Priveşte tipesa asta în jur şi vine direct la noi. Eu o iau cu «săru' mâna», cu texte, cu «luaţi loc». Ea mă ascultă, îşi dă ochelarii jos şi sesizez că îmi poate fi mamă. Cu o oarecare toleranţă, evident. Probabil că de aia simţeam imboldurile acelea. Erau efectul lu' complexu lu' Oedip. Atât eram de absorbit de respectiva tipă că n-am observat că maestrul nu spunea nimic. *„Ascultă, Mircea, a început cucoana. Tu ai coşuri? Nu ştii cum să cucereşti o fată? Spune-i lui Vlad, mai băiete, că îţi trimit trei manechine de-ale mele şi-o să te facă cinşpe nopţi de o să devii homosexual după aia."*

Ilinca a căscat ochii mari.

— Glumeşti!?

— Nu glumeşte. Magda e cam sărită de pe fix, am confirmat.

— Ei, tu ce-ai să spui acum? s-a întrebat retoric Maricica.

— Staţi, dom'le, să vă zic. Nici n-apucă Mircea să se frăsuie şi cucoana se explică. *„Măi băiete, nu tot ce e înalt, slab şi te face pe tine să tresari poate deveni model! Eu am o casă de modă, nu un bar de strip-tease. Nu-mi mai trimite pe cap tot felul de nefericite. Lumea trebuie să vadă hainele, nu fetele..."* ceea ce eu găsesc că e o părere absolut discutabilă, a încheiat Dragoş.

Ilinca a continuat să mă privească fix.

— Şi deci nu mai poţi...

— Cum să nu pot, i-am răspuns. Ce mi se poate întâmpla? Dacă dai greş, în cel mai rău caz îşi pune ameninţarea în aplicare.

Am primit o palmă peste frunte. Ceea ce arăta în fond cât de nedreaptă e lumea. Tocmai îi acordasem Ilincăi o şansă...

— Fraţilor, pe mine vinul ăsta mă predispune la somn! Mă duc să dorm un pic, l-a mobilizat Maricica pe Dragoş să ne lase singuri.

Recunoştinţa din ochii Ilincăi era evidentă. Probabil că somnolenţa aceea bruscă fusese

premeditată în răstimpul în care noi încercaserăm să tăiem lemne.

— Vrei să ne plimbăm? m-a întrebat Ilinca. Nu vroiam, dar mi-am încălţat bocancii şi am pornit pe o cărare povârnită care ducea spre o poiană, nu departe. Am luat sticla de vin şi o pătură şi am plecat. După numai câteva zeci de paşi, Ilinca s-a întors şi a privit în urmă. Urcasem destul de bine, aşa încât muntele de noiembrie ni se dezvăluia în toată splendoarea lui.

Pradă unui acces de romantism, Ilinca m-a provocat:

— Spune-mi ce vezi?

Eram conştient că nu aştepta de la mine cuvinte obişnuite. Mi-am cuplat creierul pe lungimea de undă atât de familiară dar atât de falsă a vorbelor frumoase şi i-am spus:

— Văd o pânză întinsă pe un şevalet cioplit în speranţe. Pe ea desenează o fetiţă, poate a noastră. Are trei ani şi foloseşte drept culori borcanul de muştar şi pe cel de bulion. Iar din spate, lumina privirii tale umple pânza de strălucirea unui soare prea îndepărtat pentru a fi cald, dar destul de strălucitor pentru a fi sincer...

Îmi aduc aminte că, pentru o clipă, am trăit un sentiment de ireală satisfacţie văzând întipărită pe faţa fetei mele expresia aceea de abandon intelectual pe valurile vorbelor care îmi aduseseră odinioară grămezi de izbânzi facile.

— Tu chiar poţi să vorbeşti aşa... dacă vrei.

— Cinci ore. Măcar. Şi de aceea nu o fac aproape niciodată.

A zâmbit şi a pornit din nou. Urca uşor, fără să ezite, sprijinin-du-se pe picioarele ei atât de subţiri încât păreau să fi fost făcute special pentru micile scobituri în care călca. Picioare de ciută. Sau de model...

În poiană, am pus pătura pe un strat gros de muşchi şi ne-am aşezat. Mi-a luat capul în mâini şi mi-a şoptit în ureche:

— Iartă-mă! Nu trebuia să spun chestia aia cu averea... Dar tot ceea ce văd în jurul meu mă face să nu mai ştiu ce să cred. Într-un fel nu pot să accept că toate astea mi se întâmplă mie.

— Ce vrei să spui?

— Nu numai că te porţi excepţional...

— Am limitele mele, am întrerupt-o.

— Dacă ele sunt situate dincolo de ceea ce a reprezentat noaptea trecută, când nu ai vrut să profiţi...

Am ridicat un deget, dar Ilinca nu m-a lăsat să vorbesc:

— Ştiu, tu nu iei decât ceea ce ţi se oferă, dar noaptea trecută a fost pentru mine dovada clară că te-am judecat greşit când ţi-am citit scrisoarea aceea. Şi mi-a fost tare ruşine de prostia mea, de îngustimea minţii mele. Iar acum toate astea...

Ilinca s-a ridicat în genunchi privind în jos, spre casă:

— Bogăţia în care trăieşti mă năuceşte.

— De ce? Spune-mi ce vrei şi îţi dau...

— Tocmai de aceea. Pentru cartierul din care vin eu, un personaj care se poartă ca tine nu are carne pe el, e fals, e o fantoşă.

— Mă poţi săruta, deci exist! Sunt real şi nici pe departe atât de bun şi de pur pe cât îţi apar acum. Cât despre bani... recunosc, nu-mi place să se vorbească despre ei. E adevărat că sunt unicul moştenitor al bunicului meu şi am deja 18 ani, deci voi putea beneficia de bani aşa cum vreau eu şi încă imediat. Dar, din motive care nu mi-s nici mie extrem de clare, nu mă pot gândi prea serios la chestia asta. Şi mai e ceva. Niciodată nu mi-am putut imagina viaţa fără bunicul. Moartea lui nu ar fi nici pe departe compensată de banii sau posesiunile pe care ar urma să le moştenesc. În acest moment am tot ce-mi trebuie şi nu-mi mai doresc nimic.

Ilinca mi-a pus degetele lungi peste gură. Am profitat şi i le-am sărutat. Ea m-a luat în braţe şi m-

a întins peste pătură, apoi s-a ghemuit la pieptul meu. A fost pentru prima dată când m-a sărutat ea. I-am simţit limba ca o vietate speriată, ezitantă dar dornică, vicioasă. Dinţii ni s-au ciocnit şi am simţit o durere uşoară în buză. Fără să-mi dau seama, am mângâiat-o pe gât şi mâinile mi s-au cuibărit apoi sub puloverul ei. A oftat şi s-a abandonat degetelor mele. I-am găsit sânii. Ca şi cu o seară înainte, sfârcurile erau ca două pietre...

...diamante

ţinea ochii închişi şi părea că murmură ceva în timp ce mâinile mele deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe, căutând cu disperare căldura pielii...

.. fierbinte ca nisipul aspru al deşertului...

Mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o pe piept, potolind-o. De sub sân, inima dădea să iasă afară. Am sărutat-o din nou, mai blând de data asta şi...

...niciodată numărul săruturilor nu trebuie să fie par! Săruturile sunt ca buchetele de flori. Cele pare înseamnă înmormântare...

...am văzut buturuga. Era acolo. La fel cum fusese şi cu Cristina, prima dată când făcusem dragoste. Stupizenia excursiei în această poiana m-a izbit brusc şi m-a paralizat...

Nu fusese cine ştie ce. Oricum, înaintea ei nu mai fuseseră decât două prostituate, dar ce

vreţi, abia dacă terminam clasa a zecea. Se dezbrăcase spre spaima mea monumentală. Ştiam că din curte se putea vedea extrem de bine ceea ce se petrecea în poiană. O avusesem acolo, pe buturuga năpădită de muşchi. Nu avea pic de păr şi asta m-a uimit atât de mult încât am uitat de mine.

Nu-mi puteam lua ochii de la sânii ei care tresăreau într-un ritm atât de familiar. Gemea doar uşurel şi mă încuraja: *„Aşa, Dumnezeule. Eşti bun!”* Chiar şi în momentele acelea mă cam îndoiam. *„Ia-mă... Mai adânc, hai. Bagă-mi-o!”* Eram obişnuit cu felul ei vulgar de a vorbi. Nu a durat cine ştie ce. Când am văzut-o că-şi ia sfârcurile sânilor între degete totul a devenit exact ca în filmele care îmi bântuiau nopţile şi, clocotitor, a urcat în mine un orgasm incredibil. Care a fost evident stricat de grijile pe care mi le făceam să nu devin tată. După numai câteva secunde idioata mea de conştiinţă revenise. Abia după ce mă mângâiase şi mă asigurase că nu e nici o problemă, am reluat totul. După zece minute.

Atunci am coborât din poiană mai mult purtat de Cristina decât pe propriile picioare. Probabil că asta văzuse tuşa Elefteria de se certaseră...

M-am ridicat şi am minţit, urându-mă imediat pentru asta:

— Nu cred că suntem pregătiţi. Tu nu eşti aşa...

— Nu ştiu cine sunt.

— Atunci fii ce vreau eu. Te rog!

Ilinca mi-a sărutat mâna.

— Mulţumesc. Oricum, mai încercăm la noapte. Nu te las să dormi singur...

— În alte circumstanţe...

— N-am să te las să-mi faci nimic.

— Şi atunci la ce bun să ne întoarcem la Iaşi ca două bombe gata să explodeze?

A zâmbit enigmatic şi m-a întrebat direct:

— E încă aici, cu noi, nu?

— Cine?

— Cristina.

Am ridicat ochii la cer.

— O cauţi?

— Dacă e reală orânduiala aia cu Doamne-Doamne care te urmăreşte cu un carneţel până şi la budă şi apoi te judecă, ei bine, Cristina cred că e acum amanta lui Scaraoţchi. N-are cum fi sus, în cer...

Ilinca şi-a pus capul la mine în poală.

— Spune-mi cum era.

— Am făcut dragoste la cinci zile după ce ne-am cunoscut. Era nestăpânită, nesupusă, nonconformistă, mai mare decât mine, femeie...

— Eu sunt exact pe dos.

— De aceea încep să te iubesc. Toată lumea spune că nu sunteţi decât două ipostaze ale aceleiaşi personalităţi. Complet diferite şi totuşi la fel.

Ilinca a râs uşor.

— Nu e prea măgulitor ce spui. Sunt convinsă că existau şi lucruri la care ne-am fi putut compara.

A fost rândul meu să râd.

— Crede-mă, e greu de găsit.

— Porcule, mă gândeam la frumuseţe. Am văzut pozele pe care le-aţi făcut anul trecut aici.

— Tu eşti mai frumoasă.

— Chiar crezi asta?

— Da, dar nu are nici o importanţă. Detest răspunsurile viscerale pe care le simt în prezenţa unei femei frumoase. De obicei, încerc să le ignor. Frumuseţea este o calitate încântătoare, dar absolut trecătoare.

— Şi la voi e la fel...

— Bărbatul trebuie să fie un pic mai urât ca dracu', spune o vorbă populară.

Ilinca m-a sărutat pe frunte.

Nu vi se pare agasant că femeia asta mă pupă numai pe frunte? Eu acum îmi dau seama că ăsta era un minus serios pe fundul ei.

— Am recitit *Medelenii* săptămâna trecută.

— Şi?

— Cred că mi-au dat o idee. Scrie-mi un caiet precum «Alunele veveriţei». Sau hai măcar să începem un jurnal în care să scriem ce gândim. Nu ştiu de ce cred că în scris am afla mai multe unul despre celălalt.

— Numai dacă îmi împleteşti un fular.

— Un fular?

— Da, un fular.

— E simplu. Nu mă aşteptam să accepţi.

— Crede-mă, scriu cu mult mai uşor decât împleteşti tu! n-am rezistat eu să nu mă dau mare. Apoi am luat-o de mână şi am invitat-o:

— Hai să mergem, Penelopă.

Ilinca a râs şi apoi m-a întrebat, lăsându-mă mut de uimire:

— Ne îmbătăm? Nu m-am îmbătat niciodată. Dacă dragoste nu facem...

— Nu facem, am întărit eu.

— Măcar să înfig şi eu definitiv în memorie excursia asta cu o premieră. Singura posibilă.

Am râs şi am pornit vijelios în jos:

— Să le spui părinţilor tăi să nu-ţi mai dea drumul de-acasă, că eşti speriată rău.

— Dacă te prind, te omor, a strigat din urmă Ilinca.

Şi m-a prins, deşi fugisem destul de repede. N-am apucat să conştientizez înfrângerea asta atletică, o premieră pentru mine, fiindcă m-a

gâdilat până când mi-am pierdut răsuflarea. Dar cu ultimele molecule de aer din plămâni am jurat să mă răzbun. La băutură eram de departe cel mai tare din toată adunarea!

***

Seara a continuat plină de nimicuri vesele. Dragoş a dat muzica tare, de nu ne mai înţelegeam nici în cer nici pe pământ, fetele s-au sacrificat şi au pregătit masa, în timp ce eu chinuiam televizorul căutând un meci de fotbal pe care aş fi dorit să-l urmăresc.

— He, he, he, maestre, m-a înghiontit Dragoş într-un moment când eram singuri. Nu ştiu de ce cred că în seara asta ai să fii norocos.

— Nu în sensul în care te gândeşti tu.

— Ei, lasă, nu te ruşina acum! Am auzit niscaiva şuşoteli în bucătărie.

Renunţând definitiv la încercările mele de a vedea meciul, m-am trântit pe canapea:

— Am hotărât deja că o să ne îmbătăm şi nimic mai mult.

— Îţi trece! Simt eu că fata asta e coaptă şi...

Intrarea cam bruscă a Ilincăi l-a făcut să tacă. Fata aducea pe un fund o mămăligă mare iar din urma ei venea Maricica, încărcată cu două platouri, unul cu brânză sărată şi altul cu fel de fel de fripturi.

Deşi îmi ploua în gură ca pe valea Gangelui în anotimpul musonului, am sesizat ceva în neregulă. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama. Ilinca, înaltă şi mlădioasă, cu ochii strălucind de o fericire eminamente domestică şi cu obrajii rumeniţi de căldura focului din vatră, arăta straniu cu o mămăligă în mâini. Am simţit atunci că între ceea ce credea prietena mea că este şi adevărata ei natură exista o diferenţă fundamentală. Ilinca era mai mult decât o gospodină oarecare. Am ştiut atunci că toţi aceia care îmi repetau că nu avem nimic în comun se înşeală amarnic şi că numai eu,

printr-un noroc fantastic, am reuşit să deosebesc adevărata ei natură. Desigur, judecând retrospectiv, acest moment de premoniţie poate părea cumva supranatural dar, într-un fel, eu continuu să cred că în clipa aceea am decis că trebuie să o smulg din plasa de banal pe care o ţesea în jurul propriei fiinţe. Am simţit că Ilinca mă atinge cu adevărat şi am ştiut că îmi pasă. Mihaela avusese dreptate. Evenimentele care duseseră treptat la naşterea acestei convingeri erau imposibile la Iaşi. Pradă unei veselii tembelizante, din acelea care te fac să te prăpădeşti de râs dacă îţi arată cineva un deget, am început să mâncăm.

— Nu mi-ai spus cum de te-ai învârtit de delegaţia asta, i-am spus Ilincăi.

— Mama e o adevărată. Ştii ce mi-a spus? Că nu pot fugi la nesfârşit de mine însămi. Cică sunt destul de mare ca să fac ce vreau, dar să şi suport consecinţele acţiunilor mele.

— E un text clasic. Mă gândeam să tipăresc fluturaşi cu vorbele astea ca să le vând la şedinţele cu părinţii, a spus Dragoş printre molfăituri. Nu ţi se pare ciudat că, imediat ce îmbătrânesc, toţi părinţii încep să vorbească despre responsabilitate? Ţin minte că l-am întrebat pe taică-meu, într-un moment de slăbiciune, dacă relaţia mea cu Maricica este un lucru normal, firesc... Am încercat să discut cu el ca între bărbaţi... *„Poţi face orice vrei atâta timp cât îţi asumi responsabilitatea şi ne poţi privi în ochi!”* Halal! De mare ajutor opinie. Şi de unde sufletul meu să ştiu eu ce implică responsabilitatea în privinţa unor lucruri pe care nu le cunosc.

Maricica era cumva de altă părere.

— E mai simplu. Textul ăsta se referă de fapt la frica lor ca nu cumva madam Popescu de la trei să afle că fiica lor cea mică o ia sub codiţă de la un hăndrălău. Adevărul este că singurul pericol al sexului, în ceea ce mă priveşte, este acela să rămân însărcinată şi, pe hol, aşteptând să fac un avort, să

mă întâlnesc cu mama sau cu profesoara de franceză la aceeaşi coadă. E singurul pericol. Nu vi se pare ciudată mentalitatea asta că este mult mai moral să omori copii nenăscuţi dacă eşti măritată decât dacă ai şaptesprezece ani şi rişti să aduci pe lume un plod care să nu-şi cunoască tatăl şi să renunţi pe urmă la întreaga ta viaţă?

— Eu nu cred că trebuie să ajungi până la avort, a spus Ilinca, fără să-şi ridice ochii din farfurie.

— De parcă ai şti tare multe, a lovit Maricica apa bălţii cu o bâtă cât ea de mare.

— Ştiu că nu trebuie să se ajungă până acolo!

Am intervenit, dezamorsând tensiunea:

— Spuneţi despre mine că sunt un vicios. Cu toate astea, dacă vă lasă cineva liberi, vă năpustiţi în discuţii interminabile despre sex. Oare nu găsim şi alt subiect?

— De ce-am face-o?

— Pentru că dacă mai vorbiţi mult de chestii de astea mă înfierbânt şi-mi place cum îmi şade aşa mai *cool*.

— Lasă că nu vă strică o trântă. Chit că în seara asta ar fi ceva mai mult decât o zbenguială.

Obosit de Maricica şi de caracterul ei bizonic, aşa cum obişnuia să-i spună Cristina, am jucat un rol care m-a scos de multe ori din situaţii neplăcute. M-am ridicat de la masă, am luat-o în braţe pe Ilinca, m-am năpustit în cameră, am tras zăvorul şi am strigat de după uşă:

— Maricica, numai tu eşti de vină! Ăsta e viol, să ştii, şi o să trebuiască să vii la mine la vorbitor şi să-mi arunci sarmale cu praştia...

Râzând nestăpânit, Ilinca m-a sărutat apăsat pe gură. Nefiind foarte sigur că nu voi interpreta eronat această pupătură echivocă, am aşezat-o cu blândeţe pe pat. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să complice chiar şi mai mult lucrurile, Ilinca şi-a scos puloverul rămânând numai într-un fel de maieu foarte larg, care îi dezvelea hain doar porţiuni vag semnificative de sân.

— Nu e bine ce faci, am prevenit-o eu cu inima strânsă.

— E tare cald aici, a ridicat ea din umeri. În plus, meriţi o recompensă pentru o asemenea reprezentaţie...

— Ce vrei să spui?

— Am zărit acolo lângă noptieră două sticle cu vin. Nu erau dimineaţă.

Am luat o figură vinovată şi, după ce am stins lumina din cameră, ne-am dus în faţa ferestrei. Luna plină, ireal de aproape, ne privea sarcastic de după un brad anemic.

— Tare mai e frumos, am spus. E aşa de bine să trăieşti cu adevărat...

— Şi atât de straniu. Săptămâna trecută te uram de moarte iar acum mă aflu în cea mai romantică situaţie cu putinţă, pe jumătate dezbrăcată, mizând doar pe bunul tău simţ în încercarea mea disperată de a-mi păstra virtutea.

S-a întors spre mine, m-a privit în ochi şi mi-a spus cu însufleţire:

— Toată lumea susţine că primul... că primul îl ţii minte toată viaţa, indiferent de câţi... Înţelegi ce vreau să spun, nu? Mi-e teamă de verdictul ăsta. Merită să te ţin în minte pentru toată viaţa, Mircea Stoian?

Auzisem astfel de eschive în fel de fel de situaţii. Dar nici una nu sunase atât de sincer. Probabil din cauza băuturii, în colţul ochiului stâng stătea să mi se adune o lacrimă...

V-am spus vreodată cât sunt de plângăcios? Arareori reuşesc să-mi stăvilesc lacrimile când, la un meci de fotbal sau la o premiere a sportivilor români se cântă imnul. Ăsta sunt. Nu m-a îndoctrinat nimeni. Pur şi simplu, când se cântă imnul nostru îmi vine să plâng.

Dragoş crede că plâng de dor după imnul american iar Laura e sigură că îmi lipseşte o

doagă. Numai Mihaela mi-a spus odată: *„Te înţeleg. Eu plâng de fiecare dată când văd o păpuşă fără cap. Fiecare avem fantasmele noastre. A ta e una naţionalistă.”*

Cel mai tare am plâns când am citit într-o carte a unui scelerat de fizician că radiografia plaiului mioritic seamănă cu cea a fecalei... Trăiesc şi acum cu speranţa că o să apuc ziua în care să-l scuip românește între ochi, cu obida ţăranului care îşi pregăteşte palmele pentru coasă.

Printre colegii mei era un fel de boală. Tot ceea ce nu realizau părinţii sau prietenii lor, din cauza incompetenţei sau a lenii, se datora faptului că trăiau în România. De aceea, mulţi dintre ei doreau să emigreze. Eu mă încăpăţânam, încă de pe atunci, să dau o şansă României. E drept că pentru mine opţiunile sunt şi ceva mai reduse. Ce sunt eu fără limba română? Un biet absolvent de liceu. Dar când vorbele şi scrierile mele merg la sufletul oamenilor, mă simt cu adevărat stăpânul lumii. E singurul lucru pe care îl fac cu plăcere...

Şi mai e ceva. Dacă părerea încetăţenită e că România pute, e în conduita mea normală să susţin contrariul şi să îi brăzdez plaiul sădind flori de câmp, frumos mirositoare.

M-am aşezat în pat. Silueta Ilincăi se profila palid în lumina lunii.

— Dacă vrei...

— Nu vreau nimic din ceea ce nu vrei şi tu.

Părul îi mirosea a şampon de urzică...

— Un tip mi-a spus că voi pur şi simplu nu puteţi să vă abţineţi, că vă îmbolnăviţi dacă...

— Şi eu am văzut secvenţa asta. Dar într-un film. Un om care nu este ceea ce vrea el să fie nu poate fi numit om.

— Înseamnă că eu sunt o jivină?

— De ce?

— Fiindcă îmi bubuie sângele în urechi, sânii aproape că nici nu mi-i mai simt de încordare iar...

Fără un cuvânt, i-am pus mâna pe pantalonii mei întinşi la maximum. Ea s-a înfiorat iar eu era de-a dreptul să leşin. Spre marea mea mirare şi durere, nu şi-a luat mâna imediat.

— Şi asta ce înseamnă? m-a întrebat, simţindu-mi încordarea.

— Că ai lângă tine un băiat cu multă voinţă.

M-a sărutat uşor pe obraz.

— Nu e o scroafă raţiunea asta?

— Ba da, e o curvă idioată.

Ilinca s-a ridicat într-un cot, privindu-mă.

— I-am spus Maricicăi că o să facem dragoste şi mi-a dat cinci prezervative. Mor de curiozitate... Chiar folosesc toate într-o singură noapte?

Am râs cu poftă.

— Numai în prima, draga mea, numai în prima...

— Te porţi deja ca un urs.

— Sunt un urs bătrân şi obosit, care locuieşte într-o peşteră mizerabilă, dar minunată.

— Cum poate fi ceva şi mizerabil şi minunat?

— Ţi-aş da un exemplu, dar mi-e că ai să te superi...

— Spune!

— Nu te superi?

— Nu, spune!

— Dar, dacă te superi, îţi dai jos maieul?

— Da...

— Ei bine, există o parte din tine care este acum şi mizerabilă şi minunată.

Zâmbind poznaş, Ilinca şi-a scos maieul, lăsându-mă să o admir. Ceea ce nu a luminat deloc atmosfera.

— Porcule! Ai vrea să trăieşti acolo?

— Nespus. Mai ales acum.

Râzând molcom, Ilinca mi-a scos cămaşa.

— Poate mă crezi uşuratică.

— Credeam că am trecut de etapa asta. Ce motive aş avea...

— Ne cunoaştem abia de câteva zile şi stau deja dezbrăcată, cu tine, într-un pat...

— Asta reconfirmă vocaţia ta de ţăţică...

Ne-am luptat mai bine de jumătate de oră. Era o sălbăticiune ambiţioasă. Se zvârcolea, muşca şi zgâria pentru ca apoi să mă sărute şi să mi se abandoneze...

Poate dacă în seara aceea m-aş fi înveşnicit în carnea ei ca un băiat normal, care profită de o asemenea ocazie, am fi avut vreo şansă. Aşa însă...

În noaptea aceea am învăţat ce este veghea. Ilinca a adormit imediat după ce a băut al treilea pahar de vin. Eu m-am ridicat din pat, mi-am tras un fotoliu lângă ea şi am privit-o. Din când în când, câte un cot sau un genunchi poznaş evadau de sub plapuma imensă, parcă întrebându-mă ce mai fac. Sau ce aştept... Prin somn împrumutase o faţă de fetiţă, care îmi inspira sentimente mai mult paterne, ce se amestecau aproape incestuos cu imagini fugare ale trupului ei gol.

Şi tot în seara aceea, când eram gata să termin şi ultima sticlă de vin, m-am rugat pentru prima dată lui Dumnezeu, dorindu-mi ca, dacă vreodată va fi să am o fată, ea să fie ca Ilinca. Rugăciunea mea nu l-a impresionat însă pe Dumnezeu, care a văzut că eram aproape beat şi, altfel, mă ştia ateu. *„Şi Cristina, nenorocitule?”* m-a întrebat el răutăcios. I-am răspuns rânjind: *„Poate o să am mai multe fete, Doamne!”*

Poate o să am mai multe fete...

Când am adormit, într-un târziu, visul deja familiar al torentului negru care dădea să mă înghită şi cu care mă luptam disperat a pus din nou stăpânire pe mintea mea.

A doua zi, despărţirea din scara blocului Ilincăi a fost umedă. De lacrimi, de săruturi...

***

Pecetea catastrofică a relaţiei noastre s-a manifestat însă imediat. Ziua de luni ne-a găsit certaţi. Încă de când am văzut-o la capătul culoarului, venind încruntată spre mine, am ştiut că este supărată. Ţinuta severă în care era îmbrăcată o făcea neatrăgătoare, scoţându-i în evidenţă şoldurile mici şi pieptul destul de plat. Ţinea capul într-un unghi similar cu acelea cu care botul unui avion atacă o decolare. Arăta ca o secretară de treizeci şi şase de ani.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost la restaurant cu Mihaela?

Am tăcut vinovat.

— După momentele acelea când credeam că putem comunica unul cu altul... Nu ştiu ce să mai cred. Te rog să nu mă mai suni o vreme. Nu sunt sigură că vreau să te mai aud.

S-a întors şi a plecat. Trecusem de atâtea ori prin scene similare, încât dezamăgirea devenise a doua mea natură. Am reacţionat mai mult din reflex, prinzând-o de mână.

— Dacă tot o să ai ceva timp liber, am să-ţi spun sincer de ce ţi-am ascuns că am ieşit cu Mihaela: nu te-am crezut în stare să înţelegi. Şi îmi dovedeşti acum că am avut dreptate. Fiindcă, vezi tu, ar fi trebuit să-ţi spun şi despre ce am discutat.

— Şi ce aţi dezbătut, mă rog?

...mă rog? Dacă urăsc ceva la o femeie este momentul în care devine ţaţă. La cele mai multe, trecerea se face natural confirmând o certă vocaţie. Semnele sunt imperceptibile. Cele mai multe încep prin replici precum «mă rog», «ce spui, dom'le» sau te întreabă piţigăiat «serios?» Apoi îşi pun mâinile în şold sau şi le

încrucişează peste piept şi încep propoziţii care excelează în «întotdeauna» şi în «niciodată». Evident, observaţiile astea sunt mult prea cinice ca să-mi aparţină. Bunicul m-a ajutat să văd lucrurile clar.

— Am vorbit despre tine.

— Cu Mihaela?

A plecat lăsând întrebarea să plutească în aer la fel cum mirosul de varză murată persistă vag în beciul casei mele. Indiferent cât aş fi iubit-o pe Ilinca, tonul cu care vorbise mă deranjase. Era în vorbele ei o ierarhie intrinsecă în care Mihaela ocupa un loc inferior. Şi nu puteam fi de acord cu asta. Deşi nu era prietena mea, Mihaela putea articula omeneşte trei cuvinte. Şi nu era ridicolă. Şi nici fătarnică. Şi scria poezii...

Am lăsat-o deci să se îndepărteze, fiind ferm convins că asistam la ultimul act al unei alte idile ratate. Pe miercuri, cufundat în remediul meu obişnuit, învăţătura, care mă făcea să uit de toate, ajunsesem chiar să cred că Spiru avea dreptate. Poate noaptea aceea cu Ilinca fusese nivelul maxim de conştiinţă pe care îl puteam atinge.

Laura n-a uşurat nici ea situaţia. *«Arăţi de parcă ai fi băut pipi de şoarece! m-a complimentat ea. Dacă ai vreo tensiune, spune, că ne descurcăm noi cumva!»* Simţise că îmi lipsea Ilinca. Acum, că ne despărţiserăm, îmi părea rău că nu făcusem dragoste. Nu neapărat ca să mi-o trec în vreun carneţel de izbânzi, ci pentru că între noi fusese sîntr-adevăr ceva magic. Veghea, duioşia... Sentimente pe care nu le găsisem nici măcar în preajma Cristinei, deşi ea susţinea că poate fi oricâte femei dorea.

Într-o noapte m-am întrebat chiar dacă nu ajunsesem cumva la expresia ultimă a perversităţii mele. Poate că vedeam în Ilinca o fetiţă... pedofilie se cheamă asta, nu? Parcă.

Deşi poate părea paradoxal, cu Cristina nu m-am certat decât o singură dată. Ultima dată. Într-un fel, ea nici nu accepta să fie contrazisă. Era atât de obtuză când era vorba să-şi însuşească ideile altora, încât puteai vorbi ore întregi fără ca ea să te asculte cu adevărat, deşi lăsa impresia că e numai ochi şi urechi.

În plus, cu ea ajungeam prea repede în pat. Or, acolo se desfac orice cuvinte grele şi se pun şi bazele unei oboseli care nu poate duce decât un consens total.

Observase şi ea că ne înţelegem anormal de bine.

— Fiindcă ne prigonesc, dragule, fiindcă ne prigonesc. Scârba şi dezaprobarea cu care ne înconjoară toţi este cea mai mare cucerire a noastră. Poate că de aceea nici nu ne putem căsători vreodată. Atunci relaţia noastră ar deveni oficială, nu ar mai trebui să luptăm pentru a o menţine, toată lumea ne-ar trimite în pat să ne puim şi energiile noastre ar lua-o razna. Aş putea de pildă să observ că nu-ţi speli niciodată farfuriile şi pariez că nici ciorapii...

— Iar călcâiele tale sunt groase precum talpa elefantului. Dacă mergi desculţ pe gresie parcă ai fi Ginger Rogers. Adică baţi step...

— Nu ţi-am spus eu? Unde am fi dacă nu ne-ar urî toţi babalâcii? Odată am avut un prieten ai cărui părinţi idioţi chiar mă plăceau... Ştii ce-am făcut? Am vomat pe bancheta din spate a maşinii lor, prefăcându-mă mută de beată. Îţi dai seama cât credeam că ţin la băiatul ăla?

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— L-au pus pe el să spele maşina şi a decis apoi că nu merit asemenea sacrificii. Nu ne-am mai văzut.

Dimineaţa zilei de joi m-a găsit cu capul cât o baniţă. Aveam un pic de febră, dar nu am lăsat-o pe mama să vadă acest lucru. Joia era ora de sport, împreună cu clasa Ilincăi. Şi, deşi nu aş fi putut spune de ce, abia aşteptam să o văd, măcar şi de la distanţă.

Nu a fost să fie. În pauza de la zece, aproape că nu mai ştiam pe ce lume sunt.

— Meştere, cât e glumă e panaramă, dar acum du-te acasă. Arzi de parcă ai fi mâncat tava cu jăratec a calului bubos din Harap Alb.

— Nu mor eu din atâta lucru. Trăiesc doar mai intens.

— În ritmul ăsta o să-ţi consumi toată energia în cinci minute şi nu o să mai trăieşti deloc.

Exact în momentul acela, în faţa ochilor mi s-a aşezat o perdea neagră, de parcă mi-aş fi băgat capul sub fusta unei călugăriţe.

M-am trezit la spital. Când am deschis ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost un gândac grăsun care se plimba pe un tavan alb. Mi-a fost frică să nu-mi cadă în gură şi am dat să mă ridic. Proastă idee. Nu am izbutit decât să-mi smulg acul unei perfuzii pe care mi-l înfipsese cineva abuziv în mâna stângă. Nu atât durerea m-a uimit, ci totala lipsă de reacţie a corpului meu. Muşchii picioarelor nu m-au ascultat, de parcă ar fi fost o clasă de elevi la ora de chimie.

— Uşurel, voinicule, s-a dat la mine o femeie-munte. Era îmbrăcată în halat alb şi mi s-a părut că miroase a formol. Din ăla cu care se îmbălsămează morţii.

— Ce-am păţit?

— Ai leşinat la şcoală. Aveai febră pa’ş unu cu doi... Înc-un pic şi te angajau pe post de centrală termică. Ai o gripă de toată frumuseţea. Dar asta a fost ieri... Mă duc să o chem pe maică-ta. E afară de aproape o zi şi-o noapte.

Mama era obosită, dar s-a repezit la mine şi mi-a strâns mâna.

— Te doare ceva?

— Nu mai simt nimic. Parcă aş fi într-un univers de vată... Chiar atât de grav sunt bolnav?

— Nu, acum că a trecut febra acea infernală, cred că până diseară te scot de aici şi te duc acasă, să pot avea grijă de tine.

Timid, Spiru a băgat şi el capul pe uşă.

— N-am murit, nu te bucura încă, l-am dat eu afară.

Mama m-a mângâiat pe frunte şi m-a întrebat:

— Vrei ceva? Ţi-am adus compot...

...nu e simpatic? Cum se îmbolnăveşte careva, primeşte compot şi fripturi la grătar. Nu contează ce boală are! I se înfig în gâtlej zemuri lungi de fructe incerte, dându-i-se certitudinea că este într-adevăr pe moarte. Dacă e norocos, i se face o concesie şi primeşte o supă. Dar bucuria e de scurtă durată. E un fel de apă în care navighează solitar o bulă de grăsime şi aia luată de pe pereţii insuficient spălaţi ai vasului.

I-am rugat să nu mă lase în spital şi, după tratative îndelungate, au reuşit să mă ia acasă. În siguranţa camerei mele mi s-a părut că mă simt mai bine. Deşi acum strănutam şi tuşeam atât de tare, încât mă întrebam dacă voi supravieţui următorului acces.

În noaptea aceea, mama m-a vegheat din nou. Am vorbit multe, dar numai nimicuri. Despre cum ar putea fi afectaţi plămânii mei, despre ce ar trebui să mănânc, despre lecţiile pe care le pierd dar despre care vorbise deja cu diriginta care o asigurase că nu e nici o problemă şi mai ales despre mândria mea prostească de bărbat, care nu m-a lăsat să spun cât îmi era de rău...

— Speram să mă întâlnesc cu o fată la liceu...

— Cu Ilinca?

— De unde ştii cum o cheamă?

— Ştie tot spitalul. Doi infirmieri voinici te-au ţinut noaptea trecută! Aiurai şi aveai frisoane. Ai strigat-o încontinuu. Îţi cereai iertare. Acest amănunt ilustrează strălucit cât erai de bolnav.

— De ce?

— Spuneai că o iubeşti şi că îţi pare rău...

Un val de ruşine indescriptibilă mi-a cuprins tâmplele şi-aşa înfierbântate.

— Şi chiar m-a auzit toată lumea?

— Toţi cei de pe palierul tău...

Mama s-a ridicat de pe pat şi a pornit spre uşă.

— ...inclusiv ea.

Am dat să sar din pat, dar muşchii m-au trădat din nou de parcă îi confecţionase cineva din radiere reciclate.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl ei e doctor acolo, nu ştiai? E despărţit de maică-sa... A trimis-o mai mult forţat acasă. Spunea că n-are de gând...

Am întrerupt-o brutal:

— Şi mi-au văzut cu toţii spectacolul jalnic? Dumnezeule!

— Plângea de ţi se rupea inima când o vedeai. A dus-o Dragoş acasă, pe la trei.

Am zâmbit resemnat. Mă făcusem de baftă. Dragoş le povestise bineînţeles totul.

— Dragoş mi-a spus despre voi, a confirmat maică-mea gândul meu ascuns. Cred că este o fată extraordinară iar tu, un nemernic...

— De ce?

— Nici o fiinţă umană nu merită să fie atât de iubită cum eşti tu. E contra naturii.

Cu aceste vorbe stranii, dar atât de caracteristice pentru ea, mama a ieşit din cameră stingând lumina peste o noapte care îşi revărsa spre mine, din pereţi, fantasme vineţii şi scârboase. Când m-am trezit din nou, pe frunte mi se odihnea o mână. Fără a deschide ochii, am spus:

— Iartă-mă.

Ştiam că e Ilinca. Camera se umpluse de mirosul părului ei. Şampon de urzică.

— Ticălosule! Să nu mă mai sperii aşa niciodată. Pot să te urăsc, dar nicicum să te jelesc.

Mi-a povestit cum a aflat de la Maricica despre leşinul meu. A fugit de la şcoală direct la spital unde a dat peste taică-său. Nu-mi povestise despre el fiindcă încerca să îl uite. Părinţii ei se despărţiseră demult şi, în afara pensiei şi a unor sărbători petrecute împreună, contactele lor se rezumau numai la un telefon pe lună. Mi-a povestit de neliniştea mamei, de ţigările pe care le suda Spiru, dar mai ales despre ceea ce a simţit ea.

Era sigură că avea să aibă probleme la şcoală. Plecase de la câteva ore importante, cu profesori bătuţi în cap şi care nu aveau cum să înţeleagă motivul absenţelor ei.

Am privit-o, aşa cum stătea pe scaun. Fusta lungă, de stofă gri, îi acoperea genunchii până la cizme. Priveam cu uimire cum puloverul stupid pe care îl purta reuşea să-i ascundă perfect trupul sublim. Părea fără vârstă. Numai obrajii înalţi, trambuline pentru ochii ei mari, trădau câte ceva din distincţia corpului. M-am simţit norocos să cunosc secretul frumuseţii ei.

— Dar ştii de la ce nu-mi puteam lua gândul? De la vorbele tale... Ai spus că numai un lucru pentru care îţi pasă te poate atinge şi modela. Şi tu mă atingi. Indiferent dacă vreau sau nu.

Cu eforturi imense m-am ridicat mai sus pe pernă. Capul îmi vuia şi imediat camera a început să se învârtă. Ilinca m-a sprijinit.

— Deşi poate nu este cel mai potrivit moment, am să-ţi spun ce am vorbit cu Mihaela.

— Nu vreau să ştiu nimic. I-am povestit mamei şi mi-a spus că sunt o proastă. Ea crede că nici măcar când eşti căsătorit nu trebuie să te porţi ca un sălbatic. Cică eu aşa m-am purtat. Încă de când ai intrat prima dată la mine în casă, ştiam de relaţia

ta cu Cristina... Apoi, pe măsura ce am început să ne cunoaştem mai bine, mi-am dat seama că faima ta nu este exagerată, ci doar o mică frântură dintr-un peisaj cu mult mai...

— Grotesc?

— N-am vrut să spun asta. Dar, într-un anumit fel, Cristina nu are ce să ne mai facă. Dacă aş avea acum un asemenea adversar, ar trebui să mă dau deoparte. Eu sunt încă la juniori. Dar Mihaela? O ştiu de pe vremea când ne jucam amândouă în parc. Nu e nimic! E o fată oarecare. Ba chiar şi tare încrezută. Nu e cu nimic mai bună decât mine.

— Asta aşa e! E mai mică de statură.

— Nu asta am vrut să spun. Ştiu că familia ta o place şi că poziţia ei la ziar se datorează mai ales capriciilor bunicului tău, dar nu cred că e cu nimic mai bună decât mine. În plus, e şi un pic crăcănată.

Asta era o nedreptate atât de strigătoare la cer, încât nu am reuşit să dau nici o replică. Deşi părerile mele erau cu totul altele, am tăcut consolându-mă cu gândul că astfel îmi manifest iubirea faţă de Ilinca. De fapt eram ipocrit. Şi mai simţeam şi o bizară solidaritate masculină cu propria persoană.

— Nu e distractiv cum voi, băieţii, dacă vedeţi o fustă pe care o credeţi gata să se ridice spuneţi orice? râdea adesea de mine Cristina.

— Ştii tu chestia asta?

— Fusta mea e demult dispusă la giumbuşlucuri, aşa că ştiu. Uite, de pildă, la examene mă duc, invariabil cu fuste lungi. Una scurtă este prea directă. Dacă te aşezi, se ridică oricum până sus şi se pierde tot chichirezul. Cu una mai lungă, se schimbă situaţia... Mă prefac înnebunită de căldură şi mi-o ridic în poală, sondând limita decenţei. Invariabil, îl prind pe profesor uitându-se la picioarele mele. Dacă îl

întreb, spune că dorea să vadă dacă nu am vreo fiţuică ascunsă. Sanchi!

— Dar de ce trebuie să te dai în spectacol?

— Pentru că, dacă ar avea sânge şi mai ales dacă ar avea ce arăta, toate colegele mele ar face la fel. Dacă ai un mijloc de a domina, e imoral să nu-l foloseşti. E fascinant să vezi cum stâlpi ai societăţii, oameni bătrâni şi respectaţi, cu copii acasă şi neveste la menopauză rămân pironiţi privindu-mi picioarele. Despre care recunosc că sunt doar medii.

— Şi crezi că toţi bărbaţii dau în apoplexie şi îşi adună ochii de pe parchet când văd aţele tale de ţurloaie?

— Dacă aş veni în chiloţi la examen, probabil că m-ar da afară din sală. Dar şmecheria cu fusta e fascinantă. Se pare că nu rezistaţi să nu exploraţi misterele astea feminine. Dacă piciorul este expus, cu onestitate, virtutea profesorală devine erectă şi învinge. Dar dacă laşi impresia unei goliciuni accidetale, poţi insufla un sentiment de vinovăţie până şi rectorului.

— Şi dacă de cealaltă parte a baricadei e o profesoară?

— A, în cazul ăsta vin cu o fustă exact sub genunchi, machiată discret şi fără cercei...

— De ce?

— La noi, la Medicină, e cam aşa. Dacă o femeie nu e fiica sau nevasta profului, atunci sigur e amanta lui. Şi nici o categorie nu e prea încântată de şmecheriile mele.

Cel mai memorabil moment al zilei a fost discuţia cu doamna Demetriad. Îmi venise ideea nebunească de a o opri pe Ilinca peste noapte la mine. Mama a fost imediat de acord, punctând astfel părerea cu totul diferită pe care o avea

despre Ilinca în comparaţie cu Cristina, pe care nu o lăsase niciodată în mod oficial să doarmă la noi.

Mama Ilincăi a fost extrem de politicoasă. Apoi a cerut-o la telefon pe mama mea, cu care a schimbat abia două vorbe.

— Poţi rămâne la noi, domnişoară. Când a aflat că voinicul meu are încă febră aproape de patruzeci de grade, mama ta a spus că nu e nici un pericol şi te pot culca chiar în pat cu el... Cu toate acestea, cred că am să aduc în cameră un fotoliu pat. Nu e foarte confortabil, în schimb te va face să simţi că te sacrifici din dragoste. A, şi mai am şi câteva pijamale perfect netransparente. De cânepă.

— Îţi baţi joc de mine pentru că sunt olog, i-am spus mamei.

— Deloc, dragule. Veghea face parte din experienţele indispensabile oricărui adult. Iar eu mă bucur că vă pot ajuta să creşteţi mari. Şi apoi, Ilinca e atât de serioasă!

V-am spus eu? Fusta de lungime potrivită a Ilincăi o dăduse gata şi pe maică-mea. Din păcate, era genul de fustă despre care ştiam sigur că nu se va ridica pentru mine în seara aceea.

Mai pe seară am reuşit să mă duc până pe fotoliu. În cameră aromea un vas cu vin fiert cu scorţişoară, din care Ilinca umplea din când în când două căni de lut. Făcuse un pic haz de mine pentru că nu reuşisem să mănânc nimic, în timp ce ea, după un moment de ezitare, reuşise să termine şi porţia mea de mâncare:

— Sunt înnebunită după salamuri, mi-a explicat ea. Nici nu ştiu de ce nu mă îngraş.

După un timp s-a cuibărit la mine în pat, ignorând fotoliul cu care gâfâise Spiru în spinare. Nu stăteam prea comod şi, cât timp la televizor au

fost ştirile, ne-am tot foit în căutarea unei poziţii corespunzătoare. Eu nu mă simţeam grozav de bine şi mâinile îmi amorţeau imediat.

Spiru nu s-a putut abţine să nu intre. Norocul lui că a bătut la uşă şi Ilinca a putut să sară din pat pe fotoliul ei. Fata mea a făcut însă atâta zgomot încât era evident ce se întâmplase. Dar am salvat aparenţele.

— Uite, porumbeilor, v-am adus caseta mea video preferată: *Love Story*. E o poveste simplă, despre dragoste, despre părinţi şi copii, despre responsabilitate şi despre curaj...

Nu puteam să-l las să învingă:

— Şi e scrisă de un evreu care, în stilul clasic al etniei sale, nu a avut curaj să meargă cu povestirea mai departe şi să spună lumii întregi că, acrit de conduita stupidă a părintelui său, fiul şi-a făcut un crez în viaţă din a-şi distruge apoi tatăl şi a izbutit cu mult succes. Ca în Dostoievski.

Spiru a zâmbit hain. Îmi băteam gura de pomană şi el ştia asta. Nu prea era drept. Cine s-ar fi aşteptat ca Ilinca să nu fi văzut *Love Story*? Ne-am uitat deci la film. Iar aşternutul a sfârşit prin a se mura de tot. Lacrimile ei au udat partea de sus, iar transpiraţia febrei mele, partea de jos.

Pentru că sunt nervos când îmi amintesc ceea ce urmează, am recitit tot ce am scris până acum. Şi m-a uimit şi pe mine câte dialoguri am...

Poate că ar fi fost mai bine să vă povestesc despre hainele noastre, despre muzica pe care o ascultam până la disperare, des-pre gropile de pe stradă şi problemele sociale şi politice ale ţării... Nu numai că nu mă pricep la asta, dar nici nu mă interesează. Ce v-aş putea eu spune în afară de lucrurile pe care voi le ştiţi măcar la fel de bine ca şi mine? În plus, sunt un tip moral. Nu mă apuc să vă explic cum e să

mănânci fasole chioară cinci zile pe săptămână, fiindcă eu nu am fost pus niciodată în situaţia asta. Nu vă povestesc despre tatăl meu şomer şi nici despre mama care are opt clase. Nu am fost niciodată băieţaş de cartier şi dispreţuiesc profund această faună. Nu resimt frustrări viscerale şi nici foame pentru vânt de larguri din cauză că părinţii mei au fost prima generaţie care s-a mutat din căruţele cu coviltir în cutiile de chibrituri ale blocurilor. Privesc şi acum cu milă la aceia care cred că au nevoie de o gaşcă pentru a se simţi în siguranţă, învingători. Asta e doar o mentalitate ţigănească! Adevăraţii stăpâni smulg cu unghiile amigdalele celui mai tare dintre băieţii din gaşcă şi apoi ceilalţi îl urmează.

Fiecare om există pentru că e unic în felul său. De aceea, lumea e mai ales ceea ce cred oamenii despre ea. Şi, indiferent cât de frumos ar fi un parc, nu voi fi în stare niciodată să-l descriu aşa cum rămâne el în amintirea a doi copii de 14 ani care se sărută acolo pentru prima dată. Vreţi descrieri şi cuvinte frumoase, împreunate ca la ora de literatură? Nu le am fiindcă nu vă cunosc! Dar vă pot da un sfat. Aşteptaţi să fiţi un pic mai bătrâni şi mergeţi în locurile adolescenţei. Priviţi în jur şi descrieţi ce vedeţi. Uitaţi-vă la başoalda care trece drumul şi aduceţi-vă aminte că i-aţi furat pe vremuri, în lift, o sărutare. Organizaţi rodeuri în memorie: mergeţi la bairamuri, fiţi din nou tineri, rămâneţi corigenţi! Şi în aceste excursii lăuntrice, încercaţi să vă aduceţi aminte gustul sângelui care vă curgea din buză atunci când aţi luat bătaie în colţul străzii, sau de ţipătul primei iubiri carnale şi de ecourile lui ruinate, de dulceaţa buzelor colegilor de liceu, de pietroşenia sânilor de fecioară, de foamea aceea nestăpânită pe care o poţi simţi numai la 16 ani, de frustrarea primelor petreceri... Cartea asta

nu încearcă decât să lumineze câteva ţinte spre care să călătoriţi în memorie sau în imaginaţie, croindu-vă propria literatură. Iar dacă universul amintirilor voastre nu poate hrăni un asemenea gen de plăcere, luaţi aminte că poveştile acestei cărţi nu au nici o relevanţă dacă sunt scoase din contextul în care s-au petrecut, la fel ca şi vorbele, care au sens numai venind din partea celor care le-au rostit prima dată.

Eu rămân la părerea danezului ăluia cu nume complicat care spunea că oamenii sunt insule care nu se ating decât pe sub mări. Nimeni nu ajunge să cunoască nemijlocit decât ceea ce se află pe insula sa. În cel mai fericit caz. Între ostroave circulă vapoare şi iole, care poartă cuvinte, întregind singurul schimb adevărat care poate fi conturat între doi oameni: dialogul. De aceea am preferat să ignor frumuseţile insulei mele, ostentative şi uneori de prost gust, şi să scriu mai mult despre libertatea ideilor şi a cuvintelor care trec dincolo de o persoană sau alta. De aceea am atâtea dialoguri!

E drept însă că sper să facă ăştia un film după cartea mea, să mă umplu de bani şi poate să i-o pun actriţei din rolul principal...

La sfârşitul filmului, printre suspine, Ilinca m-a întrebat:

— Şi ce sens avea să ne dea filmul asta?

— Eu şi Spiru suntem într-un război în care ne permitem orice.

— Mă mir. La spital părea îngrijorat. Arăta ca un tată.

— Diferenţele sunt foarte subtile... Şi sunt bine ascunse sub cunoştinţele lui de psiholog.

Ilinca a început să plângă şi mai tare.

— Parcă venisei aici să mă susţii.

Ochii ei umezi erau cât două prune.

— Îmi aduc aminte de ziua aceea în care m-am aruncat în faţa autobuzului.

Am tăcut, fiindcă nu doream să o forţez să-mi povestească. Dar adevărul este că muream de curiozitate, crezând că era vorba despre vreo dragoste.

— Vrei să-ţi povestesc?

— Poţi?

— Trebuie. Cel mai înspăimântător lucru este că nu aveam nici un motiv. Simţeam numai un gol imens pe dinăuntru. Aveam cincisprezece ani şi, ca şi acum, eram cu mult mai mică decât colegii mei de clasă. Pentru mine, copiii erau ceva abstract.

— Nu cred că nu ştiai...

— Bineînţeles că ştiam. Am absolvit clasa a şaptea... Credeam însă că ei sunt rezultatul unic al căsătoriei. Ştiam despre contracepţie şi toate alea. Apoi, într-o zi am aflat că tata îi făcuse o fetiţă unei asistente de la el de la spital. Trebuia să se însoare cu ea, iar speranţele mele de a avea iarăşi o familie se năruiseră. Ca şi cum cineva ar fi blestemat ziua aceea, am auzit fără să vreau o discuţie a mamei. Îi spunea unei colege că făcuse un avort. Evident, nu ştia că sunt în casă. Intrasem pe furiş pentru că în ultima vreme nu se simţise bine şi crezusem că doarme. Copilul acela trebuie să fi apărut şi el de undeva. Nici ea nu era mai bună.

Dar adevărata lovitură...

Ilinca a început să plângă. Şi-a ascuns faţa la pieptul meu şi a povestit repede:

— Mama era de gardă şi Maricica a venit să doarmă la mine. Bineînţeles că i-am povestit toate cele ce se întâmplaseră şi ne-am întins la vorbă până târziu... Ea a dat drumul la televizor şi a căutat până a găsit un film sexy. Acolo era o tipă care...

— Se masturba, am ajutat-o eu după un moment de tăcere.

— Da, mi-a răspuns ea cu recunoştinţă. Nu-mi puteam lua ochii de la televizor. Apoi a venit şi un tip şi lucrurile s-au încins, bineînţeles fără să văd altceva decât ţâţele gagicii... Maricica m-a citit şi mi-a arătat cum să fac... A fost atât de sordid...

Am zâmbit, gândindu-mă cât de bine i-ar fi făcut Ilincăi să ştie părerea Cristinei în această privinţă.

— Masturbarea e un act de înţelepciune din partea unei fete, ascultă-mă pe mine. Ştiu ce spun! N-am făcut-o niciodată!

— Nu înţeleg.

— N-am avut nevoie niciodată să o fac, aşa singură, într-un pat... sau pe budă! a râs ea. Dar tare ar fi fost bine să încep cu chestia asta. Multe din necazurile mele ar fi fost mai mici dacă m-ar fi învăţat careva să...

— Eşti o fleandură absolută, i-am zis.

— Păi tocmai de aia ştiu ce vorbesc. Sunt de acord că sexul e o chestie complicată. Nu toată lumea e pregătită pentru ea în liceu. Dar, pe de altă parte, dacă vezi vreun film mai deocheat sau pur şi simplu pune cineva cu experienţă mâna pe tine la un dans la sentiment şi apoi te lasă baltă poţi să şi mori! Şi atunci ce ai de ales?

— Virtutea!

— Tu aşa ai făcut?

— Evident că nu! Dar eu sunt amantul tău. Spre deosebire de voi, care vă puteţi găsi la moment unul să v-o pună, la noi e mai greu. De aceea e cumva inevitabil, dacă n-ai bani de curve...

— Asta spun şi eu.

— Spui, dar spui păcătos. Fiindcă biserica, morala şi diriginta ne învaţă că plăcerea fără procreere e un păcat.

Pe vremea aceea eram obsedat de o anumită perspectivă creştină. Care mi-a trecut însă când

a murit Cristina.

— În general, chestiile astea le spun monahii. Şi, îţi dai seama ce mare păcat e din partea unuia care nu a făcut dragoste niciodată să se dea om? În cazul lor e una din două: ori mint cu neruşinare, ori trebuie închişi în rezervaţii. Ce poate să-mi spună mie un bărbat care n-a avut niciodată nici o femeie? E la fel ca şi cum nu ar fi făcut baie niciodată.

Poate că era puţină bravadă în ceea ce spusese Cristina. În fond subiectul autoerotismului este atât de delicat, încât nici măcar ea nu cred că era cu totul sinceră în această privinţă. Cum nu sunt nici eu atunci când nu vă povestesc cum am rezolvat problemele astea. Cu Ilinca în schimb e altceva. Sinceritatea ei în relaţia noastră creştea ca o mătrăgună şi ameninţa deja să-mi sufoce orizontul.

— ...şi am continuat aşa mereu. Îmi era scârbă de mine şi...

S-a ridicat de lângă mine şi, cu nările dilatate de groază, mi-a spus:

— Dacă mai spui cuiva...

Am tăcut şi ea şi-a dat seama că greşise, dar şi că o iertasem.

— Zilele au trecut una după alta şi eu nu mă mai puteam opri. Deşi nu mă puteam gândi la băieţi. Sau mă gândeam, dar la fel ca înainte. Mă uram pentru asta. Am înţeles atunci de ce tata are copii mai mici cu paişpe ani ca mine iar mama face avorturi. Şi m-a apucat o bunică de scârbă de toţi şi de toate şi mai ales de propria mea perversitate... M-am mai uitat la filme din acelea. Aveau fetele o bucurie pe chip pe care eu nu mi-o pot explica. Pentru mine, esenţa păcătoasă este şi acum acolo.

Ştiu doar ca m-am trezit într-o dimineaţă cu conştiinţa fermă că toate astea trebuie să se

încheie. Fără să mă gândesc prea mult, m-am aruncat în faţa autobuzului. Şoferul a oprit şi m-a bătut câineşte. Şi, în timp ce încasam pumni, îmi suna în urechi numai înjurătura şoferului: **'Tu-ţi mama ta şi pe tine deodată**.

Nu ştiam ce să-i spun. Povestea era într-adevăr cam scabroasă. Şi cumva neterminată.

— Înseamnă că şi-acum te mai apucă depresiile.

Mi-a dat o palmă uşoară peste cap.

— Numai în cazuri de forţă majoră. Care nu au fost multe în ultimul an.

Am zâmbit tavanului.

— Râzi de mine.

— Doamne fereşte! Îmi aduc aminte că şi eu am stat pe balustrada de pe terasa unui bloc. M-a luat Dragoş de-acolo. Motivele mele erau însă exact pe dos.

— Murise Cristina?

— Da şi, deşi carnea mea urla, nu mă puteam nici măcar uita la altă fată.

Fie pentru că a înţeles încă de la început, fie pentru că a fost mai delicată decât mine, nu m-a mai întrebat nimic. Şi nici n-am mai discutat vreodată despre asta.

Târziu, când terminasem şi vinul fiert şi îi sărutasem fiecare ochi de măcar o sută de ori, Ilinca s-a dus la fereastră şi mi-a spus:

— Uite, ninge pentru prima dată anul ăsta. Poate aşa a vrut Dumnezeu: să ne întâlnim pentru a ne salva. O să mergem la biserică şi apoi o să facem dragoste...

— În biserică? Se uită lumea.

N-a protestat, dar mi-a pus degetele peste gură. Nu-i plăcea când râdeam de cele sfinte.

A doua noapte cu Ilinca a fost una a sincerităţii şi cumva a acceptării că suntem oameni. Eu am renunţat la ideea de dragoste pură în totalitate iar ea a adormit spunându-mi:

— Rămâne stabilit. Mergi cu mine la biserică şi apoi voi fi a ta...

Ne-am trezit târziu şi mama a fost tare drăguţă cu noi. Ne-a dat de mâncare şi a fost extrem de curtenitoare cu Ilinca, lăudându-i frumuseţea şi felul de a vorbi. Aveam totuşi senzaţia că politeţea ei păstra ceva din tonul cu care te adresezi unui căţel şchiop sau vreunui orfan venit cu colinda, de Crăciun. Eu înghiţeam munţi de pastile în speranţa că voi ajunge mai repede la respectiva biserică, dar spre prânz, după ce Dragoş, Maricica şi colegii mei au trecut ca un uragan prin camera mea, a venit şi doctorul Pamfil care mi-a spus:

— Băiete, ai o pneumonie de toată frumuseţea. Nu mai ieşi din casă până în vacanţă. Adică măcar 18 zile.

Am primit vestea cu o senzaţie vecină cu leşinul. Ilinca a început să râdă nestăpânit, într-o izbucnire mai mult nervoasă decât veselă. La plecare m-a sărutat şi mi-a şoptit:

— Nu-i nimic, de Moş Crăciun, maestre.

A doua zi m-a sunat însă şi a rectificat:

— N-o să fie nici de Crăciun. După calculele mele, atunci voi avea nevoie de aripioare... De Revelion, iubire, de Revelion...

***

Au urmat pe de o parte cele mai grele şi pe de alta cele mai frumoase zile din viaţa mea de până atunci. Încercam să nu mă gândesc la Ilinca. Dar era greu din moment ce venea aproape în fiecare zi la mine. Afară era tare frig şi uneori ajungea atât de îngheţată încât mama o băga în pat... În locul meu.

Nu sufeream prea mult. Cele mai enervante erau însă injecţiile pe care mi le făcea o baba acră şi zbârcită ca un scrot de moşneag, care aş fi putut jura că mă dezbrăca mai mult decât era nevoie în cursul şedinţelor de tortură pe care le conducea.

Aveam parte şi de o groază de încurajări:

— Să vezi ce tare a fost bairamul Mirunei! Ne-am animălit la greu. La un moment dat Ionuţ era

atât de beat încât a căzut în cap pe parchet în timp ce stătea pe fotoliu. Nici acum nu ştie ce s-a întâmplat, îmi povestea Dragoş ultimele lor isprăvi.

Laura nu s-a lăsat până nu s-a băgat în pat cu mine, să simtă cică mai bine temperatura, Andra a scos repede un aparat de fotografiat şi ne-a tras câteva instantanee.

— Avem docomentu'. Acu' trebuie să ne dai de mâncare, ca să nu te şantajăm!

La câteva minute a venit şi Ionuţ.

— Meştere, a mers! N-o să-ţi vină să crezi, dar m-a sunat colonelul acasă şi mi-a spus că a «reanalizat» cererea mea şi că pot merge mai departe, că pot da examen.

M-am bucurat pentru el. Ceea ce nu a aflat decât mult mai târziu însă este că mă certasem două ore cu bunicul, care trebuise să renunţe la o anchetă cu privire la o vilă pe care respectivul ofiţer o construise din banii şi cu munca soldaţilor.

— Să vezi ce s-a îmbătat Dragoş la bairam la Miruna!

— Să nu-mi spui că a căzut în cap în timp ce stătea pe un fotoliu, am râs eu.

— Ba chiar aşa a fost! A căzut de parcă l-ar fi împuşcat cineva cu o cărămidă în cerebel! Îţi spun sigur pentru că eu eram treaz-trezuţ. Că altfel mă vedea bosu', tatăl Mirunei.

— El mi-a povestit altceva...

— Normal, e în stilul lui.

A doua zi, Dragoş a trecut din nou pe la mine.

— Nu mai pot, măi frate, am fost agresat. Mi-a trebuit toată stăpânirea de pe lume şi imaginea Maricicăi cu un satâr în mână să mă abţin. Să vezi. Mă agaţă profa de franceză pe hol. *„Du-mi şi mie asta acasă, te rog!"* mi-a spus şi mi-a înmânat o plasă cu trei portocale şi un borcan cu bulion. *„Îi dai Roxanei sacoşa şi te întorci fuguţa în clasă."* Bucuros că am să trag şi o ţigară pe drum, am

plecat cu inima uşoară. Nu ştiu de ce credeam că fiica profei e doar un copchil...

— Păi nu mai este. E printr-a noua.

Dragoş a plesnit din palme şi a strigat:

— Doamne, ţine-mă! O cunoşti?

— Da... Cred că am şi dansat cu ea.

— Lovi-te-ar paranghileala în piciorul cu care împingi la vals şi baţi careurile la fotbal. Că de la tine mi se trage! Nici nu apuc bine să sun la uşă, că se deschide larg. Să mi se usuce nu alta. Fătuţa era îmbrăcată numai într-un tricou mai lung din care debordau... mă înţelegi, debordau două lubeniţe anormale pentru vârsta ei. *„Bună, Dragoş”* îmi zice. *„Bună eşti tu”*, îi răspund eu politicos. Iar ea nici una nici două, mă ispiteşte: *„Nu intri să te încălzeşti un pic?”* Ei, ce să înţeleg eu din asta? Deşi îmi tremurau toate pieile pe mine, am intrat spunându-mi: *„Animală, dacă te prinde vreunul din părinţii ei, ai pus-o!”* Din vorbă în vorbă a făcut o cafea, eu am băut grăbindu-mă, fiindcă trecuse deja jumătate din ora de franceză, m-am fript la buză, m-am plâns şi ea s-a lipit cu toată înaintarea ei prodigioasă de mine şi m-a lins pe buza rănită. Era să leşin. Căutam cu disperare ieşirea când mă întreabă candid: *„Eşti prieten cu Mircea? Am auzit ca e bolnav.”* Am plecat trântind uşa. Ce scorpie, dom’le! S-a dat la mine numai ca să afle ce mai faci. Nu mai pot fi prietenul tău! Că, dacă tu rezişti la copilele astea, eu unul mă simt tare nesigur...

Am râs.

— Am dansat o singură dată la o discotecă la şcoală. Atât. Cred că i-am sărutat mâna la sfârşit şi asta a dat-o gata...

— Oricum, nu e drept ce se întâmplă. Mănânci asta? m-a întrebat Dragoş, arătând spre cea mai mare dintre portocalele pe care mi le adusese Ilinca.

Am dat din cap că nu.

— Şi mai e o chestie. Care s-a întâmplat astăzi. A trecut Mihaela pe la noi prin clasă şi a vrut să ştie cum te simţi. Deşi a văzut-o pe Ilinca, a venit liniştită şi m-a întrebat ce faci şi dacă poate să vină să te viziteze.

Am înghiţit în sec.

— Spre marea mea uimire, a continuat Dragoş, fata ta s-a comportat extrem de demn... Nu a spus nimic, ba chiar a plecat ochii.

— Ce i-ai spus Mihaelei?

— Că prefer oricând funcţia de eunuc aceleia de paj la curtea ta.

— Şi ce te-a făcut să rosteşti aceste cuvinte echivoce? l-am întrebat eu în glumă.

— Doream să o îndepărtez cât mai repede. I-am dat numărul tău de mobil. N-a sunat, nu-i aşa?

Dragoş m-a privit o clipă apoi a ridicat ochii în tavan, vorbind parcă pentru sine însuşi:

— Oare de ce se simt atât de prost fetele când apare ea într-o cameră? E frumuşică, dar nu se compară cu Ilinca, de pildă. E îmbrăcată, dar în nici un caz ca Andra şi nici nu e mai agresivă ca Laura sau mai sarcastică decât Maricica. Dar, cu toate astea, fetele noastre se aricesc când o văd. Miruna zice că Mihaela e curvă, dar nu ştim noi.

I-am spus că şi eu resimt aceeaşi senzaţie, deşi nu am neliniştile lor. Părerea mea era că Mihaela speria mai mult pentru că avea o ştiinţă bizară de a folosi cuvintele exact la locul lor şi nu se sfia să apeleze la cele potrivite. Am încheiat pe un ton voit mai vesel:

— Oricum, drăguţă încercare, Dragoş. Însă n-am de gând să-ţi povestesc ceea ce am vorbit cu ea atunci la restaurant...

...de ce crezi că toate puştoaicele tale mor să-mi meargă pe urme? mă întrebase odată Cristina.

— Fiindcă eşti mai mare şi te cunosc prea puţin pentru a realiza că eşti prizoniera propriei tale libertăţi.

Cristina a muşcat gânditoare dintr-un măr mare şi roşu.

— E un prizonierat destul de plăcut, dar explicaţia este alta... Forţa.

— Ce vrei să spui?

— Lumea voastră de masculi este croită mai frust, mai liniar. Puteţi oricând să vă bateţi şi să stabiliţi ierarhii. La noi e mai complicat. O superioritate se conturează cu mult mai complex. Gândeşte-te la asta...

Avusesem ocazia să meditez la cele ce-mi spusese Cristina abia după moartea ei. Şi, deşi nu eram neapărat în posesia elementelor care să mă facă să-i înţeleg părerile, simţeam că Mihaela iradia o anumită forţă. În primul rând dispreţuia manifest puştismele, recunoscându-le şi caracterizându-le ca atare. Nu jinduia la tatuaje, avea cercei numai în urechi şi nu-şi schimonosea trupul în vreo ţinută stupidă dar la modă. Înainta spre ţelurile ei neabătut, ca un erou dintr-un film de acţiune ce-şi ignoră numeroasele răni sângerânde pe care le capătă în luptă. Reuşea să-şi compună o armură inexpugnabilă pentru care era deopotrivă temută şi admirată. În schimb, nu avea prieteni.

Propria mea nelinişte în ceea ce o privea pe Mihaela era simplu de explicat. Eram înnebunit după cum scria.

— Presupunerea voastră e falsă. E prea mândră ca să fie curvă!

Dragoş s-a prefăcut supărat.

— Hai, spune-mi cum e... Măcar inventează ceva frumos! Că dacă eşti bun cu mine îţi spun şi eu ce căuta Ilinca la mine.

Am ciulit urechile şi m-am gândit cam ce ar dori să audă Dragoş. Ca de obicei, i-am spus adevărul.

— Am avut o tentativă de sărut. Eşuată...

M-a privit strâmb, apoi a ridicat perdeaua de la fereastra dinspre drum.

— E tare frumos afară. Păcat că nu poţi merge cu noi la Bucium, la Ionuţ.

— Ia-o măcar pe Ilinca. N-are sens să stea cu maică-sa sau chiar cu mine, am spus.

Tăcerea prelungită a colegului meu de bancă m-a făcut să revin la sinceritatea normală faţă de el.

— Mi-e greu să o văd! Avem de ţinut un angajament care efectiv mă epuizează...

— O să-ţi crească nasul!

— Bine, bine, am izbucnit. Mihaela a sunat într-adevăr. Vine mâine. Du-o undeva pe Ilinca: în Honolulu, în Pakistan, undeva cât mai departe!

Dragoş a râs satisfăcut.

— Tu nu poţi minţi, măi, pur şi simplu nu ai organul ăsta! Eşti atât de plin de tine, încât crezi că nimeni nu-ţi poate sta în cale şi de aceea pentru tine minciuna este încă un teritoriu cu destule subtilităţi. Nu e bine să fii atât de încrezut.

S-a ridicat să plece.

— Nu mi-ai spus ce dorea să ştie Ilinca.

— A zis să nu-ţi spun.

— Şi doar nu o să te ţii de cuvânt.

— Evident că nu! Dorea să ştie ce să-ţi cumpere de Crăciun, cu bani puţini. Că nu stă pe roze... E oripilată că tu ai să-i dai ceva scump, pe lângă care darul ei va părea stupid.

Verdictul era dur, dar extrem de just. Exact în stilul lui. L-am rugat să se oprească şi l-am întrebat dacă era încă cu gândul la seara acea în care mă văzuse cu Mihaela.

— Nu mă pot băga în sufletul tău şi nu e aici vorba de Mihaela sau de Ilinca. Deşi poate nu simţi asta, tu eşti un elefant într-o bostănărie. Ţi-e scârbă de condiţia ta şi încerci să fii cât mai delicat, dar asta nu schimbă cu nimic dezastrul pe

care îl laşi în urmă. Când te-am văzut cu Mihaela, am avut un şoc şi mi-am dat seama că, de fapt, ăla eşti tu: înţolit, cu maşină, la braţul unei femei adevărate....

— Parcă era curvă.

— Păi da, la braţul unei femei adevărate, ieşind luni seara în oraş. Ăsta eşti tu! Cum crezi că va fi la anu' când tu vei merge seara la bere cu băieţii din redacţie şi va veni şi Ilinca? Ce să le spună ea lui Mişu sau lu' nea Profir? Ce notă a luat la fizică? Haida de!

Am schiţat un gest incert cu mâinile, pentru că glasul îmi era sufocat de furie.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, a contracarat el protestul meu. Că e dreptul tău să încerci să fii ca noi...

— Ca noi, Dragoş? Credeam că tu şi eu...

— Iartă-mă! Dar eu când spun noi mă refer de pildă şi la Maricica. Ce poţi tu avea în comun cu ea? Şi câte fripturi vei putea să ne mai plăteşti?

M-am ridicat cu greutate şi i-am spus gâfâind:

— Nu te înţeleg! Dar am să-ţi demonstrez că pentru mine şi pentru Ilinca sărbătorile de iarnă vor fi de neuitat. Şi nu prin bani, ci prin noi înşine. Aşa, ca la liberali!

— Sunt convins de asta. E un paradox...

A plecat, lăsându-mi în cameră un gol imens de aer tânăr.

Cu toate astea a dus-o pe Ilinca la săniuş. Eu m-am plictisit toată ziua citind *Magicianul*... Mihaela n-a mai venit. Făcuse şi ea gripă. Nici nu o recunoscusem la telefon când a sunat.

„Îmi pare rău." „Lasă că o să vin eu la tine. Mie îmi expiră detenţia mai repede." „Oricum, la mulţi ani, dacă nu ne mai auzim anul asta." „Nu se poate", am protestat eu. Deşi atunci fusesem convins că aveam să o mai văd, în anul acela am rămas cu urarea ei gâjâită.

În timp ce vorbeam însă cu ea mi-a venit ideea cadoului pentru Ilinca. Mai aveam încă timp să-i

scriu şi apoi să-i recit o oră de poezie. Parcă vedeam caseta, legată cu o panglică roşie. Simplu, personal, delicat...

***

Conform calendarului stabilit de doctori, prima mea zi de libertate a fost 22 decembrie. Ilinca a venit încă de dimineaţă să mă ia la o plimbare scurtă. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi arăta superb. Mi-a întins un pachet destul de voluminos.

— Uite, fiindcă ai fost copil bun şi te-ai însănătoşit.

Am sfâşiat cu înfrigurare pachetul şi înăuntru am găsit un fular. Era tare lung şi tare alb. Am luat-o în braţe şi i-am şoptit:

— E chiar ceea ce îmi doream. De unde ai ştiut cu atâta exactitate?

— E lung pentru că eşti grandoman. Şi e alb pentru sinceritate.

Mi-am cufundat privirea în ochii ei.

— Nu e cam devreme pentru Moş Crăciun?

— Dar nu are nici o legătură cu moşul. Cu el ai să discuţi poimâine. Când, apropos, mama a spus că e musai să ne colinzi. În schimb, fularul ăsta îţi aduce aminte că mi-ai promis că îmi scrii. Mie şi numai mie!

În ziua aceea nu am ieşit din curte. Ne-am aşezat sub scheletul vişinului meu. Crengile vineţii împungeau un cer supărat. Am stat numai jumătate de oră, destul cât să ne hotărâm ca a doua zi să mergem prin magazine.

— N-ar fi mai bine să mergem la biserică? am întrebat eu.

— Viciosule!

— Călugăriţă!

— Casanova!

— Mironosiţo!

— Desfrânatule!

— Făţarnico!

— Obsedatule!

— Şcolăriţo!

— Taur comunal!

— Fată bătrână cu păianjeni sub fustă!

— Te-am bătut!

— Păi cred şi eu. Muierile, talpa iadulu', au inventat mult mai multe vorbe despre bărbaţii deschişi spre dragoste decât bărbaţii despre...

— Vrei s-o facem chiar acum?

— Şi cu Spiru ce facem? Îl chemăm să se uite? Şi apoi, n-am mers la biserică. Dar poate mergem la tine.

— Mama face cârnaţi şi e toată într-o agitaţie. Zice că totul trebuie să fie lună. Nu-ţi spun că ieri a frecat trei ore în spatele budei. Zicea că dacă vii şi trebuie să mergi la baie, nu trebuie să fie mizerie...

Am râs amândoi, întrebându-ne probabil, la unison dar în gând, cine naiba freacă în spatele budei într-o familie normală şi mai ales de ce o face.

Am intrat în casă şi ne-am postat pe fotoliile din sufragerie, alungându-l pe Spiru care se uita la o telenovelă. Mama a adus un ceai şi aferentul pumn de pastile pentru mine. Bineînţeles că nu s-a putut abţine şi mi-a pus mâna pe frunte, întrebându-mă dacă mă simt bine. După ce nu am scăpat de umilitoarea experienţă cu termometrul şi am rămas în sfârşit singuri, ameţit probabil de felul absolut uluitor în care arăta în pantalonii aceia roşii, strânşi pe picior, am făcut o greşeală:

— Şi la tine o să vină moşul...

— Serios? Şi ce-o să-mi aducă.

— Păi, e secret...

— Nu, nu, nu! Vreau să ştiu! De ce m-ai stârnit? Acum o să mă gândesc toată noaptea.

— La ce să te gândeşti? Doar nu crezi că aveam să las sărbătorile să treacă fără să-ţi dau un cadou?

— Da, dar acum că mi-ai spus că-l ai deja! Nu mă pot abţine.

— Ba o să te abţii până o să faci piatră la rinichi! m-am învârtoşat eu.

După jumătate de oră eram însă la capătul răbdărilor. Mă amenințase că nu mai vorbeşte cu mine, îmi promisese că o să facă ce vreau eu timp de zece ani, că avea să-mi ducă rucsacul până la şcoală în fiecare dimineaţă şi chiar că se va angaja să-mi facă ordine în cameră.

— Bine, am capitulat. Îţi dau cadoul meu, numai cu condiţia să-mi dai voie să-ţi mai cumpăr unul.

Ea a acceptat imediat, făcându-mă să mă simt de-a dreptul fraier că plecasem urechea la argumentul acela întortocheat al lui Dragoş, despre teama ei de bogăţia darurilor mele.

I-am dat caseta şi efectul a fost cu mult peste aşteptări. Aproape că m-a violat acolo în fotoliu, cu un sărut care m-a făcut să simt în ea ceva mai mult decât instinct.

— Dumnezeule! Sunt pentru mine? Le-ai scris pentru mine?

Am dat din cap aproape fericit că lucrurile se brodiseră în aşa fel încât să-i pot da Ilincăi exact cadoul pe care doream să i-l ofer: un telefon mobil.

***

Pentru mine, Ajunul Crăciunului este cea mai frumoasă zi cu pu-tinţă. Deşi nu sunt deloc religios, obişnuiesc să mă gândesc la povestea lui Isus, a magilor şi a stelei de la Betleem. Ştiu şi multe colinde pe care îmi place să le cânt fiindcă, de obicei, lumea îmi laudă vocea.

De unde ştii că eşti ales? Şi chiar dacă doar simţi acest lucru, care sunt limitele în care poţi acţiona cu conştiinţa acestei unicităţi? Cristina mi-a spus odată că deosebeşte în mine un „profund caracter mesianic". Am protestat iar ea mi-a explicat că acest cuvânt nu are neapărat

conotaţii religioase, ci că se referă la aceia care, prin forţa personalităţii lor, propovăduiesc o idee care îndreaptă felul greşit de a fi al celor din jur.

— Iar tu eşti un campion al prozelitismului de acest fel.

— N-ai argumente, am replicat eu.

— Nici n-am nevoie. Principalul argument îl văd în fiecare dimineaţă în oglindă, când mă spăl. Ambiţia ta este atât de mare încât, dacă vor să supravieţuiască, cei din jurul tău trebuie să se molipsească şi ei. E şi ăsta un fel de prozelitism.

— Dar caracterul mesianic nu trebuie să influenţeze o mare masă de oameni? Ce relevanţă are el în cazul unui mic grup de persoane?

— Păi ce? Câţi oameni crezi că erau pe Golgota? Vreo trei sute... Desigur, voi, mesia ăştia rataţi care vă naşteţi pretutindeni, vă deosebiţi de Isus Cristos prin faptul că nu aveţi nici pe departe capitalul lui de bunătate. Uite, de pildă, în cazul tău, egocentrismul şi chiar inflexibilitatea cu care îţi biciuieşti sufletul să escaladeze creste ale unei conduite pe care tu o crezi virtuoasă aproape că întunecă soarta aleasă pe care o simt în tine.

Ăsta era felul de a mă iubi al Cristinei.

Ca de obicei, primul care s-a înfiinţat la mine a fost bunicul.

— Hai, meştere, că n-am avut timp să-ţi cumpăr nimic până acum! Hai să mergem prin magazine să nu cumva să pierdem...

— Nu avem cum să ratăm ceea ce vreau eu drept cadou.

Am ţâşnit direct în bocanci, mi-am îmbrăcat geaca şi, pe deasupra, mi-am pus fularul.

— Fain gâtlegău. Îl ai de la o admiratoare, nu-i aşa?

— Mai mult eu sunt admiratorul ei...

Ne-am urcat în maşină, unde Costică a ţinut să mă asigure că atât el cât şi întreaga lui familie îmi doresc tot ceea ce este mai bun şi că în noul an ei speră ca eu să capăt fericire, noroc, bani şi mai ales sănătate, că uite ce bolnav am fost şi că dacă nu eşti sănătos...

— Hai să mergem, Costele, l-a întrerupt bunicul.

— Pornim, da' unde?

— În centru, nea Costel, în centru, fiindcă bunicul vrea să-mi cumpere un telefon mobil.

Bătrânul s-a uitat cam strâmb la mine şi apoi m-a întrebat cu o blândeţe ce nu prevestea nimic bun?

— Mirciulică, nu ţi-am dat eu un telefon mobil?

— Ba da.

— Şi nu ajung şi pe la mine ocazional facturile alea, de mi se aricește contabila?

— Ba da.

— Şi atunci la ce-ţi trebuie alt telefon mobil? Mă gândeam mai degrabă să mergem la o agenţie de turism sau la vreun magazin de electronice...

— Telefonul meu este inutilizabil!

— Cum aşa? S-a stricat?

Cu o linişte studiată, m-am întors spre el şi l-am privit adânc în ochi. Ca de obicei a plecat capul. Părul cărunt, vag pieptănat, îi umbrea fruntea înaltă. Parcă era mai brăzdată iar ochii mai încercănaţi. Între degetele mâinii stângi îi fumega veşnicul Kent.

— Dacă ar fi să stabilesc o ierarhie între oamenii cu care aş dori să vorbesc la orice oră din zi şi din noapte prima ar fi Ilinca, fata mea...

— Actuala vrei să spui.

— Cum vrei tu. Apoi, pe locul cinşpe virgulă patru ai fi tu şi abia după locul douăzeci ar veni restul lumii.

Bătrânul a zâmbit amuzat.

— Nu o uiţi cumva pe maică-ta?

— Ea e un caz special. Întotdeauna sună ea. Şi o face ori de câte ori are chef. De obicei mă întreabă dacă nu mă doare gâtul, dacă am mâncat şi borş la prânz sau chiar dacă nu cumva sunt transpirat. Şi tu mă suni des... Eu cred că telefonul mobil e folositor mai degrabă când e în posesia celor dragi decât dacă îţi aparţine. Iar eu vreau să vorbesc cu Ilinca.

Bunicul şi-a trecut o mână prin păr.

— Măcar o iubeşti pe fata asta?

I-am făcut semn spre Costel. Nu puteam să-i explic de faţă cu toată lumea...

— Dacă îmi promiţi că găseşti două-trei sticle de vin adevărat, poate că diseară venim să te colindăm. Ai s-o cunoşti şi sunt convins că o să-ţi placă. Mă mir că nu v-aţi intersectat pe la noi pe-acasă. Era mai mereu pe la mine.

— Am auzit. Cât despre vin.... e gata pregătit. Ştii bine că aştept primul tău Crăciun de bărbat major ca să destupăm Grasa aia de Cotnari pe care a pus-o taică-tău în sticle în anul în care te-ai născut.

— Chiar ai de gând să desfaci sticlele alea? Ce-o să pui în locul lor în vitrină?

— Vino cu fata, a clătinat el din cap. Vreau să o cunosc. Să ştii însă că preferata mea va rămâne Mihaela. E un boboc de fată. Dar tu eşti tânăr şi nu-ţi dai seama.

În centru, bunicul mi-a mai dat o lecţie. A intrat într-un magazin de bijuterii de unde a cumpărat un lănţişor subţire, de aur. Nu avea mai mult de două grame.

— Fiindcă taică-tău cel adevărat a murit, rămâne să te învăţ eu ce este sufletul unei femei. Indiferent cât de mult doreşte să vorbească la orice oră cu tine, ea se va gândi că un lănţişor de aur va dăinui şi dincolo de durata de viaţă a bateriei unui stupid de telefon. Femeile simt nevoia de certitudini, vor să se proiecteze în viitor pe

termene cât mai lungi... Cât despre telefon, vino să mă colinzi! Poate că o să am ceva pentru voi... Că tot am semnat un contract de publicitate cu unii. Dar să ştii că nu mai plătesc şi abonamentul ăsta.

A trebuit să recunosc că avea dreptate. Tot ca lecţie însă, eu m-am ales cu numai o sută de mii de lei cadou. *„Ca să simţi că te sacrifici pentru ea, măi copile”*, şi-a explicat bunicul zgârcenia. Ştia ca şi mine că nu avea să scape chiar atât de uşor. Trebuia să-l colind şi aveam de gând să mă duc la el şi cu uratul!

Singurul Crăciun în care nu mersesem să-l colind pe bunicul fusese cel dinainte, când eram prea afectat de moartea Cristinei ca să am chef de cântări creştine. Venise el la mine, dar întâlnirea nu evadase de sub spectrul penibilului. Eu eram încă supărat că nu venise la înmormântare iar el refuza cu obstinaţie să pronunţe numele Cristinei sau măcar al suferinţei pe care ştia că o încercam. Băusem destul de bine aşa încât nu mi-am dat seama când discuţia a alunecat uşor spre teme religioase.

— Nu e ciudat, l-am întrebat, cum oamenii sunt gata ca de Crăciun să-ţi ofere mâncare şi băutură, ba chiar şi un adăpost cald... dar nimeni nu se gândeşte să-ţi dea iubire? Nimeni. Ba mai mult, toţi se strâng în jurul bradului şi, dacă rămâi cumva pe dinafara unui asemenea grup care cântă tembel în jurul pomului de Crăciun, toată lumea este unanimă: eşti inadaptat social.

***„Greşeşti. Religia creştină este de fapt făcută numai din dragoste”*, mi-a răspuns blând bunicul.**

„Desigur. Dar cea mai mare parte a sa e dragostea pe care o simte proprietarul unui cal când îl împuşcă pentru că e prea bătrân ca să

mai concureze. Dacă eu mă întreb ce noimă a avut prin prisma creştinismului moartea Cristinei, mi se va răspunde că aşa a vrut Dumnezeu. Ba chiar se vor găsi şi idioţi care să spună că, de fapt, moartea asta face parte dintr-un plan care are drept rezultat izbăvirea noastră!"

Bunicul s-a ridicat de pe fotoliu şi a dat să iasă, dar s-a oprit în pragul uşii. *„Ferice de tine, Mirciulică! Eşti la vârsta la care îţi poţi permite să nu crezi în nimic altceva decât în tine însuţi. Dar ai să vezi că va veni o vreme când vei simţi nevoia de un reper mai stabil în raport cu întreg universul decât propria persoană. Şi îţi urez ca atunci să ai imaginaţia necesară să crezi în altceva decât în Dumnezeul în care eşuăm cu toţii."*

Vă aşteptaţi să spun că vorbele lui m-au pus pe gânduri, că avea dreptate? Aiurea. Inventa. Toată viaţa a plăsmuit vorbe şi imagini. Iar discursul acela nu a avut alt rost decât a mă convinge că, pentru el, Cristina e un subiect închis.

Ilinca a început să mă sune încă de pe la ora trei după-amiază. Era nervoasă ca o puşcă, pentru că îşi găurise o bluză cu fierul de călcat şi apoi vărsase o cană cu vin în priza de la care se alimenta instalaţia pomului de Crăciun iar acum bietul copac arăta, după spusele ei, de parcă l-ar fi flocăit un uriaş.

Dând să ies pe uşă, contactul cu aerul tare m-a făcut să-mi dau seama că nu aveam nimic pentru mama Ilincăi. În disperare de cauză, am luat de la poştă o felicitare frumoasă, pe care am scris:

Dacă nu ar fi cu totul nepoliticos din partea mea, v-aş ura ca în anul care vine să mai zămisliţi un prunc din care să crească încă o Ilincă, aşa

încât să-mi luaţi de pe umeri povara unicităţii şi perfecţiunii ei.

Dar fiindcă nu-mi pot permite să vă fac o asemenea urare, vă scriu doar să trăiţi şi în anul care vine în pace şi sănătate iar Dumnezeu să vă dea spor şi ajutor.

Convins fiind că fraza asta din final cu Doamne-Doamne este o reţetă sigură, am sunat cu încredere la uşa Ilincăi, fix la ora patru. Ca de obicei, fata mea era îmbrăcată extrem de corect, cu o fustă lungă, bleumarin şi cu o haină din care evada gulerul extravagant al unei bluze bleu. Îşi ridicase părul de pe ceafă şi am simţit că mă ia cu leşin, când i-am văzut gâtul zvelt semeţindu-se obraznic deasupra umerilor fragili. Mirosea puternic a parfum, ceva greu, cu tentă animală. Sau mi se părea, pentru că în casă aromea a friptură iar eu începusem deja să am halucinaţii de foame.

Am înmânat felicitarea stăpânei casei şi, cu ochii în lacrimi, doamna Demetriad m-a pupat pe frunte, demonstrându-mi cine o deprinsese şi pe Ilinca să abuzeze de gestul ăsta discutabil.

Ne-am aşezat imediat la masă. Doamna Demetriad a fixat tema discuţiei, invitându-mă să deschid sticla cu vin ca fiind singurul bărbat din casă. M-am angrenat cu entuziasm în conversaţia ei pe teme gospodăreşti, deplângând soarta cozonacilor, privaţi de cea mai bună făină şi implicit chifligiţi în tavă, dar lăudând cârnaţii, manufacturaţi din carnea unui râmător adus «de la ţară» şi nu cumpărată din comerţ. Ilinca mă privea siderată şi m-am amuzat puţin, zdrobind inima gazdei când i-am explicat ce cred eu despre ingredientele cu care se împănează un muşchi la cuptor şi despre momentul foarte bine determinat în care, la fiertul sarmalelor, trebuie adăugat vinul.

— Mie nu mi-ai spus niciodată toate astea! mi-a reproşat Ilinca.

— Bine, dar noi vorbim fie chestii serioase, cum ar fi lecţiile de română pentru bacalaureat, fie

lucruri fără prea mare importanţă, precum ultimele mele poezii...

Încă de pe vremea aceea mi se întâmpla foarte des să mă dedublez perfect şi să devin replica mea cu zece sau chiar douăzeci de ani mai bătrână. De obicei, eul mai bătrân îl pocneşte pe eul mai tânăr şi îl trimite la colţ, preluând frâiele ostilităţilor, fiind curtenitor şi ipocrit, atent şi conformist... Ce mai? Un adult perfect. Între timp, eul mai tânăr stă deoparte şi se enervează, sfârşind prin a detesta ansamblul dual în care a venit pe lume şi din care nu are nici o şansă să evadeze.

Indiferent însă cât disconfort îi provoacă chestia asta, eul mai tânăr se consolează cu faptul că el trage foloasele senzuale ale aburelilor cu care eul mai bătrân convinge mamele de fete că au în faţă un fenomen extraordinar, un băiat de zahăr.

Neştiind ce să creadă despre mine, doamna Demetriad m-a rugat să mai torn vin în pahare. Am profitat de ocazie, am trecut prin spatele fetei mele şi, cu un gest scurt, i-am prins lănţişorul la gât.

— Uite, mi l-a dat mie Moş Crăciun când i-am spus că, indiferent cât este el de moş, nu îl las să te atingă...

Ilinca a sărit în picioare şi m-a sărutat apăsat pe gură. Maică-sa plângea iar. Se îmbătase?

— Acum am să-ţi aduc şi eu ceva. Dar trebuie să-mi promiţi că nu ai să te superi. Vei vedea, cadoul meu implică o anumită responsabilitate.

Ilinca a intrat în bucătărie, de unde s-a întors cu o cutie mare din care am auzit un foşnet ciudat. Am deschis capacul şi dinăuntru m-a privit cu ochi umezi dar zglobii un căţel superb. Era un pui de

ciobănesc german, care nu avea mai mult de şase săptămâni.

— Noi i-am spus Vălătuc, pentru că îi place să facă tumbe. Dar de-acum poţi să-i pui un nume adevărat, mi-a spus Ilinca.

— Ne-am gândit că părinţii tăi nu se vor supăra prea tare...

Eram cu adevărat emoţionat. Nu mai avusesem un câine de câţiva ani buni, după ce Zdreanţă, canişul meu imperial, murise sub roţile unei maşini. Hotărâsem atunci că nu o să-mi mai cumpăr niciodată un alt animal pentru a nu mă ataşa de el şi pentru a nu suferi apoi când moare. Vălătuc mi-a câştigat însă imediat inima. Venit din partea fetei mele şi atât de pufos, era cel mai frumos cadou pe care îl primisem vreodată de Crăciun.

La plecare, doamna Ana mi-a spus că nu a mai stat la o masă de Crăciun atât de plăcută de nici nu-şi mai amintea când. Fusesem foarte atent şi reuşisem să nu spun nici o prostie. Simţeam cum pur şi simplu mama Ilincăi era de-acord cu persoana mea şi cu relaţia noastră, ba chiar şi cu orice i-aş fi putut face fetei ei. Explicaţia acestei purtări mi-a dat-o chiar ea când mi-a povestit cum s-a măritat imediat după bacalaureat. Era evident că, în ochii mamei ei, Ilinca se apropia de vârsta măritişului şi perspectiva asta era încântătoare atunci când era legată de persoana mea.

În mod normal, asemenea calcule mă scârbesc şi mă fac să devin sarcastic sau să mă îmbăt. În seara aceea însă gândurile îmi zburau la singurul cadou pe care îl primisem vreodată de la Cristina: cinci ţigări cu marijuana din care ea îmi fumase trei. Era o diferenţă fundamentală între fetele astea, între giumbuşlucurile lui Vălătuc şi ţigările acelea.

Odată, Cristina îmi adusese un iaurt. Era parcă de Valentine's Day.

— Cadourile sunt un obicei burghez şi implică o imensă doză de făţărnicie. Trebuie să spionezi, să ascunzi bani, pentru o surpriză care se poate dovedi îndoielnică. Pentru mine, iaurtul ăsta e cel mai mare cadou. Fiindcă poţi găsi în el un inel de aur, că e un fel de campanie publicitară, sau poate să fie acru, stricat. Emoţia deschiderii iaurtului este, meştere, cadoul meu.

— Eşti zgârcită, am tachinat-o eu.

— Ba deloc. Era cel mai scump iaurt din magazin. A costat aproape cât un pachet de ţigări.

Pe Vălătuc îl am şi acum. Se joacă afară cu copiii de pe stradă. Ei îi dau biscuiţi iar el face tumbe. E un mare cerşetor. Şi mă iubeşte... Nu pentru că-i dau de mâncare sau pentru că am îmbătrânit unul lângă altul. Mă iubeşte pentru că în seara aceea de Crăciun am deschis capacul cutiei sale şi l-am întâmpinat cu dragoste. Cu câinii, relaţiile sunt simple.

Am ajuns acasă cam şifonat pentru că, pe drum, Ilinca a alunecat şi a reuşit să-mi secere ambele picioare. Am căzut în genunchi, pe gheaţă. Pe gheaţa al dracului de dură. Paradoxal, ea s-a ridicat extrem de repede şi mi-a spus că se uită lumea la noi şi că ea mă crede că o iubesc, dar ţine la o anumită comportare în public şi că aş face deci bine să mă ridic.

La mine, bradul de Crăciun se pune întotdeauna în sufragerie. Ai mei nu erau acasă. Plecaseră la munte pentru sărbătorile de iarnă. Fiindcă erau psihologi, nici măcar nu mă invitaseră cu ei. Ştiau că prefer perspectivele unei case goale interminabilelor discuţii teoretice şi certurilor cu Spiru. Am poftit-o pe Ilinca şi m-am dus să pun de ceai. Indiferent cât mă chinuisem, nu reuşisem să o fac să bea cafea. Evident, Ilinca nu m-a lăsat să

umplu eu ibricul. Şi în această privinţă era depozitara unor valori ţărăneşti, înrădăcinate de zeci de generaţii în sufletul femeilor din familia ei. Mă simţeam extraordinar în postura aceasta de semizeu adulat. M-a trimis să stau în fotoliu, în sufragerie.

În timp ce mă miram încă de unde ştia rosturile bucătăriei mele şi dacă nu cumva şi asta făcea parte dintr-un instinct al ei, am privit sub brad. Era acolo un pachet lăsat de mama, pe care scria mare: **pentru Ilinca**. Îl văzusem încă de dimineaţă şi nu încetasem să mă întreb ce putea să conţină. Aşa cum o cunoşteam pe mama, era puţin probabil să-mi facă vreo surpriză neplăcută, dar aveam o oarecare îndoială, fiindcă s-ar fi putut ca şi Spiru să-şi fi dat cu părerea.

— Era să mă frig! a intrat Ilinca precum un uragan în cameră. Pe fundalul luminilor schimbătoare ale instalaţiei electrice a bradului, trupul ei subţire se contura vag. A venit şi mi s-a aşezat în braţe.

— Pui şi tu o muzică?

— Ce preferi?

— Colinde, ce altceva?

— Păi, lasă-mă să mă duc la combină...

— Şi dacă nu te las?

Am zâmbit şi am muşcat-o uşor de ureche.

— Vrei să-ţi cânt, nu-i aşa?

A dat din cap, fără să-şi ia ochii de la brad. Probabil văzuse pachetul.

— Nu cred că pot cânta despre fecioara Maria, i-am spus.

— De ce?

— Fiindcă naşterea asta a lui Isus e pentru mine un mare mister. Una din două: ori Iosif a fost primul încornorat atestat documentar din istoria omenirii, ori s-a întâmplat cu adevărat un miracol şi atunci mi-e frică. Pentru că, din punctul meu de vedere, nici nu există fată mai virtuoasă şi mai pură decât tine... Şi dacă moşneagul ăla,

Dumnezeu, se hotărăşte să-ţi facă şi ţie vreun plod? Ce mă fac? Eu am o viziune mai materialistă asupra vieţii şi nu m-aş putea obişnui chiar atât de uşor cu ideea asta.

— Eşti un păcătos! Nu trebuie să vorbeşti aşa de Isus tocmai astăzi. Cât despre chestia aia cu puritatea, nici măcar Dumnezeu nu cred că ar dori acum să...

Am zâmbit cu amar.

— Fiziologia asta feminină e foarte frustrantă...

Ilinca tăcea.

— Nu-i aşa? am insistat eu.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

Am fost destul de mirat de pata asta pe circumvoluţiunile ei.

— Bine, dar e ceva normal! am protestat eu împotriva acestei mici ipocrizii. Arată că eşti în viaţă. Ba chiar îţi aduce aminte de menirea ta... Sau stai, uite, am un alt argument: reclamele la produsele de igienă feminină. Sunt pe toate posturile de televiziune şi...

Ilinca mi-a aşezat două degete pe buze.

— Aş vrea să te văd pe tine savurând aducerea lunară aminte a menirii tale când simţi că un idiot îţi răsuceşte un tirbuşon în burtă... Iar reclamele nu le suport. Şi mi se face tare ruşine când trebuie să mă uit la ele împreună cu alţi oameni.

— Asta e de-a dreptul pudibonderie! am exclamat eu. Nu te înţeleg.

— Nici nu ai cum. Mă iubeşti aşa cum sunt. Ori nu mă iubeşti...

Am tăcut un pic, întregind în linişte momentul în care am conştientizat că opoziţia fundamentală între Ilinca şi Cristina ajunsese pentru mine o obsesie. Cristina nu numai că nu ezita să vorbească despre ciclul ei menstrual, dar, de vreo trei ori, mă trimisese chiar să-i cumpăr tampoane, asigurându-mă că, dintr-un anumit punct de vedere, este mult mai jenant să ceri prezervative unei vânzătoare.

— Ştiu la ce te gândeşti.

— Doamne fereşte, i-am răspuns sincer Ilincăi.

— Crezi că promisiunea aceea a mea a fost în van...

— Trebuie să recunosc că atitudinea pe care o ai faţă de propria persoană în chestiuni atât de normale şi mai ales planificarea extrem de strictă pe care ai făcut-o pentru...

Ilinca s-a lipit de mine şi mi-a şoptit:

— Ţi-am promis.

— Nu trebuie s-o faci din obligaţie...

— Ce vrei să spui?

— Că te poţi răzgândi...

Ilinca a sărit în picioare. Se înroşise precum steaua din vârful bradului.

— Crezi că nu am curaj, da? Crezi că te duc cu vorba? Crezi că după toate momentele astea şi după spaima pe care mi-ai tras-o la spital, după ce m-ai făcut să mă simt cu adevărat femeie atunci când te îngrijeam şi ardeai ca un cuptor, crezi că bucata aceea de carne mai are vreo importanţă pentru mine, fir-ar mama ei a dracului de feciorie.

Am tras-o peste mine în fotoliu şi i-am sorbit un puhoi nesfârşit de lacrimi.

— O să fie sordid, dar hai, hai s-o facem acum! Chiar aici!

— Dumnezeule, poate că sunt un animal. Dar nici chiar eu nu sunt chiar atât de animal, i-am răspuns.

După cinci minute se mai liniştise şi am putut să fac o glumă:

— Vezi? Ţi-am spus de la început că nu e bine să vorbim despre fecioara Maria, în seara de Crăciun. Hai să-l colindăm acum pe bunicul!

Mâinile îi tremurau încă şi tentativa ei de machiaj se întinsese într-un chip care m-a făcut să râd.

— Eşti mânjită toată.

Cu un gest reflex, Ilinca s-a întors să-şi privească fusta, şi-a dat seama de greşeală, a roşit

din nou şi apoi s-a aruncat pe mine încercând să mă zgârie:

— Eşti insuportabil.

— Astâmpără-te, sălbăticiune, jivină de cartier. Mă refeream la machiaj, nu la alte alea!

Potolită brusc, a încercat să-mi explice:

— Credeam că râzi de mine.

— Obsesia asta are un nume. Se cheamă mania persecuţiei. Hai să vedem ce ţi-a pregătit mama în pachetul acela.

Spre marea mea surpriză şi uluiala fundamentală a Ilincăi, pachetul conţinea o felicitare cu o urare formală de **La mulţi ani** din acelea tipărite gata, fără să poarte vreun rând scris de mână din partea mamei, care era expertă în asemenea nuanţe de protocol. Dar cadoul de fapt era o pereche de pantaloni scurţi, din piele. Aveau fermoare şi catarame peste tot, o tăietură îndrăzneaţă şi ştiam amândoi că erau extrem de scumpi.

Ilinca nu şi-a ascuns uimirea, dar nici lipsa de entuziasm:

— Sunt excelenţi. Păcat că nu îi voi putea purta decât când sunt cu tine...

— De ce? am întrebat tâmp.

— Pentru că-s croiţi mai mult ca să arate decât ca să îmbrace şi eu nu umblu aşa pe stradă şi nici măcar la mare...

Dorind să ies cât mai repede din clenciul acesta, dar uitându-mă intrigat la grija cu care Ilinca îşi strângea totuşi cadoul, i-am propus să încercăm să găsim printre nenumăratele truse de machiaj ale mamei una cu care să repare urmările lacrimilor.

Asta a fost o iniţiativă proastă, pentru că, în momentul în care a văzut toate ustensilele de machiaj din dormitorul părinţilor mei, Ilinca s-a năpustit la ele cu entuziasmul cu care se repede la femei un puşti de cincisprezece ani care rămâne brusc singurul bărbat de pe planetă. A durat mai bine de o oră şi, după părerea mea, rezultatul a fost

destul de îndoielnic. Era însă, fără nici o îndoială, un machiaj elaborat.

***

După ce am cântat despre Moş Crăciun şi dalbele-i plete, bunicul ne-a invitat la masă. S-a scuzat că sunt aceleaşi mâncăruri pe care le avem şi noi acasă, ele având de fapt aceeaşi provenienţă: oalele mamei.

— Domnişoară Ilinca, să ştii că eu nu sunt de părere că tinerii trebuie să bea. Dar, având în vedere că te afli cam mult timp în compania puşlamalei ăsteia, e mai bine să înveţi să bei câte un pahar. Aşa că am, pentru matale, încă de la început, un lichior de banane adus de un amic de-al meu chiar din Cuba.

Siderată total de felul în care i se adresase bunicul Alecu, Ilinca nu a reuşit decât să înghită în sec şi să îngâne un „îhî" stupid. Era mai mult decât evident că se blocase. Nu-şi putea lua ochii de la tablourile de pe pereţi, de la biblioteca imensă care îşi etala ostentativ volumele legate în piele şi încrustate cu auriu, de la televizorul imens şi de la aparatura hi-fi a bătrânului, care era mai înnebunit chiar decât mine după scule de făcut zgomot, dar mai ales de la covorul persan, gros de o palmă.

Cu Cristina fusesem o singură dată la bunicul, să luăm nişte bani:

— Fain hogeac are moşul! Dar cam de prost gust. E ca o casă din aceea englezească, veche, cu parfum înecăcios de tabieturi prăfuite...

— Calitatea lucrurilor este pasiunea lui. Ar fi în stare să cumpere şi un fier de călcat din secolul trecut, dacă ar fi convins că este lucrat cu îngrijire.

— E un burghez înrăit, asta e! Şi nu ştiu de ce am senzaţia că nu prea mă place. Ai auzit ce mi-a spus? Cică la viteză mare trebuie să ţii

ochii mijiţi şi de aia scapi câteva nuanţe din peisaj. Crezi că m-a făcut curvă?

— Voi nu aveţi cum să vă înţelegeţi. Asta mi se pare axiomatic, pur şi simplu, nu aveţi nici un reper în comun.

— Ba eu aş avea de spus câte ceva fiecăruia din oamenii ăştia care cred că banii cumpără tot, dar mai ales bun simţ.

— Şi ce le-ai spune?

— Că bunul simţ pute a hoit. Ce sintagmă încântătoare, nu-i aşa? Orice e original sau explorează alt fel de a fi nu e de bun simţ, deci trebuie reprobat. Uite maieul meu. Până şi mama mi-a spus că nu e de bun simţ din partea mea să ies cu el aşa pe stradă. Cred că vroia să-mi sugereze că mi se văd ţâţele. Nici prin cap nu i-a trecut că e al dracului de cald, că mai bine de jumătate din populaţia planetei se plimbă cu două chestii din astea pe piept şi că, dacă e s-o judecăm la rece, până şi vechii greci spuneau că frumuseţea supremă e cea a corpului uman. Mă duc să fac un duş, fiindcă put a bun simţ de la moşneagul tău. Nu vreau să-l mai întâlnesc vreodată!

Soarta, Dumnezeu, Cristina şi bunicul au vegheat ca o astfel de întâlnire să nu mai aibă loc. A fost unul din momentele în care simţeam că aş putea muri cu Cristina în braţe.

— Iartă mirările unui bătrân, domnişoară, şi spune-mi te rog ce vezi la nesăbuitul ăsta de nepot al meu în afară de felul discutabil în care arată...

— Felul în care se poarta cu mine, domnule.

— Şi cum e?

— Curtenitor, atent, plin de imaginaţie, foarte sensibil în ceea ce scrie şi mai ales purtător al unei feţe noi în fiecare zi.

— Şi îţi plac feţele lui schimbătoare?

— Ar trebui să nu-mi placă?

Sorbind din pahar, bunicul a zâmbit blând. Ilinca marcase vreo treizeci de puncte în favoarea ei şi, după cum îl ştiam, moşului începea deja să i se înmoaie sufletul.

— Vai de mine, domnişoară Ilinca! Am citit undeva că singurul lucru pentru care merită să-i invidiezi pe tineri este faptul că au în faţa lor întreaga viaţă şi deci o varietate imensă de opţiuni... Nestatornicia este una din aceste opţiuni. Şi eu am profesat-o cândva.

— Şi? l-am întrebat eu, ştiind că Ilinca nu va îndrăzni niciodată.

— Era să mă aleg cu o pensie alimentară în mahala... Am glumit, domnişoară, iartă-mă... Să spunem că una din ferestrele sufletului meu are în permanenţă oblonul bătut în cuie.

Am râs cu toţii, deşi Ilinca îşi ferecase ochii în farfurie şi abia dacă a chicotit puţin.

— Domnişoară, ai auzit de Argus?

Inima mi-a bătut nebuneşte. Acesta era un test destul de greu şi nu ştiam dacă Ilinca îl va trece.

— Era un balaur cu mulţi ochi... După ce a murit, Hera a pus ochii lui pe coada păunului.

— Minunat copil! Nu ştiu câţi colegi de-ai tăi mai ştiu legenda asta. Deunăzi am întrebat un june despre Argus şi mi-a spus că e un fel de firmă de broaşte şi iale...

Am ridicat cuţitul, încercând parcă să tai capul acestei conversaţii alunecoase:

— Ce ne iscodeşti atâta cu testele tale de cultură generală? E Crăciunul, suntem în vacanţă, n-avem voie să gândim...

— Îmi pare rău dacă v-am supărat. Nu încercam să demonstrez nimănui nimic. Doream doar ca domnişoara să te înţeleagă cu adevărat. Cu cât păunul îşi răsfiră coada mai tare pentru a se face mai vizibil şi a-şi cuceri puicuţele, cu atât i se deschid mai mulţi ochi. Iar unii dintre ei sunt aţintiţi şi spre interior. Minunat animal păunul!

Ilinca şi-a şters tacticos buzele şi apoi a rostit cumpănindu-şi vorbele cu atenţie:

— Cred că încercaţi să-mi spuneţi că Mircea are deja destule amintiri pe care i le-aş putea răscoli şi, pe de altă parte, cu cât apropierea mea îi stimulează splendoarea...

Să înnebunesc aici pe loc dacă nu aşa a spus!

— ...ar putea vedea şi alte motive de a-şi răsfira coada.

— Minunat. Eşti sigur că nu ai încurcat vreo mamă cu vreo fiică?

— Nu, nu, am clătinat eu din cap.

— Ei bine, a continuat Ilinca încurajată, am să vă spun ce cred eu în acest moment. Fericirea noastră frivolă e prea dulce, ca să-mi pun problema ce va fi în viitor. Trăiesc clipa, suntem prieteni şi-atât.

Bunicul a început să râdă, apoi a aplicat ceea ce avea să fie cea mai grea dar ultima lovitură a serii respective:

— Mă bucur să aud asta. Pentru că eu am o femeie adevărată pregătită pentru a-i fi soţie.

Ilinca a trecut examenul şi seara a intrat în normal, bunicul povestind despre fel de fel de lucruri amuzante. Bătrânul avea o ştiinţă aparte de a gravita în jurul unui bun simţ despre care nu ştii ce să crezi.

Asta dacă nu erai Cristina...

Nu îi spusese Ilincăi cine era femeia pe care chipurile mi-o pregătise el, deşi era clar că vorbea despre Mihaela. Dar poate cel mai elocvent pentru felul său de a fi era ceea ce-mi spusese odată:

Nimic nu trebuie precupeţit pentru a da celor dragi o lecţie.

Intuiţia mă face să cred că o citise exact pe Ilinca, încadrând-o perfect într-unul din modelele prestabilite după care îi plăcea să judece lumea. Nu s-a lăsat până când nu a povestit o întâmplare de pe vremea când lucra la pagina de tineret a ziarului:

— Ne venise o dactilografă nouă. Nevinovată săraca, dar de! aşa erau vremurile. Trebuia să fim egali! Ţin minte ca şi-acum că dorisem să public un material al unei fetiţe care se termina cu o exclamaţie patetică: **Şi aşa s-au spulberat himerele noastre!** Ei, ce crezi că-mi scrie balabusta? **Şi aşa s-au spulberat himenele noastre!**

Ilinca a izbucnit într-un hohot cristalin de râs, în care îşi deschisese tot sufletul. Eu nu am reuşit să râd. Eram emoţionat şi am mascat acest lucru pretextând că, de fapt, ştiam întâmplarea.

Era tulburător pentru mine să văd cât de repede realizase Ilinca, pe care o consideram mult sub nivelul intelectual al Cristinei, ceea ce trebuia să facă în preajma bunicului. În fond, era un joc vechi de când lumea în care bărbatul trebuia să se simtă puternic şi dorit... Ilinca avea sădit în ea germenele unei asemenea feminităţi comode. Mi-am adus aminte un pasaj din Frank Herbert: *Confortul înseamnă moleşeală.*

Bunicul continua cu poveştile sale iar eu nu mă mai săturam privind-o pe Ilinca.

— Altădată, din viteză, doream să mă refer la un trust de presă şi am scris despre un trist de presă... Bineînţeles că a apărut aşa în ziar şi a ieşit un scandal monstru. Nimeni nu a vrut să mă creadă că a fost o greşeală de dactilografiere...

Am deschis sticla aceea cu vin de Cotnari aproape de miezul nopţii. Bunicul se cherchelise îndeajuns cât să renunţe la formalul «domnişoara Ilinca» şi trecuse la mai exoticul «Inca». Şi mie

îmi plăcea cum sună şi eram un pic gelos că nu inventasem eu numele ăsta.

Ilinca a gustat din pahar şi, cu sinceritatea care o caracteriza, a mai cerut imediat unul.

— S-ar putea să mă îmbăt, dar o asemenea licoare merită.

— Nu cred că ai să te îmbeţi doar din două degetare de vin, fie el şi foarte vechi. Eu în schimb simt cum mi se închid ochii din cauza oboselii. Vreau doar să stingem lumina şi să privim un pic afară.

Din păcate, vremea se încălzise şi zăpada se topise. Se auzea numai sfârâitul unor roţi pe asfaltul ud. Undeva departe a pocnit o petardă, numai pentru a fi urmată de strigăte de oameni beţi.

— Nu vă supăraţi, copii, sunt doar un bătrân căruia n-are cine să-i ducă mai departe învăţăturile. Şi blestemul meu e că nu sunt destul de bătrân încât să înţeleg pe deplin că nu-s buricul pământului, cum spunea Ţuţea pe patul de moarte. De aceea cred că experienţa mea are o anumită valoare şi nu mă pot abţine să nu o împărtăşesc şi altora, dar în felul meu, mai bolovănos, mai dur...

A aprins lumina şi, dintr-un sertar, a scos cutia unui telefon mobil pe care a întins-o apoi Ilincăi.

— Mircea are deja unul. Dar, dacă nu poate vorbi cu tine, cred că îl are degeaba. Ia-l, te rog, şi satisfă capriciul unui om bătrân. Şi te rog să ai bunul simţ să nu-mi spui că e prea mult. Un obiect e un obiect şi-atât. De altfel, nici nu eram pregătit să ţi-l dau... Pur şi simplu îl aveam în casă. Pentru mine e prea mic şi sună mult prea tare. Vezi că are şi o cartelă înăuntru. O să-ţi explice Mircea totul.

Mare farseur moşneagul! Mi-a folosit textul în mod magistral, însuşindu-şi-l cu neruşinare şi trăgând maximum de foloase din cadoul lui. Ilinca s-ar fi aruncat atunci în foc pentru el.

Şi cred că încă ar mai face-o chiar şi-acum.

Iar eu mai primisem o lecţie. Despre copyright.

Ilinca a apucat cutia cu mâini tremurânde şi a îngânat un paradoxal „să vă dea Dumnezeu sănătate”, cu care probabil l-a câştigat la rândul ei pe Alecu.

În timp ce ne încălţam şi bunicul telefona la taxi, Ilinca mi-a şoptit că vrea să meargă acasă la mine. Abia în maşină m-a lămurit că o prevenise în termeni extrem de practici pe mama ei că nu avea ce să păţească în starea în care se afla, aşa încât primise acceptul să vină acasă abia a doua zi.

— E drept că mama ştie că e şi Maricica cu noi. Dar asta este o minciună mică pentru o seară mare.

Acasă la mine era cam frig şi Vălătuc scâncea în hol. Ne-am băgat toţi trei în patul din camera mea, care, acum că mă însănătoşisem, revenise la starea lui normală, adică fără cearşaf sau alte aşternuturi, chestie care o scotea pe mama din minţi. Ilinca nu se simţea prea bine şi m-a strâns în braţe, să se încălzească.

— Poate că aşa este, mi-a spus ea într-un târziu.

— Ce anume?

— Să fii căsătorit. Întotdeauna m-am întrebat cum e să poţi veni acasă de undeva şi să te aşezi în pat cu cineva cu care nu trebuie neapărat să faci dragoste...

— Deşi nici asta nu e de neglijat.

— Deşi nici asta nu e de neglijat, m-a aprobat Ilinca serioasă. Dar e mai important să poţi vorbi orice, să faci planuri, să speri şi mai ales să te încălzeşti la picioare. Eu am mereu picioarele reci. Tu nu?

— Rareori.

— Avea dreptate mama. Ea susţine că bărbaţii sunt întotdeauna calzi în pat, noaptea.

Am privit spre lumina albastră şi vagă care se furişa pe fereastră. Dădusem instalaţia de

termoficare la o capacitate mai mare şi începea să se simtă.

— Cu toate astea, sunt nenumărate cupluri care se despart...

— Eu n-am să ajung ca părinţii mei. Chiar dacă până voi alege voi sfârşi prin a fi o curvă.

Uimit de încrâncenarea ei bruscă, m-am ridicat într-un cot să o privesc. Nu plângea, dar avea o privire fixă.

— Eu voi avea un singur soţ!

— Aşa să fie! nu am îndrăznit eu să deschid o discuţie atât de delicată. Vălătuc a suspinat şi el şi mi-a lins, prin somn, degetul mic de la mâna stângă.

— Dar tu? m-a întrebat ea hotărâtă.

— Mă ceri în căsătorie?

— Nu, te sondez doar...

— Cu câtă minte am eu acum, să ştii că am ajuns la concluzia că respectul şi prietenia sunt mai importante decât iubirea. Cred că până la urmă, fidelitatea poate crea nişte tensiuni groaznice.

Am vorbit apoi ca doi moşnegi despre lucrurile importante în viaţă, i-am recitat câteva din poeziile mele şi, într-un târziu, l-am culcat pe Vălătuc în cutia lui. Ilinca mi-a povestit despre pasiunea ei pentru haine şi despre felul cum îi deosebeşte după îmbrăcăminte pe oamenii făţarnici de cei cinstiţi. Am adormit îmbrăţişaţi iar dimineaţă ne-am trezit târziu.

— Am avut un coşmar, i-am spus a doua zi. Se făcea că iubeam o fată atât de mult, încât nu mă puteam gândi să fac dragoste cu ea...

— Îţi trece, m-a încurajat Ilinca. E adevărat că până şi mama fetei o crede incapabilă de... ştii tu ce. Dar în spatele unei asemenea unanimităţi trebuie să se ascundă şi o doză de făţărnicie.

Am râs şi apoi i-am dat vestea proastă.

— Hai să mâncăm ceva, fiindcă acuşi vin Dragoş cu Maricica pe la noi.

— Ohoho, de ce nu mi-ai spus? Eu o şterg acasă şi mă întorc peste câteva ore.

— De ce?

— Nu vreau să mă găsească la tine.

— Nu înţeleg. Propria ta mamă ştie că ai dormit la mine iar tu te formalizezi din cauza lor?

— Ţi-am spus eu că există pe undeva şi ceva făţărnicie? În plus, e musai să ajung acasă din motive... personale.

Nu a vrut nici să o conduc şi nici să-i chem un taxi. A plecat pe jos, lăsând urme noroioase în zăpada astenică şi albă care se aşternuse peste noapte pe trotuar.

Vălătuc a apărut intempestiv în hol, lătrându-şi ostentativ bucuria şi probabil foamea, aruncându-mă astfel într-o dilemă profund umană: ce naiba mănâncă un câine atât de mic?

Uitată într-un colţ al minţii, amintirea visului cu şuvoiul negru, care revenise cu o putere fără seamăn, aproape că se estompase.

***

— Mircea, m-am hotărât! Mă însor cu tine, a exclamat Dragoş când a văzut celularul pe care îl primise Ilinca de la bunicul meu. Păi mie Maricica mi-a dat un tricou, mama şi cu tata un snop de cărţi şi tu un pachet cu ţigări. Viaţă e asta? Mai-mai că mă simt proletar şi-mi vine s-o pun de-o revoluţie împotriva voastră, a burjuilor.

— Lasă, că nici eu nu m-am ales cu mare lucru.

— Aici sunt de acord! Fiindcă animalul acela care îmi roade acum şireturile la bocanci e mai mult o pacoste decât un cadou. Ce naiba fac fetele alea atâta la bucătărie? Alo! Haremu'!

— Cred că încălzesc sarmalele, i-am spus.

Dragoş a sorbit cu poftă din vin şi a mai înfulecat o felie de pastramă de pe platoul din faţa mea pentru că cel din dreptul lui se golise demult. S-a oprit din mestecat numai pentru a-şi construi în farfurie un fel de munte de sarmale.

— Fraţilor, nu mi-aţi spus ce faceţi de Revelion, a punctat el cu bărbia sticlind de ulei.

Ilinca a tresărit, a privit la mine şi mi-am dat seama că salvarea situaţiei îmi revenea în exclusivitate.

— Mergem la bunicul, la ziar, la petrecerea de Revelion. Ne îmbrăcăm frumos şi ne distrăm ca nişte oameni mari.

Maricica m-a întrebat grăbită:

— Şi chiar staţi acolo toată noaptea? Nu înţeleg ce puteţi să discutaţi cu şleahta de babalâci?

— Habar n-ai tu cât pot fi de simpatici, mai ales după ora două. Şi, în plus, ştii foarte bine ce cred despre ocazia de a ieşi în lumea bună. O să fie acolo o mulţime de oameni interesanţi.

Simţind ceva în neregulă, Dragoş m-a iscodit mai adânc:

— Şi când v-aţi hotărât?

— De fapt, eu sunt de vină, a răspuns Ilinca în locul meu. Domnul Stoian m-a invitat şi eu am acceptat. N-aş vrea să-l supăr...

— Şi tu crezi că vi se va simţi lipsa?

Am tăcut preţ de câteva momente, pentru că băgasem în gură o sarma extrem de fierbinte şi aproape că-mi pierdusem răsuflarea.

— Dar voi unde mergeţi, de sunteţi atât de stresaţi de destinaţiile noastre?

— La Laura, ca şi anul trecut. Vine toată gaşca. Şi n-ar fi la fel fără tine... Fără voi, am vrut să spun, a dres Dragoş busuiocul în ultimul moment.

Revelionul din anul trecut fusese prima ocazie când reuşisem să mă comport omeneşte după moartea Cristinei. Dansasem de câteva ori, ba chiar o strânsesem în braţe pe Laura, băusem o bucată de noapte cu Ionuţ... Fusese într-adevăr drăguţ, dar cumva dragostea mea pentru Ilinca şi dorinţa de a finaliza legământul nostru scoteau din discuţie eventualitatea unei asemenea petreceri. De fapt, totul era un pretext. Mă înţelesesem din

priviri cu Ilinca. Aveam să mergem la bunicul la Revelion, dar numai pentru a veni repede acasă...

— Uite, am o idee, am zis. Ce-ar fi să împingem un bairam spontan, acum, aici? Chemăm toată gaşca, dăm muzica tare, mobilizăm ceva... Asta în semn de penitenţă pentru că nu voi veni cu voi de Revelion.

— Unde spuma Mării Mediterane ţii telefonul ăla, s-a entuziasmat Dragoş. Doamne, ce idee bună! Ştiam eu de ce am dat iama în magazia bătrânului şi am dosit două sticle de Ballantines! Am avut o presimţire încă de dimineaţă. De fiecare dată când visez că o pun cu profa de franceză, în ziua aceea mi se întâmplă ceva mişto.

— Şi aseară ai visat chestii din astea? Că doar ne-am despărţit...

— Nu! Am visat-o pe fiică-sa, deci ziua de azi trebuie să fie bună la pătrat.

În ciuda entuziasmului destul de redus al fetelor, care putea fi însă pus pe seama reticenţei lor în prezenţa colegelor noastre, care erau mai mari decât ele şi le scoteau cumva din centrul atenţiei, am dat câteva telefoane şi, după mai puţin de o jumătate de oră au început să apară ciudaţii mei de colegi. Ca de obicei, primii au fost Ionuţ şi Miruna. Aviatorul căra un bidon destul de borţoşel în care nu mă îndoiam că era vin din acela gros şi roşu de la tatăl lui, în timp ce Miruna se îndoia, de parcă ar fi fost muncită de cine ştie ce vietate pe care o înghiţise şi care dădea acum să iasă afară. Şi asta fiindcă încerca să cumpănească în mâini un platou impresionant. „Salată boeuf”, m-a lămurit ea. Nici n-am apucat bine să degust vinul din bidoaşca lui Ionuţ, că soneria a început să urle ca turbată. Şi nici nu era de mirare din moment ce capul Laurei era împins pe buton de buzele unui pletos care o pupa de mama focului. Surâzătoare, mi-a întins o plasă în care era un platou învelit în ziar: salată boeuf. Tipul, un lăţos cu cioc prezidenţial, îmbrăcat într-un fulgarin bizar de sub

care răsărea un pulover ca o moştenire din timpul cooperativizării, mi-a întins şi el o sticlă de vodcă ieftină. Am aruncat-o imediat în chiuveta din bucătărie, să nu intoxic pe cineva.

Abia începuserăm să ne dezmorţim, că am auzit un zgomot infernal. Ies îngrozit şi privesc spre sursa uluitoarei gălăgii. Andra reuşise să-şi proptească maşina în poarta casei mele. Fiind din tablă, sunase apocaliptic, exagerând de fapt daunele. Care totuşi nu erau de neglijat. În ceea ce priveşte maşina, fiindcă poarta era bine mersi.

— Dumnezeii mamii lor de frâne. Să mor eu, dacă nu am frânat! Băga-mi-aş picioarele în inspiraţia ta tembelă. Hai cu maşina! ai spus. Acuma scoate bani de far!

De pe locul din dreapta şoferului a ieşit Titi, zis şi Gheoajbă, un simpatic mai mare cu vreo doi ani ca noi.

— Astâmpără-te, femeie! De fapt te-a bătut Dumnezeu, că m-ai pus tot drumul să car salata asta boeuf. Pun pariu că mai au cel puţin cinci metri cubi de mehlem din ăsta. Şi apoi, dacă nu sunt indiscret, madam, cum naiba vroiai să vii cu fusta până la fund, pe cancerul ăsta, tocmai din partea cealaltă a oraşului?

I-am chemat în casă. Titi, care mă cunoştea numai pe mine de la revista şcolii, s-a recomandat simplu: Gheoajbă.

Ilinca, spre hazul întregii adunări, a răspuns politicos:

— Demetriad. Ilinca.

— Stai, coniţă, că pe mine mă cheamă Titi Popescu. Gheoajbă îmi zic ăştia din liceu...

Era o poveste de tot hazul în care era implicat directorul de atunci al liceului, un evreu libidinos, şi o expresie care rămăsese celebră: *Bă, dacă-ţi bag o gheoajbă-n freză, ţi se scutură nisipul dintre degetele de la picioare*, pe care Titi o adresase fiului respectivului director, elev şi el sub oblăduirea lui tat'su. Titi jura că se referise la nisipul din groapa de sărituri, dar junele ovreiaş îl pârâse lui taică-său că e antisemit şi că respectivul nisip era o aluzie la fuga evreilor din Egipt. Motiv pentru care Titi se alesese cu fel de fel de mustrări şi sancţiuni iar puiul de director cu respectiva gheoajbă în ochiul stâng.

Titi se înţelegea excelent şi cu Cristina. Fuseseră colegi de clasă şi niciodată nu mi-a fost clar dacă nu şi ceva mai mult. La înmormântarea ei, Titi a plâns chiar mai mult decât mine. De emoţie, îmi dăduse florile mie. Ţin minte ca şi-acum: şase garoafe albe...

Ultimii au apărut Viki şi Aristotel, întrecându-se în a o flata pe Oana, care nu se uita la nici unul din ei.

Totul a început frumos. Dans, sentimente aprinse, apoi sentimente şi dansuri aprinse... După primele pahare m-am alăturat băieţilor în încercarea de a dansa un sirtaki. Ei spuneau că sufrageria mea este singurul teren pe care se pot dansa astfel de dansuri fără frica de a dărâma un bloc. Fetele băteau din palme de pe margini. De obicei, pe ele nu le primeam între noi. Nefiind prea familiarizată cu obiceiurile noastre, Ilinca a vrut să ni se alăture, dar a trebuit să renunţe destul de repede, neştiind prea bine paşii.

În timp ce ne odihneam, în bucătărie s-a iscat o mică bătaie cu salată boeuf, produs din care aveam în exces. Lucrurile s-au aplanat destul de repede, în momentul în care Laura a pus mâna pe un sifon şi şi-a udat adversara, pe Maricica, din cap şi până în picioare. Combinate, sifonul şi salata boeuf au reuşit să producă o mâzgă îngrozitoare pe gresia din bucătărie. Amestecul alunecos s-a dovedit fatal pentru Oana, care a aterizat pe părţile moi ale trupului, murdărindu-şi complet rochia. Şi alte alea...

După alte două ore, i-am surprins pe Aristotel şi pe Dragoş care cărau în casă un burlan. L-am recunoscut fără probleme. Îl adăpostise în urmă cu câţiva ani Spiru în garaj. Era burlanul lui de rezervă.

— Ce faceţi, dom'le, cu ăsta, i-am întrebat mai mult amuzat decât supărat.

— Oana a pierdut un pariu şi acum îi organizăm o bară de strip-tease în sufragerie.

— Şi cu ocazia asta trebuie să te critic, a completat Viki. Ce casă e asta care nu are pe undeva o bară de strip-tease din oţel inoxidabil?

Am intrat imediat în sufragerie, ajutând cu entuziasm la montarea burlanului. Care nu dorea şi pace să stea erect, motiv pentru care băieţii l-au culcat pe jos şi au declarat că, dacă ne vom întinde cu toţii, ni se va părea că Oana stă în picioare.

Din păcate, spre marea tulburare şi supărare a mesenilor, Oana, care era împuşcată în aripă încă de când venise la petrecere, adormise pe canapea. Am dus-o la culcare în camera mea, dar de dezbrăcat a dezbrăcat-o Ilinca. Doamne, cât o mai iubeam în momentul acela. Era evident geloasă şi pe mine nimic nu mă binedispune mai mult decât gelozia unei femei.

Din păcate, după ce ne-am întors în sufragerie, acolo nu mai erau decât Viki, Aristotel şi Laura. Pe Ionuţ şi pe Miruna i-am găsit relativ uşor, după zgomotele pe care le scoteau de sub duş:

— Dumnezeii mamii lui de robinet, s-a înţepenit, se exprima deloc ortodox juna Miruna.

— Dacă nu dai drumul în următoarele zece secunde la apă caldă, n-o să mai fiu în stare nici măcar să ridic degetul mic de la picior, darămite mândreţe de... AHHH, nu mi-am imaginat că e aşa de caldă. Bre, casa asta e bântuită de sfântul duh din ţavă!

— Băi, să nu dărâmaţi ceva pe-acolo. Şi nu faceţi blestemăţii, le-am strigat eu de după uşă.

— Da' de unde, moşule, ne-am murdărit în bucătărie, ne-am pus câteva haine esenţiale în maşina de spălat şi acum le păzim, s-a explicat Miruna.

Aiurea. Îi ştiam de destul de mult timp ca să-mi imaginez ce făceau înăuntru... mai ales că maşina de spălat din baie nu funcţionase niciodată şi nici măcar nu fusese racordată vreodată la apa curentă. Când am ajuns în sufragerie, Gheoajbă era tras la faţă, mai mult mort decât viu.

— Ce ai, dom'le?

— A testat pe mine dacă alcoolul este sau nu afrodisiac.

— Şi? am întrebat curios.

— Nu e! Ea n-a băut nimic, da' m-a avut de parcă ar fi fost mama lu' Mata Hari.

Acelora dintre voi care consideră rândurile de mai sus un pic cam dezlânate le cer scuze. Dar astea erau petrecerile noastre. Lumea se împrăştie, bea, se iubeşte şi în general face cam tot ceea ce nu poate face acasă. Singurul inconvenient este că, de obicei, curăţenia durează vreo două zile. Asta în cazul când nu trebuie zugrăvită vreo cameră.

Am pornit în căutarea Ilincăi după mai bine de o oră, în care cântasem cu băieţii muzici din

repertoriul internaţional, intern şi intestin, într-o atmosferă în care Aristotel îşi asumase rolul de orgă de lumini şi clipea neregulat, fiind altfel mut de beat. Am găsit-o încercând să aprindă focul la mansardă, acolo unde dormeam vara.

— Nu mi-ai arătat niciodată locul ăsta.

— Aşteptam să vină vara. Iarna e destul de frig şi soba e stricată...

Aiurea. Mansarda era alcovul dragostei mele cu Cristina. Îi arătasem felul în care se putea ajunge acolo din copac, imediat după ce ne întorsesem din excursia aceea de la munte, când făcusem dragoste.

Cristina intrase trecând peste pervaz, se învârtise de câteva ori, privise cu uimire la sutele de jucării pe care le scosesem din ouăle de ciocolată, apoi la nenumăratele mele cărţi SF şi spusese:

— Sunt nişte proşti!

— Cine?

— Romancierii. Descriu întotdeauna camerele de fete ca fiind un sanctuar, un alcov cu perdeluţe şi fundiţe, un loc în care creşte din puritate nimfa unei femei.

Am dat doar din cap. Camera ei, pe care o văzusem, nu arăta într-adevăr ca un cuib de fetiţă. Şi probabil că nu arătase niciodată.

— Eu în schimb deosebesc aici semne ale copilăriei tale. Mult mai dulci decât cele pe care le-ar fi putut lăsa o fată. Urme ale unei colecţii care te pasiona mai mult decât viaţa probabil la vârsta la care mie îmi venea pentru prima dată ciclul şi mă întrebam ce dracu' mi se întâmplă, cărţile tale, alese după criterii care mă pot lămuri ce fel de om eşti... dar mai ales patul. La câte fete ai visat stând întins în el?

— La multe, dar n-am...

— Hai să-ţi dezvirginez patul, vrei?

— Patule, vrei? l-am întrebat şi eu în glumă, în timp ce îi descheiam bluza Cristinei.

Ştiu că nu o să mă credeţi, dar patul a scârţâit uşor, deşi nu-l atinsese nimeni. Cu răsuflarea tăiată de magia întâmplării, am făcut dragoste ca doi condamnaţi la moarte, fără să ne pese că la parter Spiru stătea în fotoliu moţăindu-şi plictiseala unei amieze anonime.

La sfârşit, gâfâind, Cristina şi-a pus capul pe pieptul meu şi mi-a şoptit:

— Patul ăsta are principii morale solide. S-a lăsat greu... Şi cred că nici nu o să mă înşele prea curând...

Ne-am cuibărit în patul primei mele iubiri şi ne-am învelit cu o pătură groasă, din păr de cămilă. Era aspră şi ne înţepa. Mi-am adăpostit mâna pe sânii Ilincăi. S-a culcuşit acolo, potrivindu-se perfect.

Cu un chicotit, Ilinca şi-a ascuns ochii în pătură şi mi-a spus:

— Trebuie să mergem mai repede la biserica aceea! Cred că suntem singurii de aici care nu o facem acum.

Cu o mişcare scurtă m-am întors pe spate şi am urcat-o peste mine.

— Mersul ăsta la biserică e atât de important pentru tine?

— E o promisiune pe care mi-am făcut-o mai demult. Că atunci când voi iubi cu adevărat voi aprinde şapte lumânări. Câte una pentru fiecare deceniu cât sper să dureze dragostea mea.

— Şi de ce să nu sădeşti şapte copaci? Sau să torni o placă de beton cu emblema mâinilor noastre?

— Am fost educată să cred în Dumnezeu...

— Şi crezi?

— Poate.

— Eu nu cred, i-am spus.

— Un om atât de bun ca tine crede cu siguranţă în Dumnezeu. Atâta doar că Domnul îi ascunde sentimentul acesta pentru a-l pune la încercare.

— Bine, hai să facem un târg! Stăm fără să spunem nimic timp de cinci minute. Dacă Dumnezeu ne dă un semn că aprobă iubirea noastră, atunci sunt gata să aprind şi eu şapte lumânări.

Ilinca mi-a pus mâna pe gură şi am început să aşteptăm. La nici douăzeci de secunde a început să sune telefonul său mobil. Era mama ei care îi spunea că pleacă la ţară, cu maşina unei colege. Venea acasă tocmai de Revelion.

Numai stăpânirea mea ne-a împiedicat, şi asta în ultimul moment, să nu facem dragoste chiar atunci. Într-o străfulgerare de luciditate, mi-am spus că lumina lumânărilor o va îmbuna, acolo sus pe Cristina... Ilinca a ieşit în fugă din mansardă răsuflând din adâncul sufletului.

***

A doua zi, ne-am mutat la Ilinca acasă. Colegii mei se mobilizaseră şi făcuseră dimineaţă o curăţenie de care eram sigur că avea să se mire şi mama. Desigur că au rămas câteva amănunte neclare. Ionuţ avea jalnice îndoieli cu privire la viitorul industriei româneşti, care nu era în stare să prevadă eventualitatea că o fată ar fi dorit să se sprijine de ţeava de care atârna perdeaua de la duş. Prăbuşirea respectivei tije deodată cu juna Miruna îi provocase o durere de zile mari. Ce făcea Miruna agăţată de ţeava aia? Tracţiuni. Aşa mi-a spus. Apoi Oana era sigură că un porc de câine pusese lângă ea grămada aceea de sticle goale cu scopul de a o compromite, în timp ce Maricica avea reale probleme în a-şi aminti când plecase de acasă. Şi mai era o problemă. Nimeni nu părea să ştie unde era burlanul de strip-tease. Una peste alta bilanţul era bun. Data trecută când dădusem o

asemenea petrecere cineva îmi ascunsese canapeaua din sufragerie...

— Ai vorbit serios despre Revelionul acela la ziar?

— Evident. Vreau să te duc la redacţie ca să mă mândresc cu tine. Acolo nimeni nu ne va simţi lipsa la un moment dat...

Ilinca s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus spre şifonier.

— Vreau să te rog să-mi spui cu ce să mă îmbrac.

Mi-au trebuit doar câteva minute să-mi dau seama că Ilinca nu avea cu ce să se îmbrace. Chiar dacă avea să fie de departe cea mai drăguţă fată din toată adunarea, Ilinca nu putea impresiona numai cu frumuseţea ei, fiindcă lumea de la petrecere avea să fie extrem de elegantă. Mie îmi pregătise mama chiar şi un papion. Bineînţeles că i-am spus aceste lucruri şi ea a început să plângă ca o fetiţă. Era un semn, spunea ea, despre diferenţele dintre noi. După un ropot de lacrimi cu care nici nu am încercat să lupt, am întrebat-o cu ce i-ar plăcea să se îmbrace. Ea mi-a spus că şi-aşa se simţea ca o sărăntoacă, fiindcă îi cumpărasem lanţul şi primise telefonul de la bunicul şi că nici nu încăpea vorbă despre încă un sacrificiu financiar din partea mea. Şi apoi a început din nou să plângă.

De atunci, la multele motive pentru care îmi vine să plâng s-au adăugat şi lacrimile fetelor. Nici acum nu pot vedea o femeie plângând. Şi sunt multe cele care profită de pe urma acestei slăbiciuni. E adevărat însă că nimeni nu plânge ca Ilinca...

Aveam nevoie repede de o idee pentru a salva Revelionul nostru. Am întrebat-o dacă ştie să

coase. Văzusem eu într-un film cum o fată şi-a făcut singură rochia pentru bal. Am renunţat să enunţ chestia asta pentru că mi-am amintit. Fata era Carrie şi totul sfârşise prost. Tot atunci mi-am adus aminte şi de nasturele pe care încercase Ilinca să mi-l coase când fusesem la munte. Căzuse după două ore, din proprie iniţiativă.

Pradă unei inspiraţii bruşte, am mers la MaFashion, în centru. Evitasem intenţionat să dau telefon, în speranţa că Magda nu va fi acolo şi vom sfârşi mai întâi pe la redacţia bunicului, ca apoi într-un magazin să rezolvăm normal aceasta problemă. Cumpărându-i adică Ilincăi o rochie.

Magda era însă la firmă. Nu avea nimic special de făcut şi chiar a fost bucuroasă că am trecut pe la ea.

— Nu ne împrumuţi o rochie? Promitem că nu o s-o pătăm, nu o stricăm sau că... o s-o plătim, am luat-o eu tare, sperând în continuare că o să ne dea afară.

Magda a zâmbit şi m-a întrebat:

— Şi de când eşti aşa de sărac, de trebuie să...

S-a oprit brusc, văzând expresia de pe faţa Ilincăi.

— M-am prins. Ea nu te lasă să îi cumperi o rochie.

Am dat din cap aprobator.

— Fetiţo, revino-ţi! Trăieşte în realitate! Dacă băiatul ăsta vrea să-ţi cumpere ceva, nu te sfii să accepţi. Îţi garantez eu că o să aibă ce mânca mâine. Fii matură!

Vorbind cu capul în pământ, ca de obicei când exprima păreri personale, Ilinca i-a răspuns:

— Nu vreau să cresc într-atât.

— E sfioasă, am confirmat eu. Şi în esenţă nu prea vrea să îi cumpăr o rochie. Abia am adus-o la tine în speranţa să ne împrumuţi una. Dar a venit numai pentru că e tare curioasă să vadă cum arată o casă de modă pe dinăuntru...

Magda s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de Ilinca. A apu- cat-o de mâini şi a privit-o în ochi. Apoi a forţat-o să facă doi-trei paşi.

— Vrei, te rog, să-ţi dai jos paltonul?

Rămasă numai în blugi şi într-un pulover larg, Ilinca a fost pusă apoi să meargă şi, cu un gest profesional, Magda a scos un centimetru de croitorie din buzunar şi i-a măsurat şoldurile, talia şi bustul. Am marcat cât de excitantă putea fi o astfel de activitate şi mi-am propus să o măsor şi eu pe Ilinca. Ca hipnotizată de un şarpe, fata mea nu mai spunea nimic. Privea doar la Magda care, cu centimetrul după gât şi cu ochelarii pe nas, îşi pierduse din aerul tineresc şi îşi arăta cei aproape patruzeci de ani. După câteva minute de cercetări, Magda s-a lăsat să cadă într-un fotoliu şi a spus.

— Cu dimensiunile tale, mai fată, nu va fi nici o problemă să găsesc aici o rochie. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş lua o pereche de colanţi şi o bluză ceva mai lungă şi i-aş da gata pe toţi bărbaţii...

— Nu asta e intenţia mea... a răspuns pierit Ilinca.

— Şi nici a mea, am întărit eu afirmaţia ei, fără a fi cu adevărat ascultat de cineva.

Magda a clătinat intrigată din cap şi a întrebat-o:

— Şi atunci de ce ai venit la mine? Eu cred sincer că rolul hainelor este să sublinieze ceea ce e mai frumos la o femeie. La fel ca şi machiajul. Eu nu produc altfel de haine. Şi mai e ceva. După câte ştiu eu, ţinutele de seară nu excelează prin pudoare.

— Dar există! Nu constau în colanţi prin care oricine poate să vadă ce sau dacă porţi ceva pe dedesubt, am făcut eu o precizare necesară. Şi-o vor imagina goală.

— Şi ce dacă îşi imaginează? Crezi că, dacă se va îmbrăca mai decent, mai convenţional, bărbaţii o vor privi altfel? Eşti naiv! Oricum, în cazul ei, va fi suficient să apară în adunarea aia ca jumătate din moşnegi să înceapă să se viseze gâfâind peste ea.

„Să stea la rând” era cât pe ce să mă trezesc vorbind. Dar replica mi-a sunat doar în cap.

— Măgduţă, uite ce este, am reuşit eu să vorbesc cu voce tare. Ce sens are vorbăria asta? Ne dai sau nu ne dai o rochie?

— Stai, dom’le, ce te grăbeşti aşa? Nu vezi că nu am stabilit încă nimic? Spune-mi tu cum ar trebui să arate o rochie frumoasă, s-a adresat ea Ilincăi.

Fata mea şi-a pironit iarăşi privirile în pământ şi a spus de parcă ar fi fost ascultată la chimie:

— Lungă, neagră, catifea cu un accesoriu discret, închisă până la gât şi mulată pe corp într-o proporţie decentă.

— Cu alte cuvinte să acopere tot.

— Da.

— Dacă accepţi una muştar...

— Muştar?

— Da.

— Pot să o văd?

— Du-te dincolo la Dana şi roag-o să ţi-o dea. Ar trebui să o prezint abia în martie, dar ce contează? Ţi-o dau cu o singură condiţie. Să vii să mi-o aduci personal şi apoi, ca între fete, să-mi explici de ce nu doreşti să îţi expui corpul. Pentru mine e o noutate. Niciodată nu m-am gândit că o fată frumoasă poate reacţiona ca tine.

Ilinca a aprobat din cap şi s-a dus să se îmbrace.

— Ea chiar crede ceea ce spune?

— Da, nu e făţarnică. E tare sfioasă, dar nu minte niciodată.

— Şi ce o face atât de... potolită? E cumva sectantă sau pur şi simplu are complexe?

— Dacă am să-ţi spun că nici una nici alta, probabil că nu ai să mă crezi. Pur şi simplu aşa este ea. E cuminte. Nu fiindcă aşa îi spune maică-sa, nu pentru că aşa îi spune vreun preot sau vreo profesoară. Poate părea ciudat, dar privirile şi admiraţia bărbaţilor nu o impresionează deloc.

Magda m-a privit cu o undă de surpriză.

— Nu, nu în sensul în care te gândeşti tu. E perfect... feminină din punctul ăsta de vedere. Pur şi simplu, nu vrea să-şi facă feminitatea poster. Se simte tare stingheră când i se fac complimente sau când vine vorba despre frumuseţea ei.

Magda şi-a aprins o ţigară şi mi-a dat şi mie una. Era moale şi mirosea ciudat. „Ţigări de curvă" ar fi spus Dragoş.

— E tare frumuşică, e adevărat. Şi se mişcă bine, nu e gheboasă. Are sânii exact cât trebuie... dar asta cred că ştii mai bine decât mine.

— Măcar de-aş şti.

— Adică voi doi, nu...

— Păi ce, credeai că textele pe care ţi le-am debitat până acum le-am tăiat cu lama din manualul de chimie? Noi nu, nimic.

Nervozitatea cu care strângea ţigara şi tonul serios al Magdei ar fi trebuit să mă pună în gardă. În loc să fiu atent însă, eu trăgeam cu ochiul în camera unde se dusese Ilinca să se schimbe, în speranţa că aş putea vedea ceva. Un picior sau, Doamne-ajută, vreo jumătate de sân.

— Şi atunci la ce îi stă capul?

— Nu ştiu. La învăţătură. La mine. E foarte determinată în ceea ce priveşte cariera ei viitoare. Vrea să fie profesoară. Citeşte mult, îi plac animalele. Iar când visează, speră să aibă un viitor.

— Şi ţie îţi place fata asta?

— Mor după ea.

Magda a rămas tăcută timp de câteva minute. S-a dus la biroul ei şi a început să răsfoiască nişte desene. Am văzut încă de atunci că gândea intens la ceva, dar nu-mi stătea mintea decât la lumânări aprinse în biserică şi la noaptea de Revelion.

Cristina stătea şui iar bretonul ud îi atârna în şuviţe plăpânde.

— M-am gândit mult şi mi-am dat seama ce ne-ar putea despărţi.

— O fată înaltă, blondă şi cu ochi albaştri?

— Nu, aia ar fi o fată înaltă, blondă şi cu ochii scoşi. Dar dacă mi-ai cere să fiu responsabilă cred că aş fugi cât m-ar ţine chiulasa. Pe tine nu te sperie faptul că va veni o vreme în care, vrei nu vrei, în fiecare lună va trebui să scoţi bani de întreţinere, de chirie, de mâncare şi abia apoi pe cei pentru distracţii? Îţi dai seama că într-o zi, din toată această nebunie te-ai putea trezi că ai devenit taică-tău?

— Da, de multe ori. Dar mi se pare normal...

Eram la ea acasă şi discuţia se petrecea în timp ce Cristina făcea baie. A ieşit imediat de acolo şi am făcut dragoste pe maşina de spălat. La sfârşit, s-a explicat:

— Crezi că aş fi putut urla în gura mare aşa cum am făcut-o acum dacă prin jur ar fi roit vreo doi plozi care să vrea să li se şteargă nasul?

I-am răspuns că e greu de crezut că, la patruzeci de ani, mai faci dragoste pe maşina de spălat. Ea mi-a răspuns că sunt deja contaminat şi m-a întrebat de ce cred că viaţa se sfârşeşte la douăzeci şi nouă de ani şi unsprezece luni. Ea una dorea să rămână aşa cum era acum, adică tânără şi fără obligaţii măcar încă vreo douăzeci de ani.

— Eu n-am să mă încadrez niciodată într-o viaţă regulată.

— Nu, tu te vei încadra regulată în viaţă.

— Măgar mai eşti. Eu vorbesc serios aici, fac filosofie şi ţie nu-ţi stă gândul decât la sex.

— Tu spuneai că speri să devii o babă nimfomană şi să te ţină corzile vocale să-ţi strigi orgasmele până la blocul vecin şi la cincizeci de ani.

Cristina a râs şi a încheiat discuţia pe un ton împăciutor.

— Nu putem şti ce simţi la patruzeci de ani! Poate că nu voi dori decât să mănânc dulceaţă şi să împletesc veste din lână. Dar, dacă ar fi

după mine, nu mi-ar strica încă vreo două decenii de libertate totală...

Îmi amintesc de dialogul ăsta pentru că, după două săptămâni, Cristina a murit.

Aşa după cum era de aşteptat, Ilinca arăta absolut superb în rochia aceea. Mie mi se tăiase răsuflarea, dar ea avea un of:

— Şliţul ăsta e prea mare, aproape că mi se văd chiloţii.

— O să-l coasem un pic, dar îl vom lăsa atât cât să poţi dansa. Dincolo de ceea ce trebuie să arate sau să ascundă, o rochie trebuie totuşi să răspundă unor necesităţi practice.

Din camera de unde ieşise Ilinca a venit şi o femeie tânără dar grasă care i s-a adresat direct Magdei:

— Fata asta are stofă. Ştie o mulţime de chestii. Şi e tare simplu să faci rochii pentru ea. Să mai vină pe-aici!

— Vezi, soarta îţi este pecetluită, i-a spus Magda Ilincăi. Dana nu glumeşte cu chestiile astea. Luaţi-vă rochia şi fugiţi! A, şi să nu cumva să o stricaţi, că va trebui să-mi dea fiţuica aia a lui bunicu-tău reclamă vreo trei luni...

— Păi şi şliţul, nu s-a lăsat Ilinca. Eu nu o port aşa.

— Te duci, te mai fâţâi prin faţa junelui aici de faţă cu şliţul spre el, studiezi efectele şi dacă te nemulţumesc, vii mâine şi te rezolva Dana în trei minute.

— Bine, vin mâine...

— Poate totuşi îl laşi aşa.

— Poate că nu am reuşit eu să vă explic. Nu doresc să fiu ignorată de toţi bărbaţii... Ar fi trist ca Mircea să nu reacţioneze şi deci părerea lui nu are mare relevanţă.

Ne-a lăsat mască pe amândoi. Magdei i-a căzut falca şi arăta cu adevărat bătrână. Eu am apucat-o

de braţ pe Ilinca şi am pornit prin ninsoare. Fulgii erau atât de mari de parcă ne-ar fi bătut Sfântul Petru cu bulgări.

***

Cu Cristina fusesem o singură dată la biserică. Şi ieşisem după un minut.

— Aş vrea să mă pot ruga.

— Te învăţ eu.

— Nu cuvintele îmi lipsesc, ci capacitatea de a accepta că pot să cred. Ideea existenţei unui Dumnezeu care vede tot mi se pare atât de facilă, inventată de o fată urâtă care îşi pândeşte iubitul care se duce la alta şi se consolează cu gândul că băiatului i se va usca fiindcă Dumnezeu nu va răbda ticăloşia singurătăţii ei.

— Nu înţeleg care e problema ta.

— Dumnezeu e prea frumos pentru a exista cu adevărat. Aş vrea să fiu atât de bună încât să cred în el. Ba chiar sunt momente în care am nevoie să cred. Cum e cel de faţă. Dar nu pot. Am senzaţia că mă păcălesc pe mine însămi.

M-a strâns de mână şi mi-a şoptit:

— Hai să mergem. Oricum e una din zilele acelea şi am impresia că am făcut deja un păcat intrând în biserică purtând semnul păcatului.

Odată ieşiţi am întrebat-o:

— Când eşti pe ciclu nu ai voie să intri în biserică? Nu ştiam...

— Cred că e o reglementare de pe vremea când nu existau tampoane atât de eficiente, ştii, a redevenit Cristina fata pe care o iubeam. Şi, la urma-urmei, ce bază poţi să pui pe un moşneag care preferă menopauza câtorva stropi de sânge, murdari dar aducători de viaţă?

— Vrei să mergem acum la biserică?

Vroiam. Am intrat, ea s-a închinat, am aprins lumânările, câte şapte fiecare, şi am plecat repede. Ritualul s-a dovedit mai puţin penibil decât mă aşteptasem dar, la sfârşitul lui, Ilinca era din nou cu ochii în lacrimi.

Cu inima îndoită, am făcut un act de curaj pentru care m-am admirat imediat în forul meu interior:

— Dacă nu vrei, să ştii că lumânările alea nu înseamnă nimic.

Ilinca m-a sărutat pe gură, topind cu buzele ei un fulg.

— Prostule. Plângeam pentru că nu am pantofi pentru rochia aceea.

Am luat un taxi, ne-am dus până acasă şi apoi am colindat timp de mai bine de patru ore magazinele în căutarea unor pantofi care să se asorteze cu rochia muştar. Evident, după ce am bătut prin zloată şi frig întreg oraşul, Ilinca şi-a luat pantofi de la un magazin care se afla la patru minute de mers târâş de blocul ei.

Ilincă sau nu, fetele au multe trăsături comune. Mai trăisem asemenea expediţii cu Cristina, ba chiar şi cu maică-mea. Cuvântul «pantofi» e probabil un fel de parolă care le declanşează pofta de explorare. Când ne-am întors, am fost atât de obosiţi încât am adormit, fiecare pe fotoliul său. Ne-a trezit Vălătuc, câteva ore mai târziu. Ca de obicei, îi era foame.

***

Ilinca nu a renunţat la reducerea dimensiunilor şliţului rochiei, deşi mi-a mărturisit că nu o îmbrăcase deloc acasă.

— Pur şi simplu nu pot apărea acolo în felul acesta.

— Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place, am reciclat eu un aforism.

Pe faţa Ilincăi a înflorit un zâmbet. Mi-a mângâiat părul cu degete tremurânde şi m-a

întrebat:

— Ţi-ar plăcea să mă îmbrac indecent şi să mă vadă toată lumea? Nu ţi-ar păsa ce ar crede despre mine?

Mi-am analizat pentru o clipă sentimentele şi i-am spus brutal:

— Amesteci lucrurile! Desigur că nu mi-ar plăcea să te expui şi nici nu vreau să mă gândesc la reacţia celor care te-ar vedea, dar cred că m-aş simţi cumva mândru că mă însoţeşti acolo.

Mototolindu-şi manşetele puloverului, Ilinca şi-a muşcat uşor buza de jos într-un gest care mi s-a părut teatral şi ieftin:

— Nu te supăra pe mine, dar nu pot să îmbrac rochia aşa cum este ea acum... Una e să fiu cu tine şi cu totul altceva să apar aşa într-o adunare în care nu cunosc pe nimeni.

Am tras-o lângă mine pe canapea şi i-am şoptit:

— Niciodată nu am să-ţi cer să fii altceva decât tu însăţi. Deşi sunt sigur că îţi faci mult prea multe probleme. Nimeni nu te va judeca pentru felul în care apari îmbrăcată la o petrecere. În plus, suntem tineri. Putem spune oricând, dacă o zbârcim, că nu ne-am dat seama ce facem. Oricum vei fi de departe cea mai frumoasă fată din toată adunarea. Dar poate e mai bine aşa. Vei avea dovada clară a faptului că te înşeli. Va fi acolo şi Mihaela, e invitata bunicului... Ai să vezi ce rochie o să poarte ea.

— Treaba ei! Nu mă interesează persoana asta, a rostit Ilinca repede, cu vocea încărcată de un dispreţ inexplicabil. Mi-am notat atunci în minte să aflu de ce o urăşte atât de mult pe Mihaela.

Mă întreb dacă Cristina i-ar fi aplicat şi Ilincăi eticheta suferinzilor de sindromul de vecină. Probabil că da.

— E un blestem al comunismului, măi frate! Lumea a fost condamnată să trăiască în blocuri

şi obligată la raporturi sociale contra naturii. Un fiu de eminent profesor universitar a trebuit să se joace cu copilul acarului de la CFR în timp ce fiica eminentului neurochirurg a avut în copilărie drept cea mai bună prietenă pe actuala prostituată. Privind la realizarea celor lângă care au crescut, idioţii şi rataţii vor spune mereu: «Ăla, prostălăul 'cela? Am fost vecin cu el. Mereu îl băteam şi îl scuipam. Eram mai tare şi la ţurcă...» Ăsta, dragul meu, e sindromul de vecină. Uneori se transformă într-un fel de doctrină, care spune că trebuie să fii cel puţin egal cu toţi cei cu care te-ai intersectat în cursul vieţii.

— Tu ai inventat chestia asta?

— Nu ştiu, cred că am citit-o undeva. Dar vroiam să-ţi atrag atenţia asupra ei fiindcă generează adversităţi extrem de puternice.

***

Seara de Revelion a fost fantastică. Mai întâi am luat-o pe Ilinca de acasă şi maică-sa a început să plângă din nou, înteţindu-mi bănuielile că are ceva la glandele lacrimale.

— Sunteţi atât de frumoşi! Arătaţi atât de bine împreună. Vă urez să vă distraţi pe măsura tinereţii voastre.

Adânc spus! Am crezut mai întâi că Ilinca îi împărtăşise maică-si planurile noastre, dar privindu-i înfrigurarea şi mai ales observând că evita să o privească în ochi, am decis că nu discutaseră despre ceea ce urma să se întâmple. Nici n-am intrat bine în lift că Ilinca m-a şi sărutat pe gură, parcă dorind să-mi soarbă răsuflarea. Mişcarea a fost proastă pentru că şi-a pierdut jumătate din ruj. Care jumătate a poposit pe buzele mele. A trebuit să oprim liftul între etaje pentru ca ea să-şi refacă machiajul şi, când am ajuns la parter, o babă ne-a apostrofat:

— Neruşinaţilor, opriţi liftul între etaje ca să vă pupaţi? N-aţi mai ajunge... N-aveţi pic de respect!

Am dat să-i amintesc cotoroanţei despre locul umed de unde a venit pe lume dar Ilinca m-a tras de mână. Ne-am sărutat din nou în maşină. În ritmul acela îi mai trebuiau trei rujuri.

Petrecerea propriu-zisă a început la nouă. A vorbit întâi bunicul şi apoi prefectul, care a subliniat importanţa ziarului pentru buna informare a cetăţenilor. Se apropiau alegerile.

Apoi, doi redactori mai tineri au dat premiile pentru cele mai ilare greşeli de dactilografie, pentru cele mai mari prostii apărute şi neapărute în ziar şi în final un premiu bunicului pentru că nu citea toată gazeta în fiecare zi, lăsând astfel nepedepsite fel de fel de erori. Imediat după aceea, bunicul a dat premiile adevărate, din care Mihaela şi-a adjudecat două. Spre marea mea mulţumire şi încrâncenarea Ilincăi, a fost aplaudată inclusiv de cei mai bătrâni membri ai redacţiei şi aclamată de cei mai tineri. Viitorii mei colegi de la sport erau în fruntea admiratorilor ei.

La zece se terminaseră toate festivităţile şi dispăruseră primele cravate, odată cu apariţia câtorva perechi de blugi. Lumea venea şi pleca, se dansa şi se cânta iar noi eram asaltaţi de fel de fel de oameni care se grăbeau să se prezinte Ilincăi, care nu reuşea defel să le reţină numele. Apoi a urmat un fel de reprezentaţie pe care bunicul a oferit-o celor prezenţi dansând cu Mihaela pe un potpuriu ciudat de valsuri şi tangouri. Probabil din cauza celor două pahare de şampanie pe care le sorbise cu entuziasm dar şi datorită acelei inexplicabile aversiuni pe care o avea faţă de Mihaela, Ilinca a decis că trebuie să dansăm şi noi. Dansul însă era departe de a fi unul din punctele mele tari şi abia într-un târziu am reuşit să intru într-un ritm din care simţeam că, dacă mă va opri cineva, nu voi mai reuşi niciodată să-mi sincronizez paşii cu cei ai fetei mele. Cu toate

acestea, de pe margine au izbucnit urale, adresate probabil bunicului, fiindcă era greu de crezut că ele se îndreptau spre mine şi spre Ilinca.

În momentul acela, ameţit de succes şi de piruetele sale rapide, cu o mişcare largă şi uimitoare pentru vârsta şi corpolenţa lui, bunicul m-a forţat să facem schimb de partenere. Ca la un semn, ringul s-a umplut de perechi şi am fost despărţit de Ilinca. Evident, am greşit paşii şi am ajuns cu faţa exact în decolteul Mihaelei.

— Abţine-te, că te vede mândra!

Supărat de turnura stupidă pe care o luaseră evenimentele şi ferm convins că iniţiativa bunicului ne va strica seara, i-am răspuns în cel mai personal stil cu putinţă, punând o imensă doză de sarcasm în cuvintele mele:

— Chiar crezi?

— Am o părere bună despre mine însămi. Mi se întâmplă destul de des să sară fel de fel de tipi pe mine.

I-am strâns talia şi m-am lansat într-un şir de piruete nebuneşti despre care nu aveam de unde şti cum se vor sfârşi. Mihaela s-a abandonat în mâinile mele şi m-a prevenit:

— Are să te vadă!

Nu i-am răspuns şi m-am îndreptat, cam brusc e drept, spre un şir de scaune pe care, cu mult noroc, am reuşit să o depun în siguranţă.

— Fetiţo, eu iau numai ce mi se oferă. E un principiu al meu mai vechi. Iar în seara asta mi s-a oferit deja ceva.

Desigur, a fost o bădărănie din partea mea dar Mihaela mă enervase nu atât datorită felului ei cinic de a vorbi, dar mai ales din cauza succesului pe care îl avea. Era clar chiar şi pentru mine că nu o aplaudaseră cu toţii doar pentru a-i face pe plac bunicului. Or, la petrecerea aceea eu şi fata mea trebuia să fim protagoniştii!

Am recuperat-o pe Ilinca din braţele bunicului, uzând de ameninţarea că voi face scandal şi

acuzându-l de imoralitate.

— Du-te să te joci cu cei de o seamă cu tine! i-am spus.

A râs şi ne-a strâns pe amândoi la piept:

— Tare mai sunteţi frumoşi, măi copii! Sunt mândru de voi. Iar fata asta a ta, neisprăvitule, este tot ceea ce poate fi mai frumos pentru o tânără. Să nu calci în strâchini cu ea că te dezmoştenesc!

Spre miezul nopţii, s-au format grupuri orientate mai mult după vârstă. Noi am sfârşit printre reporteri, dansând sau mai bine zis prostindu-ne pe ritmurile unei muzici de cartier. Într-un moment de repaus, Magda s-a apropiat de Ilinca şi a făcut un lucru uluitor: a pus mâna pe piciorul ei, exact acolo unde se termina şliţul.

Uimită de tresărirea violentă a fetei, Magda s-a scuzat imediat:

— E un test pe care îmi place să-l fac. Dumnezeule, tu chiar simţi rochia asta!

Ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorbea Magda, Ilinca a clătinat afirmativ din cap.

— Am vorbit cu câteva fete cărora le-ai stricat seara. Toată lumea se uită numai la tine. Cu toate că machiajul putea fi ceva mai bun. Aproape că nu mai ai ruj pe buze!

Nelăsând-o să protesteze, Magda m-a luat de mână.

— Hai, tinere cavaler, să mă dănţuieşti!

Am sărutat mâna Ilincăi şi nici n-am apucat să mă depărtez trei paşi, că în jurul ei se îmbulzise deja o cohortă de pretendenţi la dansul care tocmai începuse.

— Trebuie să fim complici, a intrat Magda direct în subiect. Ilinca mi-a dat nişte idei şi vreau să încerc ceva nou pentru România. O linie de pręt-ŕ-porter...

— Ce e asta?

— Haine de-a gata, în limba franceză. Voi porni de la ideile ei despre cât de îmbrăcată trebuie să fie

o fată. Trebuie să o conving să vină mai mult pe la mine. Am senzaţia că ideile ei despre haine...

— Oricum are să vină. E tare pasionată de un fel de filosofie a cârpelor. Zice că poate deosebi după costumaţie cu ce fel de oameni are de-a face.

— Tocmai. Poate că lucrând împreună...

— Vrei să o faci un fel de consilier.

— Exact. Şi va fi şi model bineînţeles. Are tot ce-i trebuie, unde îi trebuie şi în trei luni o urc pe scenă.

Am închis ochii. Vestea asta putea fi încununarea serii de Revelion pentru Ilinca. Interpretând greşit tăcerea mea, Magda a supralicitat:

— Uite ce e! Ştiu că, dacă vrei, poţi să o păstrezi numai pentru tine. E clar că trebuie să-ţi iasă şi ţie ceva din afacerea asta. Îţi promit că o voi transforma...

— Păi nu! Ăsta e târgul: nu o transformi.

Ochii Magdei trădau o neîncredere profundă.

— Am înţeles. Vrei să o menţin la nivelul ăsta la care o poţi domina fără probleme? Nu e moral, dar am s-o fac. Şi pentru că ai fost un dulce, am să-ţi dau şi un bonus. Te învăţ cum se dezbracă rochia aia. E cam complicat. Fii atent, că dacă o strici...

Ne-am strâns mâna la sfârşitul dansului, la fix pentru a putea primi cupele de şampanie al căror clinchet avea să marcheze intrarea în noul an.

După numai o jumătate de oră am plecat, pretextând că trebuie să ajungem şi la petrecerea unor prieteni. În maşină, Ilinca a cântat tot drumul şi şi-a ţinut palma peste mâna mea dreaptă, încurcându-mă la schimbatul vitezelor. Acasă era cald şi pace. Fără a-i spune o vorbă am dus-o în camera mea unde avusesem grijă să fac patul. Am extras-o cu îndemânare din rochie, în timp ce ea s-a poticnit stângaci la nasturii de la cămaşa mea. Când am reuşit să o dezbrac de tot, nu mai aveam pic de aer în plămâni. Era superbă. Şi supusă ca o ciută.

Ştiu că acum aşteptaţi de la mine să vă dau amănunte despre sfârcurile ei fierbinţi, despre strigătul uşor care a însoţit despărţirea ei iremediabilă de adolescenţă, despre gemetele dulci, eventual despre ceva dinţi sau unghii care mi-au zgâriat pielea... Iaca n-am s-o fac! Lasă, că vă povestesc mai în amănunt alte secvenţe de dragoste. Că au fost destule.

Ştiu că unii dintre voi aţi sărit peste dialogurile plicticoase, ca să ajungeţi tocmai în punctul ăsta. Dar am şi eu mândria mea. Nu vă povestesc prima dragoste cu Ilinca. Am să v-o povestesc pe a doua. Aveţi răbdare sau mai săriţi câteva pagini dacă simţiţi furnicături în pielea palmei! Că şi eu am avut. Şi răbdare şi furnicături...

După ce totul a fost gata, Ilinca a rămas ca răstignită. Respira greu şi nu spunea nimic. Mă aşteptasem să plângă, dar pe faţa ei se putea citi o fericire de-a dreptul neruşinată. Nu e moral ca o persoană să fie atât de fericită. Fără o vorbă, am intrat în baie, de unde am venit cu un prosop ud. M-a ajutat să îndepărtăm parţial inerentele urme şi apoi s-a închis în baie pentru un timp care mi s-a părut interminabil.

Aşteptând-o, m-am aşezat la birou şi, ca de obicei când mă aflam în faţa unei coli albe de hârtie, gândurile mi-au zburat la Cristina.

În ziua când murise, avusesem un fel de ceartă. Încercase să mă ducă şi pe mine la una din petrecerile colegilor ei de facultate. Refuzasem. Doream să scriu şi nici nu mă simţeam prea bine. Capul mă durea îngrozitor

după ce, cu două seri înainte, o făcusem lată cu vodcă şi ţigări cu iarbă.

Ultimele cuvinte pe care mi le spusese au să-mi răsune mereu în minte:

— În fond, ce a devenit relaţia noastră? Ai lăsat iubirea de telenovelă să ne sufoce tinereţea. Parc-am fi căsătoriţi!

— Nu e adevărat. Nu mă distrează prietenii tăi. Spre deosebire de ei, eu nu am nimic de demonstrat. Sunt cine sunt şi gata!

Mă privise lung şi, înainte de a pleca, a aruncat vorbele acelea cumplite:

— Poate că totuşi a fost o greşeală să ne închipuim că anii care ne despart pot fi trecuţi cu vederea. Nu eşti doar mai matur decât colegii tăi. Eşti gata moşneag...

Nu am mai văzut-o decât în sicriu, privindu-mă cu faţa contorsionată de frică.

***

Când a venit de la baie, era evident că Ilinca plânsese. Fiind însă fiica mamei ei, acest lucru nu m-a îngrijorat prea mult.

— Cum a fost pentru tine? m-a întrebat ea într-un târziu morfolind cearşaful plapumei.

— Perfect. Nu... A fost un vis perfect.

S-a strâns în mine chircindu-se, ca şi cum ar fi dorit să se apere de ceva. Sau de cineva.

— Tare te mai iubesc. Nu-mi pare rău.

Am încercat să glumesc:

— Ei asta-i! Ar fi fost culmea să-mi spui că-ţi pare rău.

— Urâciosule!

I-am luat faţa între palme şi i-am sărutat ochii. Un gust sărat de lacrimi mi s-a insinuat pe buze, ca o părere. Nu mai era machiată şi emoţiile serii aceleia i se citeau pe chip. Am stins lumina şi ne-am aşezat mai bine, privind tavanul.

— Magda mi-a spus că vrea să te facă model.

La început, Ilinca nu a zis nimic. După aproape un minut m-a întrebat:

— Ăsta e felul tău ciudat de a-ţi bate joc de mine?

— Vorbesc serios. Vrea să îi spui ce crezi despre haine, despre ce trebuie să ascundă şi ce trebuie să arate ele, despre genul de fată pe care îl reprezinţi...

Ilinca s-a ridicat în capul oaselor. A chiuit scurt şi a început să mă sărute precum alintă pick-hammer-ul asfaltul unei străzi. Râzând din toată inima am încercat să o potolesc.

— Stai că mă gâdili!

Dar ea a continuat, dând tonul unei hârjoneli care a sfârşit printr-o prăbuşire pe podeaua dură şi rece. Apoi am mai golit o sticlă de vin şi ne-am cam cherchelit amândoi. Nu-mi mai amintesc decât că la un moment dat am decis să-i botez sânii. Unul era Costel şi unul era Gigel, dar, indiferent cât ne-am străduit după aceea, nu am izbutit să ne aducem aminte care era unul şi care celălalt. A doua zi, am decis arbitrar că stângul era Costel.

***

De parcă magia dragostei noastre ar fi schimbat întreaga lume, anul care tocmai începuse a fost altfel. Am început să-i scriu în caiet aşa cum Dan, eroul lui Teodoreanu, îi scria Monicăi *Alunele veveriţei*. Din păcate mie nu-mi ieşeau chestii atât de delicate şi de simpatice. Ei îi plăceau însă şi ne petreceam destul de mult timp recitind rândurile pe care le scriam seara.

Relaţia noastră a devenit oarecum oficială şi acceptată de toată lumea. La şcoală până şi profesorii găseau câte o vorbă bună pentru iubirea noastră, chestie care îl scotea din minţi pe Dragoş.

— Dom'le, nu e normal! De ce adică aprobă relaţia voastră şi pe altele nu?

— Pentru că noi nu ne ascundem, meştere. Stăm în văzul tuturor, nu ne gândim să fim împreună ca să ne-o punem ca iepurii sau să facem alte chestii din cele care ne sunt interzise. Nu! Noi suntem pur şi simplu împreună. Nici nu ne sărutăm pe holurile liceului şi nici nu ieşim în evidenţă în vreun fel excentric.

— Te dai mare!

— Ba deloc. Nu avem nevoie să convingem pe nimeni de nimic. Nu trebuie şi nici nu vreau să transmit tuturor mucoşilor coşuroşi care mă înconjoară felul în care o iubesc pe Ilinca. E treaba noastră.

— Ai tu noroc de craca aia...

Se referea la creanga care crescuse lângă fereastra mea şi pe care coboram din casă ori de câte ori doream să nu fiu văzut că plec. Şi o foloseam destul de mult, pentru că mama Ilincăi făcea adeseori de gardă noaptea.

Eu m-am apucat să învăţ pentru bacalaureat iar Ilinca se ducea des la Magda. Tăinuiau acolo nu ştiu ce în legătură cu o linie de haine ciudate. Nu m-am obosit să întreb niciodată ce făceau concret.

Odată am adormit la ea acasă şi a venit maică-sa înainte să apuc eu să plec. S-a dus direct la ea în cameră şi nu ne-a descoperit. Sau cel puţin aşa ne plăcea nouă să credem, deşi e tare greu de închipuit că nu mi-a văzut bocancii de pe hol.

Spre deosebire de părinţii mei, doamna Ana adoptase o poziţie filosofică în ceea ce priveşte relaţia noastră. Mi-o spusese încă de a doua zi după Revelion, când, graţie cine ştie cărei însuşiri materne sau pur şi simplu din cauza intuiţiei, şi-a dat seama de ceea ce se întâmplase cu fetiţa ei. N-a făcut scandal, nu ne-a ameninţat cu doctori... Mi-a spus doar că eu sunt tot ce i se poate întâmpla mai bun Ilincăi. Am dat să protestez, dar ea nu m-a lăsat să vorbesc. Credea că indiferent ce se va alege din dragostea noastră, şansa pe care o aveam

împreună nu trebuia să se poticnească de viziunea ei despre lume.

Eu nu împărtăşeam părerea asta. Pe vremea aceea eram atât de îndrăgostit încât mi se părea că planurile de viitor întinează relaţia noastră. Dinspre partea mea, desigur, aş fi trăit o viaţă lângă Ilinca, dar ea? Poate că va întâlni un tip mai bun, poate că va ajunge mai sus decât o pot eu îndruma să zboare...

Şi Spiru era sceptic. Înţelesese şi el că se petrecuse ceva între noi şi avea o părere:

— Ehehe... Viaţa alături de tine perverteşte. E uşor să fii virtuos în lipsa tentaţiilor. De altfel, fiule, virtutea nici nu există. La fel cum dragostea pură trebuie să se mai murdărească din când în când.

— Chiar crezi că mă interesează părerea ta despre mine? Între noi s-au spus demult toate lucrurile care se puteau spune.

— Fals! Uite, astăzi îţi pot spune o chestie nouă. Gândeşte-te ce-ar fi spus Cristina de amorul tău de azi? Nu deosebeşti oare în diferenţele dintre fetele astea semnele unei nestatornicii fundamentale?

— Nestatornicia e un atribut al tinereţii. Tu mi-ai spus chestia asta ca să mă critici odată.

— Aşa este. Dar tu laşi doar impresia ezitărilor. În realitate eşti bătrân şi statornic. Nu faci decât să o transformi pe fata asta în Cristina cea veche. Numai în prezenţa unei asemenea femei te simţi tu însuţi. Şi o schimbi încet-încet. Însă nu poţi fi blamat prea tare pentru comportamentul tău. În fond, e greu de imaginat un cuplu în care diferenţele să fi fost încă de la început atât de fundamentale cum sunt cele dintre voi. Şi cum tu eşti înţepenit în educaţia lui moş Alecu, singura cale logică în care sistemul să nu se dezintegreze este ca Ilinca să devină din ce în ce mai apropiată de voi. Şi ştii ce e cel mai interesant? Schimbările astea nu se produc peste noapte ci au ritmul lor care ţine de temperamentul şi de personalitatea

fetei. Ai să ai însă tu răbdare ca ele să-şi urmeze cursul? Părerea mea e că nu.

Speriat de cele ce îmi spusese Spiru am meditat câteva nopţi bune dacă nu cumva încercam să o transform pe Ilinca într-o Cristină mai tânără şi cu care raporturile de forţe să fie inversate. Poate că într-adevăr îmi doream o Cristină pe care să o fi format eu şi deci să o pot controla. Aşa să fi fost? Nici astăzi nu pot spune cu exactitate, deşi îmi este mai clar şi că, pe vremea aceea, datorită egocentrismului meu, nu luam în seamă că şi Ilinca avea o personalitate iar contactul cu mine potenţa un fel al ei propriu de a fi, care se definea cu rapiditate, independent de ceea ce aş fi putut eu să fac.

Ianuarie a fost de departe luna cea mai fierbinte a anului. Fugeam de la şcoală şi veneam acasă la mine unde făceam dragoste ca doi nebuni. Ilinca era mereu gata să experimenteze, luând iniţiative care aproape că mă scoteau din minţi. Făcea lucruri pe care nu aş fi îndrăznit să i le cer niciodată, dar care îmi provocau o plăcere atât de intensă încât, de multe ori, nu mai eram om toată ziua.

Îmi învăţase ritmurile şi în legănarea iubirii noastre aveam senzaţia că aşa trebuie să se fi clătinat şi arca lui Noe la începuturile Timpului. Rareori îmi spunea câte ceva. Gemea doar uşurel, privindu-mă fix în ochi. Încă mă mai trezesc noaptea lac de sudoare, amintindu-mi de privirile acelea. Ca bărbat posedam o femeie, dar dacă vorbim de Mircea şi Ilinca atunci e clar că ea mă poseda pe mine cu privirile ei magnetice.

În zilele acelea am memorat fiecare curbă a corpului ei. Noaptea stăteam singur în cameră şi încercam să o recompun din gesturi, modelându-i sânii şi coapsele, mâinile firave, încheieturile fine. Era un fel de sculptură în imaginaţie.

Când mi-am exprimat odată mirarea entuziastă pentru disponibilitatea ei de a evita monotonia

actelor noastre, Ilinca mi-a şoptit la ureche:

— Tu nu te uiţi la televizor noaptea, la filme din alea?

— Eu noaptea scriu sau citesc. Şi apoi, n-are rost să mă chinui singur...

— Eu mi-am dorit dintotdeauna să fac ceea ce fac fetele alea. Şi nu pentru că e ceva sexual. Poate că nici nu o să mă înţelegi... dar a face ceva atât de nebunesc, ceva interzis în compania unui om şi apoi să apuci şi ziua de mâine şi să nu ţi se întâmple nimic, să nu primeşti vreo pedeapsă divină şi mai ales să ai încredere că nebuniile tale rămân ascunse de ceilalţi... E fantastic!

Nu prea au rămas ascunse şi, într-un fel, se pare că i-am înşelat încrederea. Cartea asta e dovada...

O să spuneţi desigur că e o mare diferenţă între Ilinca, fata de la începutul romanului, şi femeia din ultimele pagini. Şi aveţi mare dreptate. Dar asta nu se datorează în nici un fel vreunei inabilităţi scriitoriceşti şi este nu numai adevărul, ci şi sămânţa zădărniciei pe care mulţi dintre cei care ne cunoşteau au văzut-o în relaţia noastră.

Pe Ilinca, proaspăta femeie, o cunoşteam însă numai eu. Nimic nu se schimbase nici în modul ei de a se îmbrăca, nici în felul în care se purta. Pe dinafară era cea de care mă îndrăgostisem. Iar când eram numai noi era Ilinca, aceea pe care o iubeam atunci nebuneşte.

Acest joc, care în esenţă e un alt fel de făţărnicie, mă intriga şi câteodată mă obosea. Bunăoară, ne-am întâlnit odată cu o colegă de-a ei într-o cofetărie în care intrasem să ne încălzim un pic. Nu ştiu cum a venit vorba despre prietenii şi eu am făcut o afirmaţie din care se înţelegea noua nuanţă pe care o avea relaţia noastră. Ilinca mi-a

tras un şut pe sub masă, eu m-am îmbufnat, dar am acceptat explicaţia ei.

— Nu poţi să te pui cu toţi proştii. Asta ar stârni o bârfă....

— Şi crezi că îşi închipuie cineva că noi ne plimbăm numai pe alei şi privim cerul, poate-poate se întorc păsările călătoare?

— Nu vor şti niciodată cu siguranţă.

— Dar de ce să ne ascundem? Înţeleg, faţă de părinţi, de profesori... Dar până şi faţă de colegi? De ce?

— Pentru că ei le vor spune părinţilor, profesorilor...

— Ei şi? Ai mei ştiu, maică-ta la fel...

Ilinca s-a oprit şi mi-a dat jos mănuşa, numai pentru a-mi simţi căldura.

— Nu mi-e ruşine de dragostea noastră. Pur şi simplu nu vreau să o afişez... Nu te supăra, dar de unde vin eu, morala e mai strictă decât în mediul tău. Şi de aceea e încălcată mai des, a adăugat ea imediat cu un zâmbet.

Mi-a explicat, timp de mai bine de două ore, că dragostea noastră fizică este un lucru atât de frumos încât trebuie să rămână numai între noi, aşa cum dacă am găsi undeva o comoară, nu ne-am grăbi să o împărţim cu toată lumea.

Am acceptat cu greu această explicaţie şi am devenit foarte rezervat în public.

***

— Maestre, am o problemă, a venit într-o zi Dragoş la mine. Ştii şi tu ce note am şi e musai să le îmbunătăţesc. Ce zici, nu vii să facem nişte şezători, poate mai aflu şi eu câte ceva la mate şi la chimie? Am vorbit şi cu tata. Ne dă de mâncare, ne lasă să ne aducem şi fetele cu noi... Numai să învăţăm câteva ore sâmbătă şi duminică.

Mi s-a părut o idee interesantă. În următorul week-end ne-am pus cu burta pe carte. Sau, mai

bine spus, s-a aşezat Dragoş. Sechestrând toate manualele sub personalitatea lui deloc neglijabilă.

— Nu mai pot! Mă scot din sărite chestiile astea! Ce mă interesează, dom'le, pe mine un epsilon care e atât de mic încât nici măcar nu mi-l pot imagina? Ce TVA să plăteşti şi ce factură să tai, dom'le, pentru un astfel de epsilon? Că la anu' pe vremea asta, voi fi la tata în standuri, să facturez trei conserve de morcov, cinci cartuşe de ţigări şi un bax de macaroane de Medgidia. La ce dracu' îmi foloseşte mie epsilon ăsta?

— Ca să nu mai vorbim de chimie, a intrat în joc şi Ilinca. Sunt acolo nişte chestii de-ţi stă mintea în loc. Afurisitele astea de substanţe nu sunt normale. Reacţionează într-un sens, constată că nu le-a plăcut ce-a ieşit şi fac şi o reacţie inversă. Şi pe chestia asta au scris nişte idioţi un manual întreg şi mi-au mâncat mie unul din cei mai frumoşi ani din viaţă.

— Şi totuşi e simplu, am spus. Imaginează-ţi reacţiile ca o căsătorie. Stai ce stai, te plictiseşti şi ieşi din combinaţie, redând şi ţie, dar şi soţului libertatea iniţială. Judecând apoi la scară mare, vor exista mereu unii care se căsătoresc, alţii care se despart, alţii care se combină din nou...

Mestecând o felie de salam, Dragoş şi-a dat cu părerea:

— Eu aş fi tare bun la chimie, dacă aş reuşi să-mi aduc aminte desenele alea.

— Care desene? l-a întrebat Maricica.

— Cu linii, cu hexagoane. Desenele alea nu reuşesc deloc să le reţin. Mai bine facem o carte, a decis el. Sau un joculeţ la calculator...

— Şi taică-tău?

— Lasă, că îmi dai tu să copiez şi o s-o scoatem noi la capăt.

Am pierdut toată ziua jucând cărţi şi părând că studiem.

Pe drum spre casă am întrebat-o pe Ilinca dacă vorbise serios despre reacţiile chimice de

echilibru. Mi-a spus că da. Am încercat să-i explic mai bine de două ore, dar nu a înţeles nimic. În seara aceea am adormit extrem de greu, gândindu-mă la incapacitatea ei de a înţelege asemenea lucruri simple. Am fost nefericit vreo trei zile.

Îmi aduc aminte că în clasa a cincea iubeam deznădăjduit pe singura noastră colegă căreia îi înmuguriseră sânii. Numai că, într-una din zilele acelea de adoraţie mută, ea a luat un patru la botanică. Pe drum spre casă, total nefericit mă gândeam ce o să se-aleagă de ea, dacă nu era în stare să înveţe despre monocotiledonate. Am decis că urma să devină balerină, fiindcă era talentată la... gimnastică. Fata aceea e farmacistă astăzi în cartierul meu. Ne salutăm călduros ori de câte ori ne vedem şi uneori facem haz de nota aceea. Mai mult ea, pentru că eu o resimt încă precum o lovitură în ceafă.

— De ce sunt notele atât de importate pentru tine? m-a întrebat Ilinca a doua zi, confirmându-mi că şi ea avusese o noapte proastă. Aşa cum se obţin ele la noi în liceu, crezi că pot avea vreo relevanţă?

— Nu. Dar ele stabilesc ierarhii. Şi mie îmi place să fiu primul.

Ilinca a părut că gândeşte un pic şi apoi m-a sărutat pe obraz.

— Uite, de-asta te iubesc! Că în umbra ştiinţei tale am să cresc şi eu. N-o să aibă soarele inima să strălucească numai pentru tine. Am să mai fur şi eu câte o rază.

Îmi amintesc bine ziua de 27 ianuarie. A fost prima dată când Ilinca a avut altă părere decât mine şi dezacordul ei aproape că m-a durut fizic. Dar a dat şi măsura prostiilor la care sunt predispus atunci când las deoparte autocontrolul

acesta drastic pe care v-aţi obişnuit probabil deja să-l numiţi mârlănie cinică.

Uneori, când spunea lucruri care o tulburau, Cristina avea obiceiul discutabil de a se scobi în nas.

— Eşti un animal ciudat. Dacă nu te contrazic, spui că n-am personalitate. Dacă o fac, te superi. Zău că nu ştiu ce vrei de la mine.

Avea mare dreptate. Poate că în mine s-a reîncarnat un bătrân înţelept, obişnuit să lase femeile să ia deciziile domestice în timp ce el este preocupat, pe muntele său unde primeşte mâncare, băutură şi distracţii din belşug, de chestiuni adânci. În care nu admite să fie contrazis.

Şi tocmai într-o asemenea chestiune mă contrazisese Ilinca. Desigur, acum ştiu că nu făcea decât să se conformeze unei mode a momentului, iar eu să papagalicesc ceea ce auzisem de la bunicul, dar asta nu uşurează cu nimic amintirea acelei seri.

Profesorul de matematică, totodată şi directorul liceului, sinistrul domn Curelaru, un evreu deşirat şi libidinos, cu o mustaţă cât toate zilele şi pantalonii veşnic boţiţi, îi medita în particular pe mai bine de jumătate din colegii mei, storcând de bani neruşinaţi pe bieţii părinţi. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de banii respectivi. Dar era dependent de sentimentul atotputerniciei şi simţea nevoia să prindă în plasa lui paranoică familii întregi, pe care să le terorizeze cu concluziile lui de rabin ratat. M-a scos la tablă să rezolv o problemă care m-a depăşit şi s-a apucat să facă pronosticuri:

— N-ai să ajungi nimic în viaţă! Cum crezi că ai să intri la facultate? Cum crezi că ai să treci de

bacalaureat?

Nu m-am putut abţine şi i-am replicat:

— Dar, dacă eu sunt atât de slab pregătit şi problema atât de simplă, de ce nu invitaţi la tablă pe unul din colegii mei care se bucură de îndrumările dumneavoastră şi în alt cadru decât cel şcolar?

Mădălina s-a înroşit până în vârful urechilor. Gurile rele spuneau că şi-o punea cu directorul. Dragoş jura că îl văzuse, în Grădina Botanică, ţinându-se de gât cu colega noastră. Dar el mai spunea şi minciuni iar pe mine, în acel moment, nu prea mă interesau bârfele. Problema mea era strict de principiu.

Curelaru s-a înroşit şi el şi mi-a spus scurt:

— Treci la loc, neruşinatule! Ai doi!

Dacă toate lucrurile s-ar fi oprit aici, poate că astăzi nici nu mi-aş fi amintit de ora aceea, chit că în toţi anii de liceu nu am avut mai mult de zece note sub cinci. Dar el a ţinut să-mi demonstreze că protejaţii lui ştiau să facă problema şi nu a reuşit. Motiv pentru care s-a enervat atât de tare, încât e eşuat el însuşi în rezolvarea ei.

— Urăsc jidanii! Nu pot să-i suport, am trântit eu cărţile când am ajuns acasă la Dragoş, unde mă aşteptau fetele şi colegul meu de bancă.

— Ce-ai păţit, măi fratele meu?

Le-am povestit întâmplarea de la ora la care Dragoş chiulise.

— Ai dreptate! Evreii ăştia sunt o pacoste pe faţa pământului! Mă scot din sărite şi pe mine, mi s-a alăturat imediat Dragoş. Câţi să fie ei în România, dom'le? O sută de mii? Poate în ultimii treizeci de ani. Şi cu toate astea, jumătate din ei sunt în guvern, la bănci, în ministere... Până şi pârlitul ăsta. Un singur evreu avem în toată şcoala şi ăla a trebuit să ajungă director!

— Exact asta vroiam şi eu să spun! Pentru ei, a se propti unul pe altul în funcţii cât mai importante, a se ajuta şi a râde de creştini este un

fel de religie. Săptămâna trecută am văzut un film în care o şleahtă de jidani credeau că fac artă încercând să satirizeze figura bunului Samaritean...

Ilinca a tuşit discret şi apoi a spus:

— Eu nu cred că naţionalitatea lui Curelaru are ceva de-a face cu caracterul lui infect. Şi printre români sunt fel de fel de oameni...

Timpul avea să o contrazică amarnic fiindcă, la mulţi ani după aceea, fiul respectivului profesor, cel care fusese cotonogit de Gheoajbă, a obţinut un post într-o şcoală de stat, culmea, tot la matematică, ieşind primul la un concurs în care îşi devansase cu mai bine de un punct toţi adversarii. Evident, toată lumea ştia de amiciţia lui Curelaru cu cel care făcuse subiectele. Însă cel mai greţos aspect era acela că puiul de director nu ieşise primul niciodată nici măcar la o alergare în curtea şcolii. În schimb, îl pârâse pe Gheoajbă lui tat'su că e antisemit.

— E adevărat, am aprobat-o eu pe Ilinca, dar nu poţi contesta că numărul şefilor e mai mare printre ei în raport cu ponderea lor în populaţia României!

— Poate asta arată că sunt cu adevărat oameni deosebiţi. Că au o aplecare mai mare spre învăţătură, că sunt mai ambiţioşi...

— O cioată împăişpită! Secretul lor este că, pentru ei, nepotismul este scopul unic în viaţă! Se căsătoresc numai între ei, nu divorţează şi sunt zgârciţi. Nepotismul e o doctrină, ba nu, o religie!

— Eşti pătimaş, m-a acuzat Ilinca.

— Nu ştii tu destule despre ei. De fapt, ideile astea tolerante ţi-au venit acum? Sau ai citit despre ele într-o revistă de doi lei?

Deşi bănuiam ceva, nu aveam de unde să ştiu pe atunci că, pentru Ilinca, lecturile reprezentau un

punct nevralgic. Nu avea răbdare să citească şi asta o făcea să se simtă cumva complexată. De aceea, mi-a răspuns tăios, pe un ton care mi-a dat fiori pe şira spinării:

— Aşa simt eu! Dar tu ai luat de undeva aberaţiile pe care le susţii? Fiindcă poate nu am citit eu cât tine, dar sunt sigură că nimeni nu e destul de nebun să scrie ceea ce ai spus tu acum!

— Evident, i-am răspuns. Pentru că e o modă intelectuală acum! Ţiganii sunt prietenii noştri de o viaţă, cetăţeni de nădejde ai statului român, mari moralişti şi plătitori de impozite, ungurii nu doresc să ne ia Ardealul, ci să alipească Ungaria la România... Toţi sunt atât de buni încât nici nu putem spune adevărul despre ei. Fiindcă altfel, ieşim din schemă! Nu suntem în rând cu lumea! Dar, oricum, problemele astea sunt mai aproape de Mihaela decât de tine. Ce-ar fi să le laşi aşa cum sunt?

Nu pot da un motiv raţional pentru care am pomenit despre Mihaela, deşi ştiam cât de mult o indispunea acest subiect. Am simţit doar o dorinţă nestăpânită de a pune la punct suveranitatea mea absolută în chestiuni conceptuale. Sau poate că eram încă nervos pe idiotul acela de profesor, care, aveam să aflu mai târziu, era în secret acţionar la un bar unde se dezbrăcau fetiţe ca să întărâte şoferii de taxi.

Ilinca s-a ridicat şi a plecat în linişte. Nu am urmat-o. Dragoş a încercat să o oprească, dar fără vreun succes. A intrat apoi în cameră, şi-a aruncat papucii din picioare şi mi-a spus:

— Eu, de obicei, mă enervez pe ţigani. E mai simplu să te descarci. Când simt că nu mai pot, vorbesc cu Mulă şi cu Gheoajbă, găsim vreun băiat-băiat cu buze vinete şi îi împingem o bătaie să ne ţină minte. Cu evreii e mai dificil. Unde dracu' găseşti unul fără body-guard?

— Sunteţi nişte animale, s-a simţit şi Maricica datoare să spună ceva.

— Eşti liberă să pleci şi tu, dacă asta era aluzia, a schiţat Dragoş un gest larg care se arcuia spre uşă.

Chiar a plecat.

Supăraţi nevoie mare pe toţi oamenii care poartă chiloţi fără prohab, am decis că trebuie să bem ceva. Cum nu aveam însă nici un chef să mergem la un local, am decis să-i facem o vizită Laurei. Ştiam că părinţii ei plecaseră pentru o săptămână în Franţa, într-un fel de schimb cultural. Mare ne-a fost bucuria când am găsit-o acolo şi pe Andra. Fetele se cinsteau dintr-un fel de sticlă pântecoasă din care ne-au turnat şi nouă cu entuziasm.

— Ai o faţă de parcă te-ar fi vaccinat cineva cu o ţeavă de eşapament, mi s-a adresat abrupt Andra.

— Ba nu, arată de parcă ar fi băut pipi de broască ţestoasă constipată... Stai că nu are nici un sens...

M-am trântit pe canapea între ele şi le-am cuprins pe după umeri.

— Da' ce, voi sunteţi un tablou mai vesel? Staţi aici singurele şi bârfiţi...

— Da. Dar avem de băut, a precizat repede Andra.

— Şi nici nu ne ies coşuri...

Dragoş, care dispăruse de ceva timp în bucătăria Laurei, a răcnit de-acolo:

— Femeilor, borşul ăsta e comestibil? Că eu crăp de foame!

Am izbucnit în râs şi fetele au organizat repede o masă pe cinste. Probabil că nu o să mă credeţi, dar Laura a reuşit să facă o mămăligă excelentă pentru minunata brânză sărată pe care tot Dragoş o găsise în frigider.

După ce am terminat sticluţa pântecoasă care se dovedise a fi plină cu un coniac cumpărat din Franţa, de la mama lui, Dragoş a decis că e vremea să ne potolim şi să nu mai bem tărie. După ce ne-am scobit prin buzunare, s-a întors repede cu patru

sticle de vin. La numai o oră, eram perfect lucizi, dar nu ne mai puteam ridica de la masă.

La un moment dat, Andra a ridicat paharul şi a încercat să mă privească prin vinul uşor verzui.

— Ai probleme cu copila, nu-i aşa? E prea mică pentru tine, voinicule! Ţie ţi-ar trebui o fată adevărată.

— Aşa ca tine, am completat eu în zeflemea.

— Aşa ca mine, a repetat ea cu convingere.

Mi-am adus aminte de o chestie pe care mi-o spusese Cristina şi pe care, dacă nu o scriu aici, nu mai are nici un chichirez. Eram certaţi şi ne împăcaserăm în pat. După ce ne-am tras răsuflarea, ea mi-a spus:

— Îţi poţi imagina o viaţă în care să ajungi să simţi ura pe care am simţit-o noi numai când te cerţi cu cel de lângă tine de la un lucru banal?

— Un coşmar, am spus.

— Căsătorie, a rostit ea scurt şi mi-a întors spatele.

— Sau o relaţie prea lungă, am completat eu încet.

Deşi sunt sigur că m-a auzit, nu a spus nimic.

Şi ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat până acum? Poate nici una. Poate că am vrut doar să vă aduc aminte că paginile astea sunt şi despre Cristina. Sau poate că rândurile de mai sus mi-au venit în minte tocmai acum fiindcă stabilesc legături care nu pot fi descrise în cuvinte.

Laura, vizibil depreciată de aprecierea pe care o arăta vinului dulce cumpărat de Dragoş, a început să bată cu o furculiţă în pahar:

— Măi, fato! Omul ăsta a avut parte de cam tot ceea ce i-ar fi putut oferi cineva. Nu cred că o să leşine dacă îţi dai tu jos chiloţii.

Zâmbind lasciv, Andra a răspuns într-o dungă:

— Cine ştie ce sunt eu în stare să-i provoc?

Dragoş a început să râdă cu voioşie:

— Uite, meştere, un test adevărat. Fata asta vrea să ţi-o pună.

Spre groaza mea, Andra a acceptat cu un gest scurt.

— Dacă ai mai fi fost prieten cu Cristina, e clar că ai fi trimis-o la baie, să-şi rezolve mâncărimile... Dar acum? Ce-ai să faci? Are fetiţa ta destulă putere să te oprească, mai ales după tot ce a fost azi?

De parcă îmi turnase cineva smoală în gură, n-am reuşit decât să scot câteva sunete dezarticulate. Simţind că e pe drumul cel bun, Andra a supralicitat:

— Ce ai de pierdut? Cred că eşti destul de deştept încât să realizezi că nimeni din această încăpere nu este prea mândru de ceea ce se întâmplă, dar nici nu poate să se ridice şi să plece. Şi nu pentru că ne-am machit cu toţii... Cât despre virtutea mea, fii liniştit: nici nu sunt fecioară şi nici nu am de gând să-ţi torn vreun plod.

Făcând brusc priză cu realitatea, Laura a început să vorbească repede:

— Ăsta e un fel de viol! Şi nu cred că e o idee prea bună! Dacă voi o să vă duceţi într-o cameră şi o să faceţi ceea ce vreţi să faceţi, eu îmi voi pierde minţile şi nu mă voi putea abţine să nu fac o chestie pe care ştiu sigur că o voi regreta mâine dimineaţă, când voi gândi limpede.

Dragoş s-a ridicat de pe scaun şi mi-a zis:

— Meştere, ai văzut deci că e strict necesar să te duci cu Andra în camera cealaltă şi măcar să vă prefaceţi că v-o puneţi. Că dacă tu ai dubii asupra identităţii şi conduitei tale, eu personal abia aştept să...

Laura m-a rugat cu un glas plângăcios:

— N-o face. Dacă ţii la mine!

— Du-te, băi. Fii bărbat! Du-te dacă ţii la mine, a contrazis-o Dragoş care se juca deja nervos cu nasturii de la cămaşă.

Muţenia mi se prelungea şi chestia asta mă enerva la culme. Nu m-am putut împotrivi când Andra m-a ridicat de la masă şi m-a dus în dormitorul părinţilor Laurei. S-a sprijinit de uşa închisă şi mi-a spus, cu o voce evident schimbată:

— Stai calm! E doar o capcană în care Dragoş trebuia să cadă de ceva timp. Am vrut doar să-i las singuri...

Surprins de brusca ei schimbare am prins în sfârşit glas:

— Şi adică toată reprezentaţia din sufragerie a fost doar un joc?

— Ai fi vrut să fie mai mult?

Am tăcut vinovat.

— Pe mine nu mă interesează... oricum jumătate de liceu zice că m-am culcat cu cealaltă jumătate. Şi notorietatea asta chiar mă ajută uneori. Pentru mine putea foarte bine să fie o toană... dar tu? De ce ai venit? Spui mereu că eşti dincolo de pasiunile astea iraţionale şi bruşte.

Am ascultat cu încordare. De dincolo se auzeau zgomote confuze.

— Cui serveşte teatrul ăsta? Şi de ce aveţi nevoie de vinovăţia lui Dragoş? Poate că ar trebui să ies acum şi să...

— Şi să strici totul, nu-i aşa? Dar poate că nu toată lumea vrea să fie ca tine. Crezi că o să-ţi ridice cineva vreo statuie: Sfântul Mircea fără sculă omorând târfele? Ştii cine pierde acum? Noi amândoi, care am fi putut să avem o amintire numai a noastră. La care să medităm mâine şi deopotrivă în clipa când vom ieşi la pensie. Restul sunt prostii.

Din camera alăturată se auzeau oftaturile ritmice ale Laurei. Andra a observat că ascultam şi, dintr-o singură mişcare, şi-a scos bluza pe sub care bănuisem întemeiat toată seara că nu mai purta

nimic. În cameră era destul de frig şi sfârcurile i se întăriseră arătând ca două butoane de la lift. Avea sâni superbi.

Şi totuşi altfel decât ai Ilincăi.

Mi-a aşezat cu gingăşie mâinile peste ei şi m-a sărutat uşor, abia despărţindu-mi buzele. Mi-am strecurat mâna pe sub fusta ei şi am fost uimit găsind o vatră de foc. Am vrut să o iau în braţe, dar s-a opus. Şi-a scos cu grijă şi fusta şi a aşezat-o ordonat pe un scaun. Apoi a rămas goală şi a făcut o piruetă. Dar eu aproape că nici nu o mai vedeam. Percepeam fragmente disparate: cârlionţii simpatici şi blonzi cu care se sfârşeau picioarele ei surprinzător de musculoase, proeminenţa uşor ilară a unei burţi pline de vin şi sarmale, mâini rotunde şi delicate, din nou sânii aceia superbi, al căror neastâmpăr nu puteai să te abţii să nu-l potoleşti afundându-ţi mâinile în carnea lor, misterul unei umbre când şi-a desfăcut picioarele ca să păşească, spatele arcuit ciudat, alb şi neted, care murea pe două fese a căror rotunjime semăna cu locul în care se ţine roata de rezervă într-un portbagaj de Dacie, părul de abur galben, ochii banali cu irişi mici...

De parcă aş fi fost pentru prima dată în faţa unei femei, m-a dezbrăcat şi m-a iubit fără figuri, calm şi cald. A stat numai ea deasupra şi a avut foarte repede primul orgasm. Sânii îi tresăreau convulsiv, amplificându-i parcă mişcările. A simţit când eram gata să explodez în ea şi s-a oprit, pentru a prelungi actul acela despre care îmi repetam în minte că nu înseamnă nimic. La rândul meu, am încercat să mă abţin cât am putut de mult, fiindcă ştiam că, imediat ce voi fi împlinit ceea ce părea inevitabil, mă voi urî de moarte. De parcă mi-ar fi

citit gândurile, Andra a zâmbit şi m-a tras deasupra ei.

— Degeaba amâni... Te rog, fii al meu măcar şi pentru o clipă.

Pentru mulţi dintre voi, replica asta ar putea părea scornită de imaginaţia mea mult prea bogată sau de vanitate.

Singura mea dovadă că scriu adevărul este însă chiar povestirea acestui episod, de care nu sunt mândru. Vă asigur că, până la voi, rândurile de faţă au fost citite de maică-mea, de Ilinca şi probabil, de actuala mea nevastă... Ce rost ar fi avut să povestesc o asemenea chestie dacă ea nu ar fi fost adevărată şi relevantă în privinţa a ceea ce eram atunci?

Vorbele Andrei mi-au provocat un orgasm a cărui violenţă m-a mirat şi pe mine. Simţind ce efect au avut cuvintele ei, ea s-a arcuit convulsiv şi nestăpânit încercând să mă stoarcă şi de ultimul strop de plăcere. Am simţit că mă cufund cu totul în fiinţa ei.

— Dumnezeule! a oftat Andra. Nu trebuie să mai facem asta...

Gâfâind de parcă m-ar fi alergat un pitbull vreo trei kilometri, am aprobat din cap.

În timp ce se îmbrăca, Andra mi-a spus.

— Am vrut doar să am o amintire cu tine... N-am să povestesc nimănui. Nici măcar mie însămi.

Ştiam la ce se referea. Dacă aş fi definit o funcţie care să aibă ca variabile vinovăţia şi plăcerea, actul nostru ar fi fost situat cu siguranţă într-un punct de maxim, fiindcă ne lăsase la amândoi impresia că extazul nostru justifica vina pe care sunt sigur că o resimţea şi ea într-o anumită măsură. Şi principala caracteristică a unui astfel de punct pe graficul unei funcţii este că din

el te poţi deplasa la fel de lesne în oricare din cele două direcţii, fără să poţi controla prea mult această tendinţă.

În drum spre casă, Dragoş a sporovăit, fără să pomenească de aventura noastră. Din mersul lui se şterseseră urmele nenumăratelor pahare, aşa după cum nici eu nu mă mai simţeam ameţit. Abia în faţa casei mele, Dragoş m-a liniştit:

— Ştiu că nu aţi făcut nimic. Laura nu a rezistat şi mi-a spus de micul vostru complot. De fapt, eu mi-am dat seama încă de la început că un tip cu principii morale atât de solide ca tine nu s-ar culca cu prima curvă întâlnită în cale, numai pentru că s-a certat cu prietena lui. M-am prins însă în joc pentru că doream să văd ce urmează...

Îşi bătea joc de mine?

— Şi ce urmează? l-am întrebat.

— Nimic. Am decis cu Laura că ar fi o greşeală să clădim o relaţie pe o minciună.

— Înseamnă că Maricica...

— Nu va afla nimic. Însă cu Laura voi mai încerca. Merită. Păcat doar de începutul ăsta inabil din care o parte importantă o reprezinţi şi tu. Chiar credeai că nu m-am prins că vă înţeleseserăţi înainte?

Am zâmbit tăcut şi m-am îndreptat spre una din cele mai mizerabile nopţi din viaţa mea. Dacă nici măcar Dragoş nu-şi dăduse seama de ceea ce se întâmplase era evident că nu va şti nimeni. Dar oare asta era de ajuns? Faptul că raţiunea mea nici măcar nu încercase să se lupte mă chinuia ca un vârcolac cuibărit între maţe.

Evident că a fost de ajuns. Momentele acelea alături de Andra s-au dovedit până la urmă a fi o amintire interesantă. Şi mai ales un instrument de referinţă cu ajutorul căruia, la vârste la care o zburdălnicie prin paturi de

femei e mai periculoasă, am putut să deosebesc între poftă şi iubire.

Singur, în pat, mi-am adus minte de ziua în care cred că mă înşelase Cristina. Venisem la ea acasă şi era doar în tricou şi în slip, în compania unuia dintre cei mai vechi prieteni ai ei, un student din Bucureşti. Satisfacţia de pe faţa ei nu putea fi decât sexuală. Bineînţeles că a negat mai târziu, dar privirea batjocoritoare a tipului şi mulţumirea din ochii ei m-au chinuit o bună bucată de vreme.

Am hotărât să o caut a doua zi pe Ilinca şi să-mi cer scuze. Dimineaţă, când m-am bărbierit, am încercat să-mi compun o faţă cât mai sigură cu putinţă. Dar ochii mei păstrau umbrele vinovăţiei.

* * *

A doua zi însă, Ilinca s-a comportat de parcă între noi nu s-ar fi întâmplat nimic. Mi-a furat un pupic înainte de a intra în liceu şi a dispărut spre clasa ei şoptindu-mi:

— Abia aştept să te sărut cu adevărat.

Am intrat în clasă şi m-am aşezat în banca Andrei. Avea cearcăne ca şi mine. Dragoş m-a privit strâmb, crezând că manevra mea era sortită să-l facă pe el să stea lângă Laura. După nici trei minute a venit proful de filosofie.

— Măi copii, am avut o revelaţie ieri, citindu-vă extemporalele! Habar nu aveţi de ceea ce vă spun eu de vreo două luni. Singurul care a scris ceva a fost domnul Stoian.

Da, da, chiar aşa mi-a spus: domnul Stoian. A fost evident că indiferent ce avea să urmeze nu era de bine.

— Domnul Stoian scrie în stilul dumisale atât de caracteristic nici mai mult nici mai puţin decât că fericirea maximă, din punct de vedere teoretic, se atinge atunci când nu exişti.

Profesorul şi-a întors ochelarii groşi spre mine:

— Ce ai vrut să spui? Înţeleg eu greşit sau te referi aici la încetarea existenţei fizice?

M-am ridicat cu o încetineală studiată.

— Nu, domnule profesor. Doream să spun că o stare de fericire perfectă poate fi atinsă în absenţa totală a existenţei şi nu atunci când viaţa a încetat să existe. Cu alte cuvinte, din momentul în care am început să exist m-am condamnat să nu ating niciodată cota de fericire pe care o posedam deja când nu existam deloc. Iar încetarea existenţei mele de acum nu înseamnă în nici un caz în viziunea mea un pas spre fericire. Fericirea superlativă e să nu fi existat niciodată!

Zâmbind larg, profesorul şi-a scos ochelarii şi a început să-şi şteargă lentilele cu o batistă colorată.

— Bravo. Deşi mă îndoiesc că este ideea ta, trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la o asemenea profunzime. Şi chestia asta arată cât de puţin vă cunosc...

Mai târziu, în timp ce profesorul bâiguia ceva despre Hegel, Andra mi-a şoptit:

— Ai vreo teorie din asta deşteaptă şi pentru vise sau minciuni? Dacă da, fă-ţi milă de mine şi ajută-mă să mă liniştesc.

Cu o singură mişcare rapidă mi-am strecurat mâna sub fusta ei şi am trecut uşor pe sub elasticul chiloţilor. Andra abia şi-a reprimat un strigăt de surpriză şi a îngheţat de uimire şi teamă.

— Ţi-e frică? am întrebat-o şoptit.

A dat din cap, înghiţind în sec.

— Mie mi-e de zece ori mai frică, i-am spus, retrăgându-mi la fel de repede mâna. Asta e cea mai deşteaptă teorie pe care am putut-o inventa peste noapte.

În pauză, în timp ce-mi strângeam cărţile şi mă întorceam în ultima bancă, lângă Dragoş, Andra mi-a spus că mişcarea mea o uimise prin precizie şi că trăda o practică îndelungată. Am ridicat din umeri, având conştiinţa că era ultima dată când

aveam să mai vorbesc cu ea despre aventura noastră.

Probabil, v-aţi întrebat la începutul istorisirii mele de ce să citiţi povestea unui băiat bogat şi fără alte probleme în afara acelora pe care şi le produce singur. Un motiv ar fi poate şi povestea Andrei. Credeţi că a fost simplu să scriu toate astea? Dacă da, aruncaţi cartea chiar acum, fiindcă ne pierdem timpul. Şi voi, şi eu.

Ilinca a susţinut destul de neconvingător că nu se supărase şi că, până la urmă, greşeala a fost a ei. A spus că ea ar fi trebuit să se comporte ca un om matur şi să aştepte să mă liniştesc, să-mi treacă toana antisemită. Mai multe zile am trăit cu impresia că, de fapt, îşi pregătea o răzbunare subtilă. Dar revanşa nu a venit şi incidentul mi s-a şters încet-încet din minte.

— Tare mai eşti norocos, obişnuia să-mi spună Cristina. Te-au botezat cumva în cristelniţă cu un ţigan?

— De ce spui asta?

— Câţi oameni cunoşti care să aibă situaţia ta, să nu le pese de ce vor face mâine, să aibă cam câţi bani e decent să-şi dorească, să mă aibă pe mine...

— Ei lasă, că de ăştia au fost destui norocoşi.

— Animală, a sărit Cristina la mine, încălecându-mă şi încercând să mă gâdile. Ţi s-a făcut de fecioare?

— Eram şi eu curios...

— E nasol, îţi spun eu. Şi ăsta e un alt noroc al tău. N-ai dat niciodată peste vreo virgină.

Mare dreptate avea!

* * *

Săptămâna de vacanţă a debutat prost. M-a vizitat Magda care, în cuvinte puţine, mi-a spus că s-a înşelat asupra Ilincăi. De fapt, ceea ce crezuse ea că reprezintă Ilinca se dovedise a fi fals iar ca model nu putea lucra cu ea datorită pudorii excesive.

— Am încercat să-i explic în fel şi chip. Dacă acceptă într-un târziu să îmbrace ceva mai transparent sau mai decoltat, se crispează şi merge de parcă aş fi scos-o acum trei minute din congelator. Săptămâna viitoare trebuie să prezint o colecţie în care bluzele sunt mai mult simbolice. Se vede tot de pe dedesubt. A refuzat categoric să se îmbrace cu aşa ceva...

— Mă mir, mie nu mi-a spus nimic...

— Mi-a zis mie în schimb. Ea m-a trimis la tine. Cică îi este ruşine că dă cu piciorul unei şanse în care tu crezuseşi, şi pentru care ai intervenit personal.

Magda şi-a aruncat peste cap o şuviţă rebelă care i se desprinsese din bretonul încleiat în fixativ.

— Oricum, a continuat ea, voi promova o colecţie pe care o voi numi Ilinca, dar mi-e teamă că am văzut în ea doar proiectarea propriilor mele idei... Îmi pare rău.

— Şi mie! am răspuns. Inima a început să-mi bată mai repede şi ştiam că mă înroşisem. Am sperat că frumuseţea ei este de ajuns...

Magda m-a mângâiat pe obraz:

— Este de ajuns. Dar pentru o dragoste aşa, ca a voastră. Pentru lumea reală, în care trebuie să munceşti şi să mănânci din ceea ce au plămădit mâinile tale, frumuseţea nu ajunge.

Am privit-o mai atent. La colţurile ochilor, se contura destul de bine o reţea stelată de riduri fine. A simţit privirea mea şi a plecat ochii în jos.

— Să ştii că, dincolo de aparenţe, sunt mai mult decât o croitoreasă care se culcă cu şeful de la publicitate al unui cotidian pentru a obţine

favoruri. Nu ştiu de ce ţi-am spus asta. Poate pentru că mi-ai plăcut încă de la început. Sunt ferm convinsă că voi reuşi cu noua mea colecţie. Îmi pare doar rău că m-am înşelat şi v-am dat şi vouă speranţe.

— Şi ce ar fi putut declanşa o asemenea apreciere pentru persoanele noastre? am întrebat-o destul de brutal.

— Cunosc mulţi tineri de vârsta ta. Toţi au mania grandorii. Vor să fie ce nu sunt. Tu încerci să mai ascunzi şi din atributele pe care le ai. Şi nu pentru că eşti sfios, ci pentru că aşa simţi.

Am zâmbit amar, fără să-i spun vreun cuvânt ceea ce i-a semnalizat că, din punctul meu de vedere, conversaţia se terminase. În drum spre uşă m-a mai privit o dată şi mi-a spus:

— Să ştii că greşeala pe care am făcut-o eu ţi se poate întâmpla destul de uşor şi ţie.

După ce timpul a aşternut un văl de obiectivitate asupra evenimentelor care s-au petrecut în anul acela, am realizat că, de fapt, Cristina fusese un vampir, că supsese nesăţios din mine toate lucrurile pe care Magda era obişnuită să le vadă în tinerii cu care lucra. Fusesem şi grandoman şi dornic să par altă persoană decât sunt, fusesem şi tare mincinos şi, la un moment dat, chiar nesigur de propria mea inteligenţă. Dar Cristina consumase tot acest înveliş puhav în dorinţa ei amarnică de a-mi ţine inima în pumni. Şi niciodată nu voi şti dacă a murit împăcată cu ceea ce găsise acolo.

Îi voi fi mereu recunoscător, fiindcă devorând învelişul de candoare al adolescenţei mele, m-a aruncat gol într-o lume care m-a tratat prea devreme ca pe un adult, silindu-mă să devin matur şi mai ales scârbos de «responsabil».

Cu sufletul făcut ţăndări, am format numărul Ilincăi. Vroiam să o întreb de ce nu mi-a spus ea totul. Dar, când a răspuns, am desluşit în glasul ei o amărăciune care m-a dus imediat cu gândul la propria mea vinovăţie ipocrită iar întrebarea mi s-a părut brusc stupidă. Ce drept aveam tocmai eu să pretind sinceritate şi onestitate? I-am spus doar că o iubesc şi că îmi pare rău de ceea ce se întâmplase la casa de modă. Ea mi-a răspuns că e ciudat să avem o asemenea conversaţie prin telefon şi că oricum era în drum spre mine.

M-am dus în bucătărie şi am pus de cafea. În timp ce ibricul fierbea, am confirmat vocaţia stupidă a acelei zile şi mi-a venit o idee. Am hotărât că, plasând câteva minciuni înţelepte, voi putea aranja să plec singur cu Ilinca la munte. Era un plan destul de îndrăzneţ, fiindcă doamna Ana, deşi înţelegătoare în general, s-ar fi putut lesne opune unei asemenea iniţiative. De ochii lumii...

Spre uimirea mea, Ilinca era îmbujorată şi deloc tristă. Înainte de a apuca eu să spun ceva, mi-a istorisit la repezeală cum se lămurise că lumea modei era mult prea mult pentru ea şi că, până la urmă, se va face profesoară.

— Iar tu, my darling, mă vei iubi chiar mai mult, fiind unicul beneficiar al trupului ăsta pe care toată lumea se pare că vrea să-l dezbrace.

E discutabil în ce măsură poţi fi invidiat pentru o chestie pe care nimeni nu ştie că o ai. Sunt momente când nevestele frumoase trebuie să mai şi arate câte ceva. Dar ăsta e un comentariu de bătrâneţe...

Convins fiind că îmi fac în primul rând mie un serviciu, am încheiat discuţia despre casa de modă:

— Fetiţă bună, eu am încercat doar să te ajut să-ţi împlineşti un vis. Nu e vina nimănui că visul s-a

dovedit a fi atât de greu de atins. Tu vei rămâne mereu frumoasa mea. Dar să ştii că şi eu, ca să fiu sincer, te prefer fără haine...

Mi-a sărit în braţe, m-a sărutat şi era să ne răsturnăm cu scaunul. Am redresat situaţia în ultimul moment cu preţul unei lovituri destul de puternice la un genunchi. Speriată de pocnetul oaselor mele dar şi de propria exuberanţă, Ilinca m-a trimis în sufragerie, angajându-se să aducă ea ceştile.

Privind-o prin aburii înmiresmaţi ai cafelei, am întrebat-o:

— Fiindcă tot veni vorba de vise, ce-ai spune de câteva zile la munte pe care să le petrecem doar noi doi? Fără Dragoş, Maricica sau alte elemente perturbatoare. Trebuie doar să punem la punct minciunile...

— Eşti extraordinar! De unde ai ştiut?

— Ce?

— Că mă gândeam exact la un astfel de prilej în care să trăim cu adevărat împreună. Să adormim amândoi, să ne trezim şi să lenevim în pat...

— Nu e cine ştie ce coincidenţă. E normal să doreşti un asemenea lucru. Doar că eu sunt destul de iresponsabil încât să-l şi plănuiesc.

Ilinca mi s-a cuibărit în braţe, sprijinindu-şi capul de umărul meu stâng:

— Şi ce vom face în lungile seri de iarnă? Că acolo am senzaţia că abia dacă se prinde canalul întâi al TVR.

— O să luăm câteva cărţi bune, ne vom plimba şi vom face dragoste de trei ori pe seară.

— De trei ori? a rotunjit Ilinca ochii.

— Minimum, am confirmat.

Râzând cristalin, Ilinca s-a pus la adăpost în spatele mesei mari care tronează în mijlocul sufrageriei noastre, cam ţărăneşte, aşa cum am considerat întotdeauna.

— Numai de trei ori? Păi dacă acum la 19 ani abia te mişti, la treizeci ce-o să faci?

Am dat să intru în joc şi să o prind, dar genunchiul rănit m-a înţepat şi a trebuit să mă resemnez să o ameninţ:

— Dacă te prind, ţi-o torn în bronz!

— Ca să-ţi faci ţie statuie? a râs ea.

— Nu, ca s-o lustruiesc mai bine. Când ne întoarcem va străluci precum argintăria bunicului. Chiar dacă va trebui să o frec cu nisip sau cu zăpadă.

Conversaţia a continuat pe acelaşi ton minute bune până când, venind lângă mine pe canapea, m-a întrebat:

— Ştii de ce mă gândeam eu la o asemenea excursie?

— Nu. Maică-mea pleacă mâine la o specializare de două săptămâni la Bucureşti. Aşa zice ea. Eu am dubii.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Că nu cred că pleacă la Bucureşti, ci să se distreze cu un nenea doctoru' de la ea de la spital, care e cam însurat. Ea ştie că eu bănui aşa încât, când îi voi spune că plec împreună cu tine cu Dragoş şi cu Maricica, e greu de crezut că va controla chestia asta.

— Şi dacă o va controla?

— Ghinion! Voi veni acasă şi îţi voi cânta cântecul acela: Tu mi-ai rupt-o, tu mi-o coase.

— Domnişoară, nu sunteţi cam vulgară pentru o tânără care tocmai a refuzat o strălucitoare carieră în lumea modei numai pentru că urmau să i se vadă ţâţele prin bluză?

Ilinca a râs fericită:

— E o perversiune rafinată. Mimez doar sfioşenia.

Din motive pe care aveam să mi le explic mult mai târziu această replică mi-a rămas mult timp întipărită în minte.

În ciuda tuturor celor pe care le-am povestit până acum, Spiru a încercat uneori să fie un tată bun. La capitolul femei, mi-a dat trei sfaturi, unul după altul şi în timp ce mesteca un şniţel gigantic.

— Mai întâi, băiete, nu trebuie să îţi pese de chestia asta cu fecioria. Deşi fac mult caz de ea, femeile nu ţin deloc la neprihănirea lor. O fac numai cele pe care nu le întreabă nimeni nimic. În al doilea rând, ca să vezi dacă iubeşti cu adevărat o femeie, trebuie să ţi-o imaginezi babă. De obicei, chestia asta îţi iese cel mai bine dacă te uiţi la mă-sa. Şi, în al treilea rând, înainte de a te căsători trebuie să îţi aminteşti de înţelepciunea ţăranului român. În satul românesc tradiţional, cununia cu popă survenea de cele mai multe ori abia după ce tinerii trăiseră împreună măcar un an şi aveau chiar şi un copil...

Ilinca verificase cu brio prima sentinţă iar mama ei rezista cu succes analizei mele, fiind o fiinţă interesantă. Cât despre ultimul sfat al lui Spiru, lucrurile abia se înfiripau.

* * *

A doua zi la prânz eram în tren. Bunicul refuzase categoric să ne dea o maşină dat fiind gheţuşul de pe drumul spre Vatra Dornei, dar şi să ne pună la dispoziţie casa lui de vacanţă. Ne-a spus că, fiindcă acolo nu mai era tuşa Elefteria, ne va fi destul de greu să avem grijă de noi. Pe chestia asta a plătit trenul. Şi o cameră la hotelul Bradul. La ieşire m-a oprit o clipă şi m-a întrebat sever:

— Maică-sa ştie?

— Evident! I-am spus că...

— Ştie că plecaţi singuri?

— Ca să-ţi rezum simplu situaţia, nu cred că o interesează. Trece printr-o criză...

— Hmm, interesant, a mormăit bunicul, fără să-mi explice la ce îi zburaseră gândurile. Oricum, mă

bucur că s-a lăsat de stupizenia aia cu moda. Când vă întoarceţi cred că am o surpriză pentru voi...

Am ajuns abia pe seară. Staţiunea era plină de petrecăreţi şi un individ beat aproape că m-a dat jos căzând peste mine. Am vrut să sar la el, dar Ilinca m-a tras puternic de mână şi a reuşit să mă dezechilibreze. Am căzut pe rucsac şi am spart sticla cu cafea.

— Tare mai e bine! Vom putea să experimentăm. Ştii de când visez să fac baie cu tine? a întrebat, în cameră, Ilinca.

A intrat repede în baie şi a dat drumul la apă. Ne-am aruncat hainele cuprinşi de o febră nebunească, oprindu-ne doar pentru a remedia întrucâtva daunele produse de cafeaua care se scursese peste toate hainele mele de schimb.

Ilinca a plonjat goală în cadă, împroşcând cu apă toată baia. Inclusiv pe mine, care am rămas de parcă m-ar fi aruncat cineva într-un gigantic borcan cu miere de albine. Apa în care intrase ea era atât de fierbinte încât mă aşteptam din moment în moment să sară din cadă strigând după ajutor. Dar, în loc să se plângă, Ilinca s-a cuibărit parcă în apa care o îmbrăca moale. Din cauza refracţiei luminii, picioarele ei păreau că nu se mai termină iar sânii parcă erau de jucărie. În sensul că erau mici.

Au urmat câteva minute destul de penibile în care eu am încercat să mai pun ceva apă rece în cadă iar ea a început să se plângă că îi este frig, înainte ca eu să pot măcar pune piciorul în apă. Într-un târziu am decis că ne vom muta terenul de încercare în pat, dar magia dispăruse şi nu am mai făcut dragoste. Ne-am îmbrăcat şi am spălat o parte din hainele mele, apoi am coborât să mâncăm pizza.

Ne-am uitat la un serial pe care ea nu dorea să-l piardă iar după ce s-a terminat ne-am certat un pic de la telecomandă şi apoi am descoperit un film sexy, pe unul din canalele de satelit. Abia chestia

asta a aprins din nou focul. Care foc a ţinut aproape toată noaptea.

Ce s-a întâmplat? Să zicem că pot raporta îndeplinirea planului ăla cu trei numere...

Târziu în noapte, ascultându-i respiraţia regulată şi luptând din răsputeri împotriva senzaţiei că sânii ei sunt fosforescenţi, gândurile mi-au zburat spre Cristina. Vacanţele noastre împreună fuseseră chinuite. Pe vremea aceea încă mai trebuia să mă lupt cu Spiru, să explic bunicului... De fapt, nu fusesem împreună decât patru nopţi, dintre care una la un bairam în care trebuise să suportăm în camera strâmtă a unui cămin studenţesc alte două cupluri care se iubeau fără complexe. De fapt, noaptea aia nu se pune la socoteală pentru că, paralizat de uimire şi de frică nu am fost în stare de nimic.

Mai fusesem împreună într-un fel de tabără, dar acolo dormisem în camere separate şi fusese cu totul altceva decât vacanţa mea cu Ilinca de la Vatra Dornei. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc şi la faptul că statutul de independenţă pe care îl dobândisem spre sfârşitul clasei a XII-a era datorat în mare măsură şi disperării cu care o iubisem pe Cristina şi care mă făcuse să inventez cele mai nebuneşti tertipuri şi să caut cu încăpăţânare prilejuri de a fi împreună. Bineînţeles că avusesem conflicte îngrozitoare cu ai mei. Încet-încet însă lucrurile au intrat într-un făgaş normal, în care eu am acceptat că nu mi se va permite niciodată chiar tot ceea ce îmi trece prin minte iar ei şi-au dat seama că există interdicţii pe care nu voi înceta să încerc să le încalc. Şi toate acestea însemnaseră răbdare şi înţelegere şi din partea Cristinei care, fiind deja studentă, nu avea probleme ca ale mele.

Vinovăţia gândurilor îndreptate spre Cristina mi s-a strecurat apoi hain în suflet. Încercam să o îndepărtez din minte dar imaginea ei continua să-mi păteze retina, precum dulceaţa de cireşe amare se înveşniceşte pe un şerveţel de bumbac. Deşi nu înţelegeam încă pe deplin, era evident că începea să se închege în mine sindromul acela despre care citeşti în romane şi care te duce cu gândul mereu la prima dragoste. Nu ştiam dacă să mă urăsc sau să accept pur şi simplu faptul că nu puteam să o uit pe Cristina. Nici nu doream şi nici nu ar fi fost omeneşte să o uit, dar momentele în care revenea în memorie erau total nepotrivite. Iar clipa aceea în care Ilinca iradia iubire lângă mine într-o împrejurare pentru care Dragoş de pildă şi-ar fi dat măcar unul din perciunii săi lungi trebuia să fie una a prezentului şi nu înţepenită în trecut.

M-am dus la baie, unde m-am întins gol pe pardoseală. Era rece şi simţeam fiori alergând de-a lungul muşchilor, care protestau împotriva acestui tratament neaşteptat. Într-un târziu, carnea mea tânără a biruit răceala gresiei şi m-am ridicat. Privindu-mi cearcănele, mi-am amintit de versurile pe care încercasem să le scriu pe pământul reavăn al mormântului Cristinei:

Ochii – ţărână
Sufletul – furnici
Amintire păgână
Dintr-o viaţă de arici.

Am luat o sticlă de vin şi am băut aproape jumătate.

— Nu e frumos să bei singur, mi-a spus din pat Ilinca. Dă-mi şi mie!

Fără nici un cuvânt, am adus un pahar pe care l-am umplut cu licoarea dumnezeiască, gălbuie, care este Grasa de Cotnari.

— De ce nu dormi?

— Mi-am adus aminte de nişte versuri pe care le-am scris mai demult.

— Sunt frumoase?

— Sunt uitate...

— Cum adică?

— Nu vreau să mi le amintesc.

— Dar le ştii. Spune-mi-le!

Am clătinat uşor din cap, iar ea nu a mai insistat. Probabil şi-a dat seama că era ceva în legătură cu Cristina pentru că s-a ridicat şi, preţ de o clipă, m-a privit cu ochi serioşi, alţii decât cei cu care făcusem dragoste. Apoi a părăsit căldura plapumei pentru supleţea unui tricou uriaş iar lumina palidă a veiozei mi-a dezvăluit fugar trupul ei superb.

Ilinca a gustat din vin şi mi-a spus:

— Ştiu că nu e treaba mea şi că probabil nu pot să-ţi spun ceva care să nu ţi se fi repetat deja de zeci de ori, dar mi-ar plăcea să stârpesc momentele acestea în care suferinţa revine în valuri peste tine.

M-am aşezat pe mochetă, cu capul în poala ei.

— Asta şi faci, Ilinca. Asta faci... Oricum, fără suferinţa asta nu aş fi ceea ce sunt. Ea face parte din mine.

— Ştii ce mi-aş dori? m-a întrebat Ilinca.

Nu ştiam.

— Să învăţ să croşetez şi să-ţi fac de mâncare, în timp ce tu îţi scrii poeziile.

— Şi între timp?

— Aş putea avea un băiat pe care să-l cheme Aurel şi pe care să-l învăţ să fie ca tine.

— Ar fi un individ pierdut pentru societate.

Ilinca a râs şi m-a ridicat de pe podea.

— Hai în pat că ai să răceşti!

Învăluit de căldura confortabilă a corpului ei, am adormit. Şi, ca noaptea să rămână memorabilă, somnul mi-a fost tulburat de un vis stupid în care făceam dragoste cu Mihaela. M-am trezit a doua zi dispreţuindu-mi subconştientul care îmi trimisese

mai întâi amintirea Cristinei şi apoi un vis cu Mihaela în ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai romantică seară din viaţa mea de până atunci.

Dimineaţă am mers la săniuş. Ilinca avea o haină galbenă, tivită cu un puf alb şi purta un fes roşu aprins. Un neamţ a consumat aproape un film întreg scoţând exclamaţii de admiraţie la adresa frumuseţii ei. Într-adevăr, cu obrajii muşcaţi de frig şi cu ochii plini de satisfacţia clipelor pe care le trăia, Ilinca era probabil cea mai frumoasă fată de pe pârtie. Ba nu, din Vatra Dornei. Ce spun eu? Din România! Intrând în joc, fata mea a pozat de câteva ori în posturi surprinzător de artistice. Se vedea că învăţase ceva la Magda. Cât despre neamţ, ne-am zâmbit, nu ne-am înţeles deloc, dar aprecierea şi invidia lui pentru frumuseţea Ilincăi erau atât de evidente încât mândria mea o luase pe păduri şi chiuia ca un indian în zi de solstiţiu.

În căutarea senzaţiilor tari, am încercat o porţiune mai abruptă a pârtiei şi aventura noastră s-a sfârşit destul de prost. Am găsit şi senzaţiile – de zbor, de plutire – din cauza unei tumbe aeriene executate cu concursul natural al inerţiei dar şi tăria, în consistenţa unui dâmb pe care am aterizat cu ceea ce în popor se numeşte (în mod abuziv) „părţile moi ale trupului”. Mi-am manifestat nedumerirea faţă de bucuria cu care Ilinca întâmpinase prestaţia mea săniuşistică şi i-am promis că îi voi lustrui un ciot de brad pentru seara acea, eu fiind probabil inapt să...

Am fost însă apt. Fiindcă fusese extrem de frig, intraserăm la barul hotelului şi Ilinca dorise să bem whisky. S-a strâmbat, a pufnit, a plescăit dar a sfârşit prin a termina paharul. Au urmat cele mai fierbinţi trei ore ale relaţiei noastre.

Cristina avea un dar deosebit de a puncta conversaţiile noastre cu definiţii.

— Tu ce crezi că sunt perversiunile?

— Nu ştiu. Nu mi le-ai arătat încă pe toate... Am văzut eu o chestie într-un film...

— Vorbesc serios! Eu de pildă, cred că, atâta vreme cât ambii parteneri consimt la o experienţă, ea nu poate fi categorisită ca fiind perversiune.

Am zâmbit atunci şi am consimţit la o mulţime de chestii care pentru mine erau premiere...

Ei, şi-acum muriţi să ştiţi care au fost perversiunile... Cele obişnuite... Dar toate!

În următoarele două zile, programul a fost cumva acelaşi. Dimineaţa săniuş iar serile, după câteva tentative de a ne integra în viaţa de noapte, am ajuns să le petrecem uitându-ne la televizor.

Abia în cea de a patra zi m-a izbit realitatea unui fapt care mi s-a părut înfricoşător. Mă plictiseam. În momentul în care mă bărbieream, mi-am dat seama că nu aşteptam cu nici un fel de entuziasm ziua respectivă şi că mă gândeam deja la momentele în care aveam să mă întorc acasă, unde să savurez solitudinea mesei mele de scris.

Simţindu-mă groaznic de vinovat, am decis că pot fi stăpânul senzaţiilor mele. Deşi era extrem de frig, am hotărât că trebuie să facem o excursie cu telescaunul. La cabana din capătul pârtiei am băut vin fiert şi ceai. Am flecărit fără încetare despre nimicuri pe parcursul drumului de întoarcere dar, în momentul în care Ilinca s-a cuibărit în pat şi a adormit imediat, obosită de mersul prin zăpadă, mi-am dat seama că vorbisem mai mult eu şi că ea abia dacă apucase să emită două-trei idei.

Am lăsat-o dormind şi am cheltuit o mică avere pe o orhidee ambalată într-o cutie translucidă iar mie mi-am cumpărat o carte. Am completat tabloul vinovăţiei mele cu frişcă şi şampanie. Când s-a trezit, după ce m-a sărutat preţ de vreo zece minute

pentru floare, Ilinca mi-a declarat că ar mânca o pizza...

— Ce facem în seara asta? a venit inevitabil întrebarea ei într-un târziu.

— Absolut orice vrei. Putem merge la discotecă...

— E fum şi lume proastă...

— Putem merge la biliard sau la jocuri mecanice...

— Ca să te pierd iarăşi în faţa vreunei maşini din acelea care tot împarte cărţi şi te face să pierzi bani? Mai bine mergem să mâncăm ceva bun.

— Şi la restaurant sunt oameni proşti iar eu te pierd în adâncimile unui castron cu supă. Şi până una alta de ce îţi este din nou foame? Poate eşti însărcinată!

— Crezi? Ţi-e frică să nu fiu însărcinată?

— Bineînţeles că mi-e frică! i-am răspuns.

— Şi mie, a acceptat ea imediat. Atâta doar că uneori mă gândesc ce frumos ar fi să avem un lucru care să ne aparţină indiscutabil numai nouă.

Mi-am turnat un pahar cu suc de mere, am privit-o cu uimire şi i-am zis:

— Un copil nu e un obiect, Ilinca. Nu e „al tău”. Toată viaţa mea am luptat împotriva acestei stupide relaţii de posesiune care se stabileşte între părinţi şi copii. A o profesa, şi încă atât de repede, este ultimul lucru la care mă gândesc.

Ea a coborât din pat şi-a aruncat pijamaua. Chestia asta m-a tulburat profund, motiv pentru care, peste un sfert de oră, gâfâind, Ilinca m-a lămurit:

— De fapt, doream să mă îmbrac.

— Ghinion! am râs eu.

Până la urmă am renunţat să mai ieşim din cameră. Ne-am uitat la televizor şi am jucat şeptic. Şi, în timp ce Ilinca număra concentrată cărţile încercând să-mi ia toate punctele, am fost din nou lovit de evidenţa faptului că mă plictiseam.

Am încercat să mă conving că această senzaţie, pe care nu o mai puteam nega, nu are nici o legătură cu iubirea mea pentru Ilinca, mai profundă decât orice simţisem până atunci. Abia după ce ea a adormit la mine în braţe mi-am dat seama ce îmi lipsea. Prins precum o muscă într-o clepsidră în propria mea imagine despre dragoste, doream de la femeia iubită mai mult decât un trup senzaţional şi dragoste necondiţionată, totală. Doream să găsesc o fiinţă care să-mi fie deopotrivă amantă şi partener de discuţii înalte, care să-mi împărtăşească părerile în ceea ce priveşte politica şi arta, societatea şi problemele tinerilor. Într-un fel, era o reeditare a sentimentelor pe care le încercasem înainte de a o cunoaşte pe Cristina. Poate că pe ea o iubisem atât de mult şi atât de repede şi pentru că avea mereu un subiect ciudat care o preocupa, pentru că trăia observând şi luptându-se cu chestiunile strâmbe care o înconjurau.

Relaţia cu Ilinca avea însă şi compensaţii: părerile mele erau întotdeauna cele care contau şi eram într-o reală şi permanentă dominaţie intelectuală a discuţiilor. Ilinca îmi dădea ades prilejul să-mi expun ideile asupra a ceea ce se întâmplă în jur sau îmi cerea să-i explic unele referinţe culturale mai obscure.

Am realizat abia după ce am recitit paginile de mai sus că frământarea aceea care mi-a distrus practic vacanţa la Vatra Dornei pornise tocmai dintr-o asemenea mirare fundamentală a mea în momentul în care mi-am dat seama că nu ştia din cine este formată coaliţia politică la putere atunci. Ba mai mult, stâlcise iniţialele partidelor atât de rău încât trebuise să-i explic mai bine de jumătate de oră cine cu cine era aliat pe scena politică românească. M-am oprit

când ea m-a întrebat sec: „Cum adică doctrină?”

Pregnantul sentiment de vinovăţie, care mă făcea să mă detest din toate puterile, a turnat nebunie în felul meu de a fi, altfel destul de liniştit. Am umblat două ore printr-un ger pătrunzător până am găsit să tocmesc o sanie cu un cal vai de steaua lui, cu care ne-am plimbat apoi ceva peste jumătate de oră. Seara am fost chiar atât de disperat încât am ajuns să cânt la karaoke, într-un fel de bar, dedicându-i Ilincăi destul de modesta mea interpretare. Noaptea s-a încheiat cu unul din momentele acelea când eşti destul de ameţit de alcool pentru ca nebuniile să ţi se pară banale dar nu eşti încă drojdit total şi poţi să faci dragoste. Nu am cum să vă povestesc ce s-a întâmplat...

Deşi simţea că se petrece ceva, Ilinca era ferm convinsă că atinsesem un fel de apogeu al iubirii noastre. În gară, la Iaşi, când am urcat-o în taxi m-a sărutat şi mi-a şoptit: **Sunt cea mai fericită fată din lume**. M-am bucurat de bucuria ei.

În zilele care au urmat, senzaţia aceea de plictiseală s-a mai estompat, fiindcă nu am mai stat împreună zi şi noapte. Aveam şi un fel de teză în care concluzionam că micile accese de plictiseală pe care le încercasem se datorau dependenţei mele de adunările mari de persoane, de frenezia şi pitorescul grupului meu de colegi. Spectrul destul de ameninţător al bacalaureatului a mai turnat şi el ceva energie în sângele meu, după cum criza subită a unei profesoare care a decis că Ilinca merita două note de doi în prima săptămâna a semestrului a mai limitat timpul pe care îl petreceam împreună.

Nopţile însă au aparţinut total coşmarului aceluia în care mă scufundam fără speranţă într-un fluid negru, care mă sufoca.

* * *

După cum era de aşteptat, primul care şi-a dat seama că se schimbase ceva în relaţia mea cu Ilinca a fost Dragoş, care m-a întrebat într-o zi:

— De ce n-ai mai scris nici o poezie? Aş vrea să te mai critic niţel, să te fac praf...

— Mă gândesc să mă apuc de scris proză.

— Aveam eu o presimţire. Şi ce scrii: o nuvelă, un roman?

Am zâmbit dorind să par enigmatic:

— O povestire. Aproape că am terminat-o. Se numeşte **Strip-tease** şi este despre un tip care este pedepsit să poarte haine într-un loc în care toată lumea merge dezbrăcată.

— Păi unde este locul ăsta? Vreau şi eu acolo!

— Nu cred. Tipul e mort şi bântuie acum prin rai. Dar pentru delictul, minor e drept, de a fi fost trufaş în privinţa neasemuitei frumuseţi a trupului său muritor, Sfântu' Petru l-a pedepsit.

— Interesant! Şi care e şpilul?

— Tipul sfârşeşte prin a fi singur şi neînţeles.

— Păi, nu prea-i logic, maestre. În primul rând cum făcea el baie? Cum se ducea la budă? Cum şi-o punea cu îngeriţele?

— Nimic din toate astea nu se întâmplă în Rai, păcătosule. Acolo ajung oamenii care nu sunt ca tine. Iar îngerii sunt asexuaţi şi nu transpiră.

— Ce, vrei să spui că în iad ai voie să faci pipi în cazanul cu smoală?

Am râs şi l-am invitat la masă. În timp ce vorbeam despre ultimul album al unei trupe la modă, Dragoş m-a întrebat brusc:

— Ea ştie că te simţi aşa?

Nu avea sens să mă prefac în faţa lui. Puteam cel mult spera că nu va sesiza adevăratele dimensiuni ale paradoxului pe care îl trăiam.

— Nu cred. Este doar o criză intimă de personalitate şi nu are sens să o tulbur cu confesiuni... Ce, tu i-ai spus Maricicăi de dubiile tale în ceea ce o priveşte pe Laura?

Aşezându-şi furculiţa pe masă, dar fără să-şi desprindă ochii din farfurie, Dragoş m-a surprins:

— Ne-am despărţit ieri. Şi sunt hotărât să nu ne mai vedem.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Chiar vrei să ştii? Chiar dacă ceea ce vei afla va schimba părerea pe care...

— Părerea mea despre tine nu se poate schimba într-o zi. Recunosc însă că nu prea înţeleg.

— Nu e vorba numai de faptul că am simţit nevoia de ceva nou... Când am cunoscut-o pe Maricica eram în căutarea disperată a unei femei care măcar să se asemene cu Cristina ta. Ştii foarte bine că am ajuns în pat cu Maricica la nici trei zile după ce ne-am cunoscut şi că era virgină. Am sperat că desluşesc în acest comportament ceea ce avea Cristina. Mi-au trebuit nouăsprezece luni şi unsprezece zile ca să mă lămuresc că mă înşelasem.

Cât de aproape a fost Dragoş atunci de a ne face pe amândoi să înţelegem ceea ce ni se întâmpla! Din păcate, el nu a rostit cuvântul cheie: vârsta. Eram deja bărbaţi, dar nimeni nu ne trăgea de mânecă să ne-o spună. Tânjeam după dragoste de femeie, nu de fetiţe. Dar, neştiind că «femeie» este numele fiinţei cu care poţi discuta orice vrei, poţi să te simţi tu însuţi şi să îţi depăşeşti temerile şi inhibiţiile, sfârşeam mereu prin a culege fetiţele, fiindcă numai ele ne primeau în patul lor... Paradoxal, nu?

Dacă atunci am fi realizat că viaţa are şi scurtături şi că nu e nevoie să creşti o femeie din fetiţa de lângă tine, ci te poţi duce pur şi simplu la una gata formată şi să-i spui *„Am o întrebare: pot să ţi-o pun?”* lămurind-o de masculinitatea ta, poate multe din rănile purulente ale trecutului nostru ar fi fost doar

cicatrici glorioase. La fel ar fi fost totul, dacă ar fi trăit Cristina.

Pentru a înţelege ceea ce urmează, trebuie să aveţi în vedere această zbatere inconştientă între nevoie şi realitate. Altfel îi veţi da dreptate lui Spiru care mai susţine încă şi astăzi că posed o nevoie înnăscută de mizerie care să-mi potenţeze viaţa.

— ...şi nu e numai atât. Mi-e scârbă să recunosc, dar Laura are o maşină numai a ei şi acum i se mobilează garsoniera în care va sta după ce termină liceul. Dacă intră la medicină. I-a murit recent nu ştiu ce bunică... Şi avem mai multe lucruri în comun.

Profund tulburat, meditam încă la cele ce-mi spusese, încercând să ghicesc în ce măsură treceam şi eu prin aceleaşi probleme, când Dragoş a încheiat cu un zâmbet amar:

— Terminăm liceul, maestre! Cum ne-ar sta, ditamai studenţii, să aşteptăm fetiţele care ies de la ora de lucru manual?

— Ai sufletul ţăndări, l-am îmbărbătat eu.

— Într-un fel, a acceptat el. M-a supărat ultimul ei reproş. Mi-a spus că a pierdut o chestie ireparabilă în relaţia cu mine. Se referea probabil la virtutea ei... Eu i-am răspuns că am crezut că mai degrabă a câştigat ceva. Şi la urma-urmei ce dorea? Să o iau de nevastă?

— Oamenii spun lucruri nesăbuite la supărare şi doresc să aibă ultimul cuvânt. Nu trebuie să o iei în seamă. Atâta vreme cât te poţi privi în oglindă păstrând un minim respect de sine...

— Ei lasă, că dacă am să am vreodată probleme cu vizionarea asta, am să lipesc pe oglindă o poză de-a ta. Şi respectul de sine îmi va reveni imediat, a râs Dragoş. Lasă asta. Acum e rândul tău: hai, bagă! Ce anume nu este bine?

— Ce te face să crezi că am vreo problemă? Numai mizeria existenţială în care te zbaţi tu?

— Evident că nu! Te-ai apucat de proză. Şi un om serios nu îşi schimbă muza decât când cea veche s-a transformat în babă cu ţâţe fleşcăite şi care îi atârnă până la genunchi sau dacă este părăsit de respectiva muză. Şi cum a doua variantă nu e adevărată, mă întorc şi te întreb metaforic: i s-au fleşcăit ţâţele fetei tale?

Am râs exagerat de mult sub privirile interogative pe care mi le arunca Dragoş.

— Mi-e tare dor de Cristina, măi frate, am scos eu din memorie o conservă de scuză pe care o păstram demult. Tare mi-e dor de ea! Îmi lipsesc limba ei ascuţită, tâmpeniile ei, dorinţa de a înţelege lumea, permanentele ei războaie împotriva ipocriziei care ne înconjoară. Nu are sens să-i spun toate astea Ilincăi, fiindcă nu au nici o legătură cu ea.

— Ba au! Şi încă una foarte mare. Dacă mi-ai fi spus că te visezi făcând amor ghebos cu Cristina aş fi acceptat scuza ta, dar aşa? De ce nu face Ilinca nimic din toate cele după care tânjeşti?

— Pentru că nu ar mai fi ea şi probabil că aş iubi-o mai puţin.

— Şi uite-aşa, impasu-i gata. Fiindcă priveşti la ea de săptămâni, nu-ţi mai e dragă fata, a scos repede din gură o pastişă colegul meu de bancă.

— Ba tocmai asta e! O iubesc mai mult decât orice pe lume. Dar îmi lipseşte şi Cristina.

— Asta e de-a dreptul perversiune! Dar îţi e atât de caracteristică, încât nici nu încerc să o înţeleg, a conchis Dragoş, făcându-mă să respir uşurat. Pentru moment îl păcălisem.

În zilele care au urmat am început să cred că, de fapt, la Vatra Dornei chiar avusesem un puseu de vinovăţie faţă de Cristina combinat cu primele zile în care eu şi Ilinca trebuise să ne suportăm total. Atunci m-am întrebat pentru prima dată cum fac familiile fără copii să trăiască în lipsa unui subiect

care să umple miliardele de ore pe care le petrec fără nici o ocupaţie, într-o seară de 19 noiembrie, de pildă.

* * *

Surpriza cu care ne ameninţase bunicul era faptul că una din staţiile de televiziune locale avea nevoie de o prezentatoare „arătoasă”. Graţie relaţiilor sale, bunicul o propusese pe Ilinca şi oamenii de acolo o aşteptau pentru probe. Ca şi experienţa de la casa de modă, şi această încercare a fost un eşec. După ce a privit-o puţin şi a pus-o să vorbească, redactorul-şef i-a dat să citească în faţa camerei un text ceva mai greu. Rezultatul a fost dezastruos iar verdictul a făcut-o pe Ilinca să plângă două zile:

— Măi fato, dar tu nu ştii cuvinte esenţiale ale limbii române! Dacă află băieţii de la ştiri că te poticneşti la exhaustiv şi în loc de familial citeşti familiar sar în sus, că şi-aşa îi înjură toată lumea că sunt analfabeţi. Îmi pare rău... N-ai dom’le ce trebuie pentru meseria asta!

Între noi fie spus, ştirile televizate sunt o prostie! Nu au sevă, nu au substanţa evenimentului. Dar asta nu schimbă cu nimic verdictul pe care îl dăduse respectivul redactor-şef. E drept că până şi bunicul se opărise niţel din cauza tonului pe care îl folosise televizionistul, dar în esenţă omul avea dreptate şi pe vremea aceea nu aveam de unde şti cât de nesimţit te fac fie şi numai doi ani într-o redacţie de ziar.

Şi, fiindcă altfel ar fi păcat de Dumnezeu, trebuie să spun că părerea respectivului redactor s-a dovedit, peste numai câţiva ani, un exemplu didactic de lipsă de fler şi intuiţie. Dar nu e de mirare. Fusese un fel de activist UTC şi îi plăceau gagicile ţâţoase şi cu voce avântată.

— Sunt îngrozitoare! Am ratat şi şansa asta, la fel cum nu am fost în stare să merg până la capăt la casa de modă! îmi spusese Ilinca printre hohote de plâns. Are dreptate omul acela. Nu sunt decât o proastă născută la etajul opt şi sortită să moară acolo!

— N-ai deloc dreptate! Ai să fii profesoară de engleză! am încercat eu să o lămuresc, dar vorbele mele i-au provocat un hohot de plâns şi mai violent.

— Da, în timp ce tu vei conduce gazeta! În timp ce tu vei fi înconjurat de oameni deosebiţi, eu...

— Tu vei fi alături de mine, cinstită de toţi aceşti oameni deosebiţi, am rostit eu cu înflăcărare. N-am să las pe nimeni să-ţi mai vorbească în felul în care a făcut-o idiotul ăla.

— Şi la ce o să ajute asta? Eu voi fi aceeaşi.

Abia după ce s-a liniştit a putut să-mi spună ceea ce îi agrava supărarea:

— Mi-e ciudă pe Mihaela. Nu e cu nimic mai bună decât mine. Ne ştim de-o viaţă. Ne-am jucat împreună în nisip... Ea cum reuşeşte să-i uimească pe toţi cei din jurul ei? Ea cum se adaptează lumii tale? Ce are ea şi eu nu am?

— Încredere în propria persoană! Şi un oarecare talent la scris, ca să fim sinceri.

— Şi e drept? Eu cu ce talent m-am născut?

— Cu talentul inestimabil pentru mine de a mă face fericit. Sufletele pereche nu au nevoie decât de dorinţa de a-şi reuni matricea pentru ca apoi, împreună, să reuşească să-şi aşeze întreaga lume la picioare. Dacă te am lângă mine, pot să transform pentru tine lumea mea şi să o fac prietenoasă. Nu cred că se poate spune despre cineva ce are să devină judecându-l la şaptesprezece ani. Poate că nu ţi-ai găsit vocaţia...

Minunat discurs, nu? Am să-l reţin toată viaţa, fiindcă este o mostră rotundă de trufie a tinereţii. Cât de plin de sine am fost să cred că un univers, fie el şi unul care îmi aparţine, se poate modela aşa cum îi cere o iubire! Cât de strâmbe sunt lucrurile cu care am împăcat-o atunci pe Ilinca. Şi în ce mod sumbru aveam să mă conving de paradoxul pe care îl clădeam, lacrimă cu lacrimă!

Deşi simţeam că nu percep ceva extrem de evident, atunci eram sincer. În clipele acelea credeam într-adevăr că, având-o pe Ilinca alături, aş fi putut muta munţii din loc.

Şi, ca să vă alegeţi şi voi cu ceva de pe urma lecturii ăsteia, am să vă dau un sfat: când simţiţi aşa că vă vine să modificaţi relieful patriei, staţi o clipă şi întrebaţi-vă ce veţi face când veţi fi terminat de cărat toţi bolovanii şi va veni pădurarul să vă întrebe dacă aţi avut autorizaţie pentru chestia asta. N-aţi înţeles ce am vrut să spun? Înseamnă că trebuie să citiţi înainte.

* * *

Săptămânile următoare nu au fost foarte interesante pentru că, ajutat de profesoara de chimie, mi-am dat seama că mândria mea şi onoarea liceului nu sunt de ajuns pentru a lua bacalaureatul. A trebuit să învăţ puternic şi chiar i-am cerut mamei să-mi găsească un antrenor la matematică, un tip în stare să pună ordine în cunoştinţele mele, extrem de diverse, dar absolut nesistematice.

A urmat avertismentul profului de română, care m-a chemat pe hol, după o oră, şi mi-a spus:

— Mircea, eu nu mă îndoiesc că vei fi unul din cei mai semnificativi poeţi ai Iaşului peste câţiva ani. Şi totuşi, uşurinţa cu care reuşeşti să pui cuvintele laolaltă nu poate suplini la nesfârşit uşoara ta lipsă de informaţii. Bacalaureatul nu e o

ascultare în care eu să-mi calc pe inimă şi să-ţi dau puncte numai pentru că sunt mândru de tine. Pune mâna pe carte!

— Hai, las-o, dacă n-ai să iei tu bacul, atunci cine o să-l ia? m-a întrebat Ilinca într-o zi, cumva supărată că nu ne mai văzusem decât la şcoală de vreo trei zile.

— Nu e vorba numai că îl voi lua, ci şi de notele pe care le voi obţine. Am fost mereu primul în clasa mea şi...

— Aşa vei rămâne. Indiferent de ce ai să faci la o nenorocită de teză. Eşti cel mai bun. Ce vrei să demonstrezi? Şi mai ales cui? Eu te iubesc oricum.

— Poate, dar eu nu mă suport oricum! Trebuie să recunoşti că te înşel numai cu un nenorocit de manual de chimie... Şi cu unul de română.

N-a părut foarte convinsă. S-a liniştit abia când i-am promis că, de Ziua Îndrăgostiţilor, vom petrece cea mai frumoasă seară de până atunci.

Lucrurile nu stăteau prea bine nici pentru Dragoş, care se ascundea pe după liceu, fiind căutat asiduu de mama Maricicăi. Din poveştile Ilincăi aflasem şi eu că fosta lui prietenă nu mâncase decât o banană timp de o săptămână întreagă.

— Măi frate, femeia asta e nebună. Ce zdrânga mea vrea? S-o iau de nevastă? A fost, a trecut...

Îmi plăcea să-l văd pe Dragoş la ananghie. Nu i se întâmpla chestia asta foarte des.

— Maică-sa zice că numai tu poţi s-o convingi pe Maricica să iasă din greva asta a foamei...

Eram în holul unui bloc de lângă liceu. Deşi era al dracului de frig, Dragoş avea fruntea transpirată.

— Nu mai rezist în tensiunea asta. Ajută-mă!

— În nici un caz! Eu nu mă bag între voi! Îmi sunteţi amândoi prieteni, poate vă împăcaţi mâine şi eu pic de papanaş. Nici să nu te gândeşti!

Peste numai două zile eram însă la Maricica acasă. Părinţii ei mă primiseră cu cafea şi cu lacrimi în ochi, de parcă aş fi fost veterinarul care

asistă la naşterea dificilă a pisicii familiei. Maricica arăta teribil de rău şi nu am ezitat să-i spun:

— Eşti cam nasoală!

— Mersi. El te-a învăţat să spui asta?

— Nu. Mi-a scăpat pur şi simplu. Era nici să nu te observ, atât eşti de slabă.

— Şi ce-ţi pasă?

Intuisem replica asta şi am aplicat imediat planul pe care mi-l întocmisem minuţios de-acasă şi pe care refuzasem să-l dezvălui cuiva.

— Ascultă, fătuţo, tu pe mine să nu mă iei cu „ce-ţi pasă”! Fiindcă eu nu ţi-am făcut nimic. Am petrecut vacanţe împreună, ne-am distrat de minune şi vei putea de-acum şi până la menopauză să te gândeşti la toate amintirile pe care le avem în comun spunând: „Da, lui Mircea nu pot să-i reproşez nimic”. Casa mea a fost şi a ta, banii mei au fost şi ai tăi...

— Asta numai pentru că ai o relaţie specială cu Dragoş. Eu am fost o remorcă.

— Spui prostii. Tu faci parte din Dragoş, acela pe care îl cunosc şi care îmi place atât de mult.

Maricica a zâmbit amar şi şi-a pus mâinile în şold.

— Se pare însă că a venit o doctoriţă şi i-a extirpat organul pe care îl reprezentam eu! Despre tine nu pot să spun nimic! Poate doar că aveai nevoie de noi ca paravan pentru ieşirile tale cu Cristina şi acum cu Ilinca.

Mi-am muiat buzele în cafea şi am luat o înghiţitură infimă, îndeajuns să-i simt gustul prea dulce.

— Tu chiar crezi chestia asta pe care ai spus-o adineauri? Cine îmi zicea mie că sunt de pe o cu totul altă lume şi că relaţia mea cu Ilinca nu are nici un viitor? Nu tu? Şi dacă tot crezi chestia asta, de ce aş fi avut nevoie de voi pentru expediţiile acelea cu Cristina? Chiar crezi că maică-mea m-ar fi putut împiedica?

Bună întrebare! Pe atunci era retorică. Acum ştiu de ce aveam nevoie de Dragoş şi Maricica alături de mine şi Cristina. Trebuia să ştiu cine sunt, să am un punct de reper, altul decât mai vârstnica şi absolut imprevizibila mea prietenă. Privind-o pe Maricica, mi se părea că sunt mai aproape de Cristina. Lovindu-mă de uşoara dar agresiva ei incultură, de gesturile ei de ţărăncuţă şi de nuanţa de mahala care intervenea în discuţiile cu ea, ştiam cu siguranţă că sunt altfel şi îmi puteam explica logic de ce Cristina mi se întâmplă tocmai mie.

— N-ai dreptate, dar ştii că nu te pot contrazice. Şi, oricum, nu tu eşti subiectul discuţiei, ci Dragoş...

— Dragoş? Te înşeli, eu am venit să vorbesc despre tine.

— Cu ce drept? Crezi că mă cunoşti? Şi, dacă ar fi aşa, cine te crezi să mă judeci şi să-mi spui ce să fac? Eu nu sunt impresionată de averea ta, de modul tău de a vorbi, de felul în care te porţi cu fetele...

Am râs, prefăcându-mă amuzat. Ea s-a prins că mimez aşa încât i-am aplicat lovitura de graţie.

— Unul din scriitorii mei preferaţi spune că eşti în postura de a controla un lucru atunci când poţi să-l distrugi. Aşa încât am dreptul celui care, dacă îi spunea lui Dragoş că ţi-ai pus-o cu Mihai anul trecut, putea sfârşi prietenia voastră încă înainte de a-ţi da ţie ocazia să organizezi circul ăsta prin care îi torturezi pe ai tăi, pe Dragoş şi chiar pe mine.

Numai eu sunt în stare să fiu atât de imoral. O găsisem într-adevăr într-o cameră cu Mihai, pe întuneric, la un bairam la care Dragoş se clempise într-un asemenea hal că adormise pe o bancă în

curte. Probabil că idiotul de Mihai se dăduse la ea, dar în nici un caz nu făcuseră dragoste.

— Eşti un porc! Ştii bine că nu e adevărat!

— Da? Şi atunci de ce nu i-ai povestit niciodată lui Dragoş de aventura aceea?

— Pentru că n-am vrut să-l enervez. Ştii la fel de bine ca şi mine că l-ar fi uscat din bătaie!

— Ei şi?

Maricica a ridicat mâinile spre cer, fără argumente.

— Bine, am cedat eu. Ştiu că nu s-a întâmplat nimic acolo. Dar asta nu are nici o importanţă. Dacă i-aş fi spus lui Dragoş că te-ai culcat cu Mihai, n-aţi mai fi fost demult împreună. Pe cine ar fi crezut? Pe mine sau pe tine? Nu e nevoie să răspunzi la întrebarea asta. Mi-e că ai putea greşi.

Maricica era roşie şi mâinile îi tremurau spasmodic. Luase în mână o pernă fantezie pe care o chinuia, înfigâdu-şi unghiile în ea.

— Bine, ai fi putut să ne desparţi. Şi ce-i cu asta?

— E simplu! Dovedeşte că viaţa nu poate fi controlată în totalitate. Eu nu am procedat aşa din respect pentru Dragoş şi chiar pentru tine... Dar s-au găsit alţii care să folosească o asemenea oportunitate.

— Vrei să spui că ar trebui să mă resemnez?

— Nu, vreau să spun că, fiindcă viaţa nu poate fi controlată în totalitate, nu trebuie să nu mai încercăm să o controlăm.

Maricica a plecat capul în pământ şi mi-a spus îmbufnată:

— La vorbe eşti tare!

M-am apropiat de ea şi am cuprins-o de după umeri.

— Nu-ţi dau sfaturi. E ultimul lucru pe care m-aş gândi să-l fac acum. Dar calea pe care ai apucat, pur şi simplu e înfundată. Şi mai e ceva. Chiar erai pregătită să stai o viaţă întreagă lângă Dragoş? Să

nu mai cunoşti pe nimeni? Să te înclei în iubirea asta pe vecie?

Ea a zâmbit şi m-a lovit peste frunte.

— Tot un porc eşti. Nu m-ar mira dacă...

— În nici un caz. Eşti prea aproape de Ilinca şi sunt sigur că nu ţi-ai ţine gura.

Maricica a gustat şi ea din cafea.

— Maică-mea o face scârbos de dulce.

Am încuviinţat din cap.

— Dar să ştii că îl urăsc!

— Foarte bine. Aşa vei avea un termen de comparaţie şi vei putea şti când iubeşti pe cineva.

— Ce să-ţi spun! Ce inteligent te dai!

— Chestia asta se numeşte echilibrul între contrarii şi se învaţă la filosofie într-a doişpea.

Timp de încă o oră am muncit să o fac să-mi promită că va reveni la viaţă. Am certat-o, i-am spus bancuri şi am reluat fiecare punct dintre cele de mai sus de măcar două ori. La sfârşit m-a întrebat:

— Dar cu voi cum e? Ilinca mi-a spus că te va iubi o veşnicie. Iar pe tine te-am auzit cu urechile mele zicând că nu mai ai nevoie niciodată de altă fată, că vrei să te căsătoreşti cu ea şi să-i faci cinci copii.

Surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, nu am putut să ticluiesc nici o minciună şi a trebuit să fiu sincer:

— Eu am avut-o şi pe Cristina...

Ilinca mi-a povestit în zilele care au urmat că Maricica revenea încet-încet la viaţă, dar nu mai era omul care fusese. Vorbea ciudat, alegându-şi cuvintele şi îşi schimbase aproape toate hainele. Într-o zi am văzut-o urcând de la şcoală într-o maşină în care era un tip ce părea mult mai în vârstă decât ea. Când am întrebat-o ce mai face, mi-a răspuns jovial: *„Caut echivalentul masculin al Cristinei tale, să termin odată cu etapa asta, ca mai apoi să pot avea o relaţie serioasă."* Maricica lui Dragoş n-ar fi spus niciodată aşa ceva.

Crescuse instantaneu, chiar sub ochii mei, datorită şutului în fund pe care i-l aplicasem Dragoş, eu şi soarta, într-o gigantică unire de forţe.

Interesant este că dintre toţi cei care îşi regăsesc numele în povestea mea, de Maricica îmi este cel mai puţin frică. Chiar şi acolo unde n-o vorbesc de bine sunt în totalitate sincer.

Ea e singurul personaj din romanul ăsta faţă de care nu mi-am schimbat părerile odată cu vârsta. Ceea ce o aruncă într-un fel direct în clasicismul adolescentului de sfârşit de secol XX dintr-un cartier de oraş mare, românesc.

* * *

Simţeam că sărbătoarea asta a Zilei Îndrăgostiţilor este cumva importată de la americani. Prilejul era însă unul minunat pentru a-i demonstra destul de neglijatei mele prietene cât o iubesc. Şi cum reţeta de import necesită ingrediente de import, m-am tăvălit vreo două ore pe mocheta din biroul bunicului, promiţându-i că o să iau bacul şi am obţinut ceva bani pentru a o uimi pe Ilinca. Cu bancnotele strânse în pumn am fugit apoi direct la Magda şi i-am spus ce doream să-i ofer Ilincăi: lenjerie neagră. O soluţie de import pentru o sărbătoare de import.

Intrat în posesia unui pachet care mi se părea ridicol de mic în raport cu cât costase, m-am prezentat acasă la Ilinca ţinând în mâini şi o orhidee ambalată într-o cutie cu fereastră de celofan şi căptuşită cu staniol lucitor. Maică-sa era de gardă, aşa încât proba cadoului meu s-a făcut instantaneu. Spre marea mea uimire, efectul a fost destul de redus. Nu mă puteam opri să mă uit prin lenjerie şi în nici un caz la dantela fină sau la şnururile extravagante. Ilinca a fost însă entuziasmată şi mi-a spus că are şi ea o surpriză pentru mine. Ne-am îmbrăcat repede şi am plecat

spre restaurant. Mă gândisem să repar una din cele două certuri pe care le avusesem şi hotărâsem că aveam să mănânc prepeliţă cu ea în exact acelaşi separeu în care petrecusem seara aceea bizară cu Mihaela. Evident că nu i-am dat aceste amănunte, dar sunt sigur că ea şi-a dat seama de ce ne-am dus tocmai acolo şi am mâncat o zburătoare care prezenta doar vagi urme de carne peste nişte oase care parcă erau ale unui peşte ceva mai serios.

Ochii ei străluceau discret, luminaţi de o bucurie lăuntrică.

— La ce te gândeşti?

— La hazard. La ce-ar fi fost dacă m-aş fi născut la trei cartiere distanţă sau dacă n-aş fi reuşit la acest liceu, ci la altul... Mă întreb de ce te-a adus Dragoş cu el în seara în care ne-am cunoscut, de ce ai venit tu...

I-am prins mâna şi i-am sărutat-o.

— Întrebările astea trebuie să mă facă să cred în Doamne-Doamne?

— Nicidecum. Deşi nu ţi-ar strica un pic de credinţă. Este felul meu de a-mi spune că sunt norocoasă.

— Dacă n-ar suna ca o frază dintr-un film prost, aş afirma că înainte de mă implica în discuţia aceea cu mama ta, într-o fracţiune de secundă mi-a trecut prin faţa ochilor toată viaţa mea de până atunci.

Chelnerul a turnat în pahare. Ilinca bea apă minerală iar eu doar o bere fără alcool.

— Chiar simţi că ai putea sta mereu lângă mine? Aproape că nici nu am deschis ochii. Cine ştie ce e dincolo de graniţa celor douăzeci de ani?

— Bunica mea spunea că nu e nevoie să cunoşti toate ţările ca să spui că o privelişte e frumoasă. Poate că nu e răspunsul pe care îl aşteptai de la mine, dar eu sunt mulţumită de ceea ce avem împreună...

— Dar de unde ştii că nu o să întâlneşti odată un tip mai... deosebit decât mine? Şi chiar nu-ţi

doreşti să faci dragoste cu încă un bărbat? De unde ştii că nu pierzi ceva?

— Întrebările astea ţi le-aş putea pune şi eu, Mircea. Dar bineînţeles că ai dreptate atunci când presupui că va veni vremea când voi fi interesată şi de alţi băieţi. O să văd atunci ce e de făcut. Eu sunt mai fricoasă. Nu-s dispusă să risc ceea ce am deja pentru ceva iluzoriu, născut dintr-o anumită nesiguranţă...

— Şi totuşi?

— O să mă descurc atunci, pe loc, aşa cum sper că te vei descurca şi tu... Dar ce-ţi veni să mă întrebi toate astea?

— E o seară potrivită pentru astfel de întrebări. Vroiam să fiu sigur că mă cunoşti exact aşa cum sunt. Pentru că trebuie să-ţi mărturisesc că i-am vorbit Maricicăi mai bine de o oră, spunându-i lucruri contrare celor pe care le crezi tu. Şi pe care le împărtăşesc şi eu...

— Scopul scuză mijloacele! a zâmbit Ilinca.

I-am întors surâsul, nefiind în stare să-i spun că, încercând să o conving pe Maricica, aproape că fusesem şi eu pătruns de întrebarea: de unde ştii că ţi-ai găsit sufletul pereche? De unde ştii că după zorii zilei de mâine nu stă ascunsă o dragoste şi mai mare decât cea pe care o încerci acum?

Făcusem dragoste cu Cristina şi trupurile noastre luceau de sudoare în lumina crudă a amiezei, care se filtra prin jaluzelele uzate ale camerei mele de la mansardă.

— Ce bine ar fi să mă trezesc peste vreo douăzeci de ani, spusese ea.

— De ce?

— Ca să ştiu dacă e bine ceea ce fac.

— Şi crezi că atunci vei şti?

— Aş putea vedea dacă mai eşti lângă mine.

— Şi dacă aş fi?

— M-aş duce înapoi, aş ieşi pe uşa asta şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Nu cred că aş suporta să îmbătrânim împreună! Odată topită diferenţa de vârstă care există acum între noi, nu va mai rămâne nimic. În afară de asta, spusese ea punând mâna pe sexul meu care a început imediat să pulseze cu entuziasm. Din nou.

— Crezi că te vor crede copiii noştri când le vom povesti ce ciudaţi eram? Că noi preferam să stăm îmbrăcaţi la patru ace, în loc să ne animălim cu ceilalţi într-o discotecă în care miroase a bere şi a transpiraţie şi rag nişte şmecheri de cartier? m-a întrebat Ilinca.

— Ei şi? Dacă nu o să ne creadă, ce? Trebuie să le dăm socoteală? am izbucnit eu în râs.

— Un par pe spinare, a hohotit şi Ilinca. Dar asta nu schimbă cu nimic insolitul situaţiei.

— O. domnişoară, dar eu ador împrejurările insolite.

— Moi aussi. Şi îmi mai place şi hazardul. Vino. Trebuie să-ţi fac un cadou.

Am coborât din taxi şi am mers până la ea acasă. Încă din lift ne încinseserăm atât de tare, încât abia am reuşit să deschidem uşa. Ilinca a izbutit să-mi scoată cămaşa cu pagube minime. În schimb, cadoul meu a cedat... Sutienul acela nu era foarte rezistent. Fiind el construit mai mult să acopere decât să susţină. Când mi-am făcut loc în ea, Ilinca m-a privit în ochi şi mi-a şoptit:

— Să ştii că dacă se nimereşte... probabil că voi rămâne însărcinată.

Primul meu impuls a fost să mă retrag, dar mâinile ei firave s-au încordat, făcându-mă să o pătrund până la capăt. O dată şi încă o dată... Apoi gândul la hazardul din care se naşte viaţa m-a făcut să nu mă mai pot opri. Deşi eram conştient de

prostia pe care o îndeplineam pe canapeaua din sufrageria ei, nu mă puteam opri.

— Ţi-e frică?

Am dat din cap afirmativ, incapabil să scot şi alte sunete în afara suspinelor care îmi controlau respiraţia. Ilinca mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe sânul stâng. La început am crezut că vrea să îi ţin sfârcurile în mâini şi am sesizat destul de greu ceea ce dorea să-mi arate. Inima îi bătea nebuneşte. Imaginea unei vrăbii speriate pe care o prinsesem în copilărie, rătăcită pe holurile şcolii, mi s-a proptit în minte.

— Într-un fel sau în altul... aşa... nu o să uităm seara asta. Ăsta este cadoul meu pentru tine. Şi trebuie să... ahhh... recunoşti că... este mai simpatic decât al tău.... Am fost... şi eu... mai...ahhh... inspirată!

Am simţit un orgasm biruitor cum urca în mine şi în momentul în care a sosit clipa eliberării, Ilinca a strigat simţind în ea căldura care o biciuia iar şi iar...

Când am fost în stare să respirăm din nou, n-am reuşit decât să articulez:

— Suntem total tâmpiţi. Dumnezeule, cum ţi-a venit aşa o idee?

— Calul de dar, Mircea. Calul de dar nu se caută la dinţi.

Au urmat două săptămâni spre sfârşitul cărora până şi Ilinca începuse să se îndoiască de plăcerea pe care spera să ne-o stârnească mai târziu amintirea aceea. Lucrurile s-au lămurit însă în ziua cuvenită şi nu m-am putut gândi decât la un aforism al lui Dragoş scornit imediat după ce aflase pericolul prin care trecusem:

— Dom'le, la o gagică sunt trei lucruri de apreciat: ţâţele, un ciclu regulat şi tat'su! Am zis!

Sunt sigur că acum mă invidiaţi cu toţii pentru amintirea asta. E poate momentul să vă

spun că, luându-mi riscul de a dezvălui ceva mai mult decât ar trebui şi a vă face să ghiciţi finalul poveştii mele, amintirea serii aceleia mă bântuie încă. Pentru că a fost una din cele mai mari farse pe care mi le-a jucat viaţa. Ilinca nu a făcut atunci un copil pentru acelaşi motiv pentru care nu are nici acum nici unul: din cauza unei malformaţii congenitale e sterilă. Fără nici o speranţă de a naşte vreodată.

Dar, pentru a fi corect până la capăt, trebuie să accept că Noaptea Îndrăgostiţilor a făcut să dispară amintirile vacanţei ratate de la Vatra Dornei şi m-a convins că sunt cu adevărat un ales al sorţii.

— Aferim, am aprobat eu.

— Moşule, hai spune-mi, unde aţi vrut să-l concepeţi pe ăla micu'? Că eu ştiu deja un plod făcut pe un sac de cartofi şi unul făcut într-o cadă de baie.

I-am povestit că petrecusem acasă la Ilinca, fiindcă maică-sa fusese de gardă.

— Hmm, ciudat! Eu am un amic, pe Ţânţaru de la C2, îl ştii, care vrea să scape de armată. Şi pe chestia asta stă la Socola câteva zile, să-l ia ăia în evidenţă că e nebun. Şi mi-a spus că în noaptea de Sf. Valentin nu era pe-acolo decât un infirmier pe care l-au îmbătat şi...

— O fi fost, măi, acolo, dar nu o ştie el pe maică-sa.

— Se poate. Numai că eu cred că ar fi remarcat-o. Ştii, mi-a spus că i-ar trage-o de vreo două ori şi chiar m-a întrebat dacă fiică-sa nu e disponibilă...

— Poate are şi ea o amintire ca a noastră... E mai bătrână, dar nu a murit, i-am spus ridicând din umeri.

* * *

La nici două zile după ce am aflat că Ilinca nu era însărcinată, întorcându-mă de la şcoală am găsit-o pe mama pregătindu-mi prânzul. Pe figura ei se putea citi o preocupare anume, pe care învăţasem încă de pe atunci să o asociez cu veştile proaste.

— Cum a fost la şcoală? m-a luat ea pe ocolite, punându-mi borş fierbinte în farfurie.

M-am făcut că nu pricep că are să-mi spună ceva important şi am început să flecăresc despre şansele colegilor mei de a lua bacalaureatul. Fără să-mi dea mare atenţie, ca şi cum s-ar fi plictisit la un moment dat, mama m-a întrerupt:

— M-a sunat mama Ilincăi, doamna Demetriad.

Evitând cu greu să mă înec, am reuşit să îngaim:

— Da? Şi ce dorea?

— O jumătate de milion de lei. Împrumut pentru câteva săptămâni. Cică au de plătit întreţinerea la bloc pe două luni şi e un fel de regulament pe care dacă îl încalcă pot pierde casa...

Mi-am stors creierul, încercând să-mi amintesc dacă Ilinca pomenise vreodată de situaţia financiară precară în care se aflau.

— Ţie ţi-a spus ceva?

— Bineînţeles că nu! am protestat eu. Fiindcă dacă mi-ar fi spus aş fi încercat să rezolv altfel.

Mama s-a aşezat pe un scaun lângă mine şi şi-a pironit privirea în farfuria mea.

— Nu pot fi atât de ipocrită încât să spun că nu am suma asta, dar am vrut să te întreb şi pe tine. Crezi că ar trebui să-i dau banii? Ca să fiu sinceră, eu una nici măcar nu pot să-mi imaginez cum se trăieşte dintr-un salariu de asistentă medicală în condiţiile în care ai un apartament de întreţinut şi o fată mare, ca Ilinca. Dar n-aş vrea ca gestul meu să capete altă semnificaţie. Şi nici n-aş vrea să trec peste părerea ta.

A fost cât pe ce să izbucnesc nervos şi s-o întreb ce înţelegea exact prin „alte semnificaţii”, dar ar fi fost nedrept, fiindcă am realizat că adâncirea şi

oficializarea relaţiilor cu Ilinca mă preocupau mult mai mult pe mine decât pe mama. Şi asta în ciuda faptului că o iubeam pe Ilinca mai mult decât oricând. Iar imposibilitatea de a păstra relaţia noastră aşa cum era atunci, adică pură şi inocentă, fără planuri de viitor, fără cunoştinţe între părinţi şi într-o normală opoziţie faţă de cei maturi, mă umplea de furie.

— Probabil i-a fost ruşine să mi-i ceară mie... Deşi... Nu ştiu ce să spun. Pentru mine e o mare dezamăgire. Nu mi-am imaginat niciodată că vă veţi cunoaşte în acest fel.

Mama mi-a trecut mâna prin păr şi m-a consolat.

— Sunt sigură că banii chiar îi sunt necesari. Uite, îi ai aici într-un plic. Pentru că, de dat n-am să-i dau eu.

Deşi tăcuse, ştiam că discuţia nu se încheiase.

— Ce mai e? am întrebat-o.

— Îţi dau banii pentru că va trebui să înveţi o lecţie, feciorule. Va trebui să-mi spui când mi-i va returna.

— Doar nu crezi că vrea să ţi-i fure...

Mama a zâmbit trist:

— Eşti leit taică-tău. Ataci întotdeauna pentru a masca o slăbiciune. Şi dacă tot ne luptăm, află că preţul pe care îl plătesc pentru această lecţie a ta este derizoriu. Unora dintre noi le-au trebuit ani lungi să-şi dea seama lângă cine trăiesc. Unii au şi murit fără să se fi lămurit pe deplin. Tu ai ocazia să te încredinţezi cu numai cinci sute de mii... La mine la facultate, aceasta este taxa pentru o lună de studiu. O lună în care înveţi doar câteva noţiuni de drept: fraudă, escrocherie...

Ştiam că nu avea sens să discut în contradictoriu cu mama. Chiar dacă aş fi încolţit-o cu argumente ar fi găsit o cale să tragă ea concluzia.

— Bine, mamă, am să o întreb când ni-i dă înapoi. Şi am să trec şi testul ăsta. Şi am să mai trec şi altele. Şi am să ajung dracului la vârsta la

care tu şi Spiru nu veţi mai avea alte încercări pentru mine. Şi cât de gol mă voi simţi atunci!

Mama a zâmbit enigmatic şi a închis uşa bucătăriei, lăsându-mă să-mi termin prânzul.

— Brrr, parcă e băgată într-un sloi de gheaţă mă-ta asta, măi fârtate, comentase odată Cristina, în stilul ei crâncen de sincer.

— A suferit mult... Mai întâi a murit tata. Apoi a dat de Spiru şi bunicul m-a făcut pe mine unic moştenitor, schimbându-şi radical atitudinea faţă de ea.

— După aceea ai făcut şi tu ochi şi te-ai dovedit a fi mai apropiat de boşorog decât de ei... Nasoală viaţă! Dar oricum, are ceva compensaţii: vila de la munte, căsoiul ăsta, maşinile, concediile... Dar tu?

— Eu ce?

— Tu cu ce te alegi din afacerea asta pe care o numeşti viaţă?

— Cu vila de la munte, cu căsoiul ăsta, cu maşinile şi concediile... Sunt de fapt ale mele.

— Ciudat animal mai eşti. Certurile tale cu Spiru ar fi trebuit să te apropie de mă-ta, dar n-au făcut-o.

— Îl iubeşte. Pare de necrezut, este de neînţeles, dar îl iubeşte!

— Şi pe tine cine te iubeşte?

— Bunicul. Tu. Dragoş.

— Şi-ţi e de ajuns?

— M-am obişnuit.

— Mare animal mai eşti!

În drum spre apartamentul Ilincăi, mi-am adus aminte de cartea aceea a lui Aldous Huxley în care era imaginată o lume unde cea mai cumplită înjurătură era să întrebi pe cineva dacă are mamă. Asta pentru că membrii acelei societăţi se

înmulţeau prin tehnici in vitro. Mă simţeam de parcă m-aş fi nimerit într-un asemenea timp.

Începusem încă din gimnaziu să-mi imaginez că voi avea parte de una din acele copilării luminate de imaginea iertătoare a mamei, de bunătate şi de încurajări. Ai mei fuseseră mai mult arbitrii preschimbării mele în adolescent, amarnici controlori de teme şi de note luate la şcoală. Şi existau desigur momente în care ne iluzionam că suntem o familie, dar, furat de entuziasm, atunci povesteam de idealurile mele, de faptul că doream să ajung scriitor, de fetele de la şcoală, de echipa de fotbal în care aş fi vrut să intru. Nici măcar o dată nu m-au încurajat însă. De parcă în ochii lor eu aş fi fost condamnat încă din faşă la mediocritate. De fapt, cred că mamei îi aminteam prea tare de tata. Şi nici măcar înfricoşătoarea ei stăpânire de sine nu o putea împiedica să se răzbune, fiindcă în mine îl vedea pe el, bărbatul care o lăsase singură la nici douăzeci şi şapte de ani.

Din cauza profundei mele stări de frustrare a pătimit însă Ilinca. Pe un ton destul de ridicat am întrebat-o de ce nu mi-au cerut mie banii. Ea s-a dezvinovăţit, spunându-mi că nu ştie mai multe decât mine şi că nici nu se gândeşte să accepte împrumutul. I-am răspuns că răul era deja făcut şi i-am povestit în câteva vorbe cum maică-mea credea acum că nu sunt decât un fel de vânat pentru ele. Ilinca a izbucnit în plâns, exact în momentul în care furia care clocotise în mine începuse să se stingă:

— Şi de ce ţipi la mine!? Eu chiar că nu am nici o vină.

Avea dreptate, aşa încât am luat-o în braţe şi mi-am cerut iertare. Am lăsat banii în hol, pe frigider şi, după ce am sărutat-o de rămas bun, am anunţat-o că în seara următoare trebuia să mergem la bairamul Andrei.

— Nu cred că am să pot, a vrut probabil Ilinca să mă pedepsească pentru accesul meu de furie. Am văzut negru în faţa ochilor şi i-am spus pe un ton voit vesel:

— Atunci am să fiu cel mai simpatic burlac din toată adunarea.

Şi aşa a şi fost.

* * *

Andra locuia undeva în centru şi în vederea bairamului îi trimisese pe ai ei la bunică-sa, tocmai la capătul Copoului.

„Asta fiindcă mama e cam băgăcioasă şi n-aş vrea să dea peste vreo reprezentaţie fierbinte” explicase repede Andra în momentul în care făcuse invitaţiile. Petrecerea a început pe la opt seara şi faptul că am venit singur a produs cea mai mare senzaţie.

— Asta e o glumă, nu-i aşa? m-a întrebat în şoaptă Andra.

— De ce?

— Nici eu nu am un invitat... oficial.

— Păi, stai pe-aproape!

— Nţţ, mersic. Mi-a ajuns! Eşti prea periculos.

Ieşind din bucătărie cu o tartină cu salam de Sibiu înfiptă în gură, Dragoş a evaluat rapid situaţia şi a început să urle:

— Băi fraţilor, s-a dezvorţat Mircea! Să păstrăm un moment de reculegere!

De parcă s-ar fi vorbit dinainte au dus cu toţii paharele la gură şi le-au golit până la fund. Uimit şi amuzat, am realizat cât de mult îi iubeam şi cât de dependent eram de asemenea momente.

— Şi acum dă-ne amănunte puturoase! Te-a prins cu vreuna dintr-a opta în acţiune? Îţi mirosea gura şi şi-a găsit unul mai bun? Sau pur şi simplu a pus-o maică-sa să spele rufe? a emis Dragoş la repezeală câteva ipoteze.

Am agăţat un pahar în care s-a dovedit a fi un vin destul de sec şi i-am lămurit:

— E doar temporar. Am făcut o prostie şi acum sunt... să spunem... suspendat.

— Eşti adică în aer, s-a bucurat Dragoş. Păi hai atunci să-ţi fac cunoştinţă cu domnişoarele de pe aici. Ea e Laura, da' e cu mine. Minunata asta domnişoară, care îşi trage zadarnic fusta încercând să-şi acopere superbele-i picioare, este sărbătorita, Andra. Şi pe ea o ştii. Din cauza ei suntem aici. Ţi-aş prezenta-o şi pe juna Miruna, dar nu e printre noi. După cum ştii, dă la medicină şi ia acum nişte meditaţii, fiindcă nu a înţeles câteva capitole esenţiale ale modului cum funcţionează unele ţesuturi masculine. Fiziologie se cheamă chestia asta. Mai circulă prin vastele astea apartamente fel de fel de alte domnişoare, care mai de care mai inspiratoare de fel de fel de giumbuşlucuri şi trucuri din genul **uite-o, nu e!**, dar ele nu fac decât să potenţeze, nu-i aşa, fenomenala prezenţă a Mihaelei, care a coborât din turnul ei de abanos...

— Turnul era de fildeş, l-a întrerupt zâmbind Mihaela.

— Care nu a coborât decât cu un picior din turnul ei de fildeş, după cum s-a putut vedea adineaori, şi stă cumva crăcită pe scările lui... mă iertaţi pentru imaginea sordidă pe care tocmai am inventat-o.

Câţiva invitaţi pe care nu îi cunoşteam au râs cu poftă, chemându-l imediat pe Dragoş să bea ceva cu ei. Eu ştiam însă că dincolo de aparenţa de vulgaritate şi superficialitate cu care îşi acoperise discursul, Dragoş încercase în felul lui să-mi atragă atenţia asupra prezenţei Mihaelei, eveniment cu adevărat inexplicabil.

Nu bea niciodată tării, aşa încât i-am umplut un pahar cu suc de portocale şi i l-am întins:

— Mama ta ştie că eşti aici?

Mi-a surâs cald şi a dat afirmativ din cap.

— Şi ştie că noi aici bem, fumăm, ba chiar, uneori, ne jucăm de-a mama şi de-a tata?

Acelaşi surâs, aceeaşi clătinare a capului.

— Şi totuşi ai venit?

— Chiar ea m-a trimis. Mi-a găsit caietul.

A fost rândul meu să tac, invitând-o astfel să vorbească. Muzica era însă la un nivel cu totul infernal aşa încât m-am ridicat şi am invitat-o la dans, sperând că în acest fel vom putea fi mai aproape unul de celălalt. M-a cuprins corect de talie. Mâna stângă îi era transpirată.

— Aveam un caiet de mate în care făceam cruciuliţe. În fiecare pătrăţică. Era studenţesc şi aproape că îl terminasem, când l-a descoperit mama. Am avut o discuţie destul de scurtă şi iacătă-mă-s. A zis că sunt stresată.

Îngrozit de ceea ce auzeam, am strâns-o mai tare la piept iar ea nu s-a împotrivit. Am tăcut apoi în tot timpul melodiei aceleia lente, fiecare cu gândurile lui.

Frecându-şi degetele picioarelor, abia ieşite de sub talpa mea, Cristina m-a ameninţat:

— Odată tot am să te învăţ să dansezi, măi măturoiule!

— Nu-mi place să dansez. Mă plictisesc. Oricum, nu sunt decât vreo trei paşi pe care nu am nici un chef să îi repet la infinit ca să transpir ca un rinocer care fuge după o gazelă. Nu am răbdare. Cu blues-ul mai e ceva. Acolo poţi să stai aproape de partenera ta, o poţi strânge, o poţi simţi întreagă, te poţi impregna cu parfumul ei...

— De obicei, după două ore nu mai simţi decât transpiraţia.

— E şi ăsta un parfum. Trădează frică, excitare, dorinţă.

— Şi de unde ştii toate astea?

— Din cărţi, evident. Tot ceea ce înseamnă practică ştiu de la tine.

— Aşa e şi cel mai bine. Fiindcă chestia aia cu strânsul în braţe pe mine mă cam pune pe

gânduri. Că în timpul dansului e perfect legal să faci chestii pe care altfel nici nu te-ai gândi să le pui în practică decât dacă eşti în lift şi s-a luat curentul.

I-am sărutat mâna după dans şi am mers hotărât spre masă, de unde am rechiziţionat două pahare cu vin. Apoi am luat-o de mână şi ne-am refugiat pe balcon. Geamurile se aburiseră şi de afară răzbăteau, mătuite, luminile palide şi gălbui ale oraşului.

— De ce făceai cruciuliţe?

Fără a comenta, Mihaela a luat o înghiţitură zdravănă de vin şi m-a fixat cu irişii ei albaştri ca o ilustrată de la mare.

— De plictiseală, de frică, din cauza frustrării...

— Ia-le pe rând, că nu sunt de-acord cu nici una! am protestat.

— Şi de ce ţi-aş răspunde?

— Păi, sunt din patronat. Nu e nici un secret că ziarul acela va deveni al meu şi că tu eşti cadrul care promite cel mai mult. Trebuie să ştiu!

A ridicat din umeri şi a mormăit:

— Ai un dar fenomenal de a aşeza lucrurile la locul lor. Îmi vine chiar acum să fac vreo trei pagini de cruciuliţe.

— Dar ce-am spus?

— Nimic...

— Şi atunci, care e problema?

— Totul e problematic, a început ea să vorbească însufleţit, şuierând cuvintele de parcă ar fi avut ciudă pe ele. Nu mai pot! Doresc atât de mult să reuşesc la bacalaureat, apoi la examenul de admitere, pentru mine totul depinde de un interval de numai două-trei luni. Nu e drept!

— Ba nu e aşa deloc. Poţi veni oricând la ziar. Ştii că moşul te-ar angaja mai degrabă pe tine decât pe mine. Nu cred că eşti în postura de a te nelinişti dacă nu vei reuşi la facultate! Cu salariul...

— Nu e vorba de bani, ci de mine, de ceea ce voi fi... Am nevoie de certitudini! Ştii foarte bine că ai mei nu vor putea să mă întreţină la nesfârşit. Abia dacă se descurcă ei. Şi bacalaureatul ăsta e ca un fel de hotar. L-ai dat şi gata! Eşti matur. Toată lumea te tratează altfel. Ieri erai doar un pârlit de elev, azi, la nici patruzeci şi opt de ore de la ultima teză, poţi fuma în faţa profesorilor, poţi pleca nopţile de acasă, poţi chiar deveni student. Lumea se aşteaptă să-ţi pui probleme, să încerci să-ţi găseşti o muncă, ba chiar să intri pe un făgaş ceva mai cuprinzător şi să te aşezi la casa ta. Ce-am să mă fac, dacă în acele patruzeci şi opt de ore în mine nu se vor produce aceste schimbări şi mă voi trezi că sunt tot cea de-acum?

— Dar bunicul...

— Lasă-l pe el! Ştii bine că până la Dumnezeu te mănâncă sfinţii! Dacă nu mă voi putea

acomoda...

— La ziar? Dumnezeule, înseamnă că nu-i cunoşti deloc. Poate că vreo doi îţi vor face avansuri, dar...

— Şi dacă lucrurile se schimbă?

— Nu înţeleg... Nu au cum să se schimbe. Pentru că, dacă el nu va...

Implicaţiile întrebării Mihaelei m-au lovit atunci cu forţa unui ciocan pneumatic. Vroia să îi dau eu asigurări. Am avut atunci, pentru prima dată senzaţia că dorea chiar mai mult decât nişte promisiuni vagi.

I-am luat mâna şi am suflat asupra ei. În balcon era frig iar rochia ei subţire nu avea cum să fie cine ştie ce pavăză împotriva răcorii. Sfârcurile sânilor i se profilau obraznic prin mătasea bleu.

— În ceea ce mă priveşte, nu ţi-am ascuns niciodată preţuirea...

— Şi vei acţiona mereu aşa, ca un cavaler în armură, ghidându-te după regulile stricte ale dreptăţii? Din câte ştiu, am inamici puternici lângă tine, Mircea.

Mi-am amintit atunci dispreţul de neînţeles cu care vorbea Ilinca despre Mihaela.

— De fapt, ce aveţi voi două de împărţit?

— Nimic. Ne-am bătut odată în copilărie la un joc de-a v-aţi ascunselea. Şi de-atunci, deşi au trecut măcar zece ani, nu ne putem suferi.

Minţea. Minţea prost şi i-am zis-o.

— Bine, bine, a acceptat ea. Acum doi ani ea credea că e prietenă cu un tip, pe care m-am amuzat, suflându-i-l.

— Tu?

— Pare incredibil, nu? Dar fără pasagera experienţă Dan n-aş fi fost nici jumătate din ce sunt acum.

Fără a-i răspunde, am deschis uşa şi am pătruns în sufragerie. Ea s-a dus într-un fotoliu să-şi termine paharul şi eu am rămas ceva mai în urmă,

întrebându-mă cine a fost Dan şi mai ales de ce Ilinca nu mi-a pomenit niciodată de el.

— Ce bine că te-am găsit! s-a prăvălit spre mine Dragoş. Meştere, am organizat aici în bucătărie un concurs de pocnit gogonele şi te-am dori ca arbitru.

— Păi de când sunt eu aşa un specialist în supt gogonele?

— Lasă, că-ţi explic eu când suntem numai noi, că e ruşinos.

Concursul era simplu. Trebuia să iei o gogonică murată, să o crestezi cu dinţii, să o goleşti de suc şi apoi să o trânteşti de gresia din bucătărie. Câştiga acela a cărui murătură pocnea mai puternic.

Chiar când concura Ionuţ, care îşi alesese o tentativă de pocnitoare atât de mare încât nu o putea nicicum goli, mi-a sunat telefonul. Era Ilinca. M-am refugiat în baie, să o pot auzi.

— Ce faci, te distrezi? m-a întrebat ea cu o voce prefăcut nepăsătoare.

— Destul de bine. Am organizat un concurs de pocnit murături. Vrei să vin să te iau?

— Nu, sunt deja în pat... Vroiam doar să te aud şi să-ţi spun că te iubesc. Şi să fiu sigură că nu a sărit pe tine vreuna din colegele tale.

— Au fost vreo două, dar le-am rezolvat.

Ilinca a râs şi a spus ca din întâmplare:

— Era şi Mihaela printre ele?

— Mihaela? Nu. E oricum sub demnitatea ei să sară pe cineva. Nu cred că a făcut asta niciodată în viaţa ei.

— Noapte bună, Mircea. Distrează-te!

— Noapte bună, Ilinca.

Încântat de testul la care îmi supusesem fata, m-am dus să pocnesc şi eu o murătură.

Pe la mijlocul petrecerii, Andra m-a invitat la dans şi ne-am jurat din nou că nu o să spunem nimănui ce se întâmplase între noi, fără însă ca vreunul să pomenească în clar ce făcusem. Ne-a despărţit Laura, care avea şi ea ceva să-mi spună.

Mi-a promis o ladă de bere, fiindcă o convinsesem pe Maricica să revină la sentimente mai bune faţă de viaţă.

— Nu beau bere!

— Dar ce bei?

— Sânge de buze muşcate, am glumit eu.

— Muşcă-mă atunci!

— Beau numai sânge de fecioară.

— Pedofilule!

Frânţi de oboseală, mai spre dimineaţă, Dragoş a pus un disc cu muzică de jazz şi am dormitat până în zori, fumând ca turcii şi glumind din când în când. Rămăsesem doar câţiva iar eu mă nimerisem, inevitabil, lângă Mihaela, fiind singurii invitaţi care veniseră singuri.

— Ştiu ce discuţie vrei să avem, dar nu sunt pregătit pentru ea. Să ştii că fac şi eu cruciuliţele mele, i-am spus eu într-un târziu.

Mihaela nu mi-a răspuns, ci m-a rugat doar să o însoţesc până acasă. Am chemat un taxi şi am coborât şi eu în faţa blocului ei. Frigul pătrunzător ne muşca de obraji.

— Nu ţi-e frică să mergi singur până acasă?

— Deloc. Fug foarte bine.

Mihaela a făcut câţiva paşi contrar direcţiei în care era scara blocului ei iar eu am urmat-o.

— Spune-mi, simţi şi tu ceea ce m-a chinuit pe mine în seara asta? Colegii noştri sunt atât de facili, de superficiali... de mici.

— Da. Dar eu, spre deosebire de tine, am avut raţia mea de asemenea comportare şi cred că sunt chiar dependent de câteva momente în care să fiu aidoma lor, să-mi scurtcircuitez creierul şi să mă animălesc împreună cu ei. Tu însă te-ai născut serioasă. Asta e o mare diferenţă între noi.

— Şi nu te chinuie singurătatea asta?

— Nu sunt chiar singur. Dragoş are licăriri din ce în ce mai dese de maturitate, Ilinca se străduieşte şi ea...

Strângându-şi paltonul la guler, Mihaela a urcat încet scările blocului.

— Nu te înţeleg. Dar poate că nu e treaba mea.

Am oprit-o, prinzând-o uşor de cotul drept.

— Ce nu înţelegi?

— Din vară, poţi practi

c realiza orice. Să te apuci de afaceri, să scrii cărţi, să călătoreşti sau să devii mâna dreaptă a bunicului tău la conducerea ziarului. Vei putea locui singur, vei avea maşină, vei vedea lumea... Şi, deşi mai sunt numai patru luni până la toate astea, tu eşti prieten cu Ilinca, fata de la etajul opt. Asta nu înţeleg.

Fiindcă nu aveam ce să-i răspund, i-am urat noapte bună, am ridicat gulerul gecii şi am pornit spre casă. Pe drum am meditat la situaţia stupidă în care ne aflam. Discuţia noastră fusese probabil mult mai matură decât a mamei mele cu mama ei, dacă s-ar fi întâlnit la o cafea. De fapt, ar fi fost în firea lucrurilor ca ea să mă fi putut invita la o cafea, chiar la ora aceea târzie, sau să poată sta cu mine fără a se uita în permanenţă la ceas. Conduita noastră ne-ar fi îndreptăţit la ceva mai multă încredere, dar vârsta ne făcea să nu ne punem nici măcar problema că am putea fi atât de liberi.

Când am ajuns în curte, ştiam fără putinţă de tăgadă că tensiunea care rezulta la zona de contact dintre statutul meu de elev şi fiinţa mea, cu nimic mai imatură decât cele ale profesorilor sau ale părinţilor mei, devenea din ce în ce mai insuportabilă.

* * *

Fiindcă a doua zi de dimineaţă păstram încă în minte cuvintele Mihaelei, am plecat către ziar, înainte chiar de a lua micul dejun. Ca de obicei, bunicul era acolo şi sorbea liniştit dintr-un olete imens în care ştiam că se află o cafea care ar fi otrăvit cu tăria ei orice om normal.

În câteva cuvinte i-am vorbit de neliniştile Mihaelei şi am fost surprins să văd că bunicul nu dă atenţie temerilor mele.

— E tare stresată. Spre deosebire de alţi cunoscuţi ai mei, vrea să demonstreze ceva la examenele care se apropie. Şi mai realizează că, dacă vrei să ajungi undeva, nouăsprezece ani este vârsta ideală să începi. De aceea e atât de încordată.

Am luat o gură dintr-un pahar cu suc de mere şi m-am cufundat în fotoliul de piele care se tolănise ca un pachiderm vişiniu în faţa biroului său.

— Ceea ce doream să spun este că ea nu părea nici foarte sigură, nici foarte încântată că va veni să lucreze aici. A bâiguit ceva despre mine...

Aproape înecându-se cu cafeaua, bunicul a exclamat:

— Abia asta e stupid! Ce-a spus?

— E prea mult de explicat dar, în esenţă, ea crede că eu o privesc mai mult ca pe un concurent.

— Şi aşa este?

— Bineînţeles că nu!

Bunicul a început să-şi frece barba sură, tunsă scurt.

— Şi era supărată când ţi-a făcut reproşul ăsta?

— Vorbea cu o oarecare aprindere, am acceptat eu.

Apoi bunicul a intrat într-una din transele lui obişnuite. Mă privea fix, dar ştiam că, indiferent cât m-aş fi strâmbat, nu aş fi fost în stare să-i abat atenţia de la gândurile pe care şi le ascundea mai dihai decât ar fi dosit Ilinca o pereche de chiloţi murdari.

— Am s-o fac şi pe asta, a încheiat el monologul său interior. De fapt, cred că te iubeşte.

Nu i-am cerut deslușiri şi nici nu am aplecat prea mult urechea la afirmaţia aceea, fiind convins că fusese rostită în doi peri.

Am vorbit apoi despre situaţia neplăcută generată de banii pe care îi ceruse cu împrumut

mama Ilincăi iar bunicul a fost şi el extrem de nemulţumit de neinspirata alegere a doamnei Demetriad. Şi el credea că ar fi fost mai bine ca ea să-mi fi cerut mie şi apoi eu să-i fi cerut lui banii, pentru ca lucrurile să se fi stins apoi treptat.

— Maică-ta e tare amarnică la bani. Poate că şi eu am partea mea de vină în chestia asta, dar ea a trecut demult peste ceea ce o povăţuisem eu. Vezi de află când trebuie să dea banii şi spune-mi mie. Rezolvăm noi cumva.

M-am ridicat de pe fotoliu şi, din prag, i-am spus:

— Poate că are dreptate. Poate că aşa vom afla cu cine avem de-a face.

După o pauză necesară pentru a-şi aprinde ţigara şi a trage adânc fumul în piept, bunicul a rostit cu voce joasă:

— Iubirea, măi băiete, e un fruct rar şi delicat. Cei mai mulţi oameni nici nu ajung să guste din el cu adevărat. Dacă atunci când îl găseşti încerci să-l analizezi, să-i cauţi pete şi imperfecţiuni, ba mai mult să-l arunci pe jos şi să vezi cât este de rezistent, înseamnă că eşti iresponsabil... Sau psiholog, ca maică-ta. Presupunând că femeia aia nu va putea să-ţi dea înapoi banii la timp, ce înseamnă asta în raport cu dragostea ta faţă de Ilinca? Dar asta e o întrebare fără mare importanţă pentru mine. Mult mai de preţ este să încerci să înţelegi că maică-ta s-a mutat în căsoaia aia imediat după ce s-a măritat, nu a ştiut niciodată câţi bani a avut în portofel, a căpătat un post datorită relaţiilor mele şi a văzut toată lumea pe banii mei. Şi-aşa ai să fii şi tu. Dar pe tine să nu te-aud vreodată judecând ca ea! Îmi ajunge un asemenea eşec într-o singură viaţă. Adevărata valoare a banilor nu o simţi decât atunci când trăieşti numai din ce câştigi şi nu primeşti nimic pe gratis.

— Certurile dintre voi ar trebui să rămână străine de mine, copilul.

— Eşti ditamai dârlăul...
— Ba nu.
— Ei, atunci e vremea să devii.

* * *

Deşi era evident supărată că plecasem fără ea la petrecere, Ilinca nu a făcut mare caz de nevinovata mea evadare. În schimb, sub pretextul că mă ajută să învăţ la istorie şi că mă ascultă urmărind în manual lecţiile, timp de vreo două săptămâni a venit la mine seară de seară.

— Cum dracu' poţi să ţii minte într-un asemenea hal? Parcă ai citi! Uneori nici nu pot să te urmăresc, atât de repede spui exact ce scrie aici.

— N-am timp. Abia aştept să termin porţia pentru astăzi şi să ne uităm la televizor.

Deşi nu-i spuneam, verificările ei nu-mi serveau la mare lucru. Fiind extrem de îngăduitoare şi de multe ori neatentă, îmi permitea să trec nestingherit peste pasaje întregi pe care le stâlceam până deveneau de neînţeles. Am constatat asta într-o seară când am încercat să scriu ceea ce ştiam. Eram departe de forma entuziasmantă pe care mi-o atribuia judecata Ilincăi. Şi, nu ştiu de ce, nu vedeam asta ca pe un fel de apreciere ci o resimţeam mai mult ca pe un disconfort. Încet-încet au rămas numai întâlnirile. Am pretextat că terminasem manualul de istorie.

Foloseam desigur prilejurile acestea şi pentru a face dragoste. Muşcându-ne buzele pentru a nu fi auziţi de părinţi sau răcnindu-ne bucuria când ai mei plecau de-acasă.

Devenise un fel de ritual. După ce ne iubeam, eu o rugam pe mama să ne facă tartine şi mestecam încet privindu-ne în ochi. De fiecare dată îmi spunea că se va sfârşi prost, că ne vor prinde şi că ea se va sinucide de ruşine, iar eu îi repetam că scările scârţâie groaznic şi că avem destul timp să ne prefacem că studiem. Uneori, cu voce prefăcută, strigam diferite pasaje din manual în

timp ce eram îmbrăţişaţi. De fapt, totul nu era decât o prefăcătorie. Este foarte probabil ca Ilincăi să nu-i fi păsat absolut deloc de ai mei, după cum e aproape sigur că şi ei bănuiau ce se petrece sus. Dar nici lor nu le păsa. De multe ori, după ce pleca Ilinca, simţeam nevoia să mă spăl. Făţărnicia în care ne zbăteam mă făcea să mă simt cleios.

În primăvara aceea, petrecerile s-au ţinut lanţ. Împlinea toată lumea optsprezece ani şi serbam majoratele în fel de fel de locuri. Fie că se petreceau la restaurant, fie că ne înghesuiam într-un apartament stupid de bloc, petrecerile erau vesele şi zgomotoase.

Concursul de pocnit murături s-a generalizat şi Dragoş umbla acum cu un brevet scos la imprimantă şi cerea vodcă de la fiecare participant.

— Copirait, măi!

— Ba pe-a mă-tii, îl contra repede Ionuţ. Ce, tu mi-ai plătit ceva când te-ai dus la juna aia, nu spun care, şi i-ai arătat şmecheria cu furtunul de la aspirator?

— Ce şmecherie? a vrut să ştie Ilinca.

— Montezi furtunul pe unde respiră aspiratorul şi apoi, cu turaţia maximă, îi plimbi jetul de aer pe piele, pe sub piele...

— Sunteţi neserioşi!

— A mai chicat o chearjă-n glod, ce să-ţi spun! Atâta ne duce capul, madam. Şi te asigur eu că a fost foarte interesant. La un moment dat, tipa făcea exact ca aspiratoru'.

— Ba sunteţi scârboşi, a conchis Ilinca plecând de lângă noi.

— Mai omule, ce-i dai ăsteia să mănânce? Cozi de mătură? Cre' că tocmai elimină una pe care nu a digerat-o prea bine, şi-a dat Dragoş cu părerea.

— Nu, aşa e ea, mai serioasă.

— Lasă, dom'le, că toate au o limită. Chiar nu s-a prins că glumeam? Şi până la urmă tu de ce trebuie să-i suporţi pretenţiile astea de seriozitate?

Fără să-i răspund, am plecat să o împac pe Ilinca.

— Nu trebuie să stai cu mine. Du-te şi distrează-te cu prietenii tăi.

Am luat-o în braţe şi i-am spus:

— Nu am nici o vină. Eu nu sunt aşa...

— Ba eşti exact aidoma lor.

— Am fost, iubire, am fost. Te-am întâlnit pe tine şi am îmbătrânit cu vreo zece ani. Acum sunt om serios.

Ilinca mi-a răspuns la sărut şi a plecat spre masă. Mai ochise ceva ce nu mâncase încă.

Partea cea mai proastă a survenit însă pe la ora două când, fiindcă rămăsesem numai între colegi, Laura a decis că tortul se va mânca într-un mod cu totul original. Doi câte doi, din farfurie, dar fără linguriţe sau mâini. Dar asta nu era tot: perechile se formau prin tragere la sorţi.

Fiindcă Dragoş a organizat chibriturile, eu am ajuns să trebuiască să mănânc cu Mihaela iar el cu Ilinca. Încununând o comportare pe care o înţelegeam destul de puţin, Ilinca s-a ridicat atunci şi a trebuit să plecăm, stricând nu numai cheful celorlalţi, ci şi buna noastră dispoziţie.

Discuţia din faţa blocului ei a fost destul de dură.

— Nu-ţi dai seama că e făţărnicie? Să ştii că fetele alea nu fac nimic mai mult sau mai păcătos decât noi. Atâta doar că au mintea să o recunoască deschis. La ce-ţi serveşte să faci pe mironosiţa?

— Eu n-am chef să ajung precum Maricica! Ea s-a antrenat în jocul curvelor ălora şi uite cum a ajuns. Fundul meu nu e gazetă de perete!

Uimit de cuvintele pe care mi le aruncase, am bătut în retragere.

— Nu are nici o importanţă ce a păţit Maricica.

— Ba are! Chiar nu ţi-ai dat seama că beţele alea erau aranjate? Dragoş nu mă poate suferi. Îi aduc aminte mereu de Maricica şi asta îl macină. A vrut să mă umilească fiindcă i-am zis că e scârbos!

— Vrei să spui că, dacă ai fi picat cu Ionuţ sau cu Gheoajbă, n-ai fi avut nimic împotriva micului nostru joc?

— Ba da...

— Păi vezi! Pur şi simplu crezi că eşti mai interesantă, dacă...

— Interesantă sau nu, eu nu sunt precum curvele alea. Să-ţi fie clar. Dacă ai nevoie de asemenea reprezentaţii, va trebui să le cauţi în altă parte.

Nervos la culme, i-am replicat:

— Ştii ce e prost pentru tine? Că reprezentaţiile astea mă caută ele pe mine! Şi refuz să mă simt vinovat pentru asta!

— Avea dreptate Spiru! Tot ce atingi...

Dându-şi seama de grozăvia cuvintelor pe care era cât pe ce să le spună, Ilinca a sărit brusc în braţele mele şi a început să mă sărute.

— Dumnezeule, ce se întâmplă cu noi? Abia acum patru luni aprindeam lumânări la Mitropolie pentru dragostea noastră!

Fiindcă maică-sa era de gardă, am urcat la ea şi am făcut dragoste cu frenezia unui puşti filatelist care primeşte un clasor cu timbre noi. Am plecat odată cu zorile.

Ce se întâmpla cu noi? Indiferent cât mi-am stors creierul, până acasă nu am găsit alt răspuns decât acela că relaţia noastră trecuse de primele vâlvătăi şi abia acum descopeream adevărata natură a celuilalt.

Dar care era adevărata mea natură? Să fi fost într-adevăr un fel de vampir care perverteşte pe ceilalţi la felul lui păcătos de a fi? Trebuia să recunosc că, în pat, între Ilinca şi Cristina nu mai era mare diferenţă. Ba chiar cu Ilinca încercasem câteva chestii pe care nu i le propusesem niciodată Cristinei. Ilinca îşi păstra însă înfăţişarea de fată cuminte şi reuşea să-i înşele pe toţi, menţinându-se într-o stare de respectabilitate relativă, care o transforma în cu totul altceva decât fusese Cristina.

Dar ce valoare avea această aparenţă? Era mai comod să fii prieten cu Ilinca, dar mai făţarnic. Mă întunecasem oare atât de mult încât să prefer ipocrizia în locul unui anumit disconfort în care puteam însă spune lucrurilor pe nume? Am formulat întrebările astea înainte a de a adormi. Sau în loc de a adormi... Apoi am visat din nou torentul negru şi senzaţia de veridicitate a fost atât de cuprinzătoare, încât m-am trezit cu un gust amar în gură, de parcă aş fi mestecat zgură de furnal. Eram conştient că, undeva în adânc, ştiam răspunsul şi că, în momentul în care va trebui să iau o hotărâre, o voi lua pe cea dreaptă.

Îmi amintesc acum de singura dată când am vorbit cu mama Cristinei. Într-un elan penibilos, am spus o tâmpenie despre căsătorie. Iar ea mi-a răspuns blând că o căsnicie înseamnă să speli hainele celuilalt, să ai grijă de copiii mici şi de casă, să duci cu regularitate gunoiul şi nu când ai chef, să suporţi ieşirile iraţionale, dar atât de normale ale celuilalt, să amâni petreceri din cauza unei dureri de burtă şi abia apoi plăcerea de a împărţi cu cel iubit fiecare clipă.

— Vorbeşti aiurea, mamă. El are menajeră şi va avea bonă pentru copii.

— Dar de istericale nu va scăpa, conchisese mama Cristinei.

Mi-am adus aminte de ea, pentru că am văzut-o zilele trecute. Am salutat-o, dar nu m-a recunoscut. A zâmbit în schimb larg spre băiatul meu, păzit cu ochi vigilenţi şi urechi ciulite de vajnicul Vălătuc. Conştiinţa faptului că i-ar fi putut fi nepot m-a făcut să-mi adun discret, în batistă, o lacrimă din colţul ochiului stâng.

* * *

Spre marea mea uşurare, mama Ilincăi ne-a returnat împrumutul chiar mai devreme decât promisese, ocazie cu care nu m-am putut abţine să nu-i comunic mamei ceea ce credea bunicul despre bani. A fost un act de cruzime din partea mea, dar eram furios la culme. Îi cumpărase lui Spiru o maşină nouă.

Cam tot de pe atunci, conversaţiile mele cu Ilinca au început să devină formale. Singurul lucru pe care am reuşit să-l stabilim a fost însă că de Înviere aveam să mergem la munte, la mănăstire.

Într-o seară am ieşit cu Laura şi cu Dragoş la o pizza în oraş. Colegul meu de bancă era extaziat, fiindcă navigase în noaptea precedentă pe Internet şi reuşise să intre în câteva site-uri porno fără să plătească.

— Fraţilor, nu o să vă vină să credeţi! Era acolo tot ce-şi poate imagina, pe de o parte, şi dori cineva, pe de altă parte: gay, lesbiene, animale, sticle, bâte de baseball, banane, frunze, şerpi, raţe. Drastic, la greu. Abia am adormit.

— Ai nevoie de asemenea stimulente? a punctat Ilinca sec.

— Bineînţeles că da. Dincolo de conţinut, am văzut cum se pot face banii. Păi erau, dom'le, nişte povestiri aşa-zise XXX, care parcă ar fi fost scrise de Mircea prin clasa a cincea. Schematice, fără cap şi fără coadă şi absolut identice...

Gândindu-mă că bunicul Alecu spunea despre femei că, dacă ai văzut una, le-ai văzut pe toate, l-am întrebat pe Dragoş ce i-a plăcut cel mai mult.

— Asta îţi povestesc eu numai ţie. Pot însă să spun public ce nu mi-a plăcut. În sensul că nu am înţeles. Dom'le, toţi americanii ăştia sunt înnebuniţi să dezbrace fetiţe. Şi arată unele, de te apucă plânsul, în sensul că îţi vine să le alăptezi... Nu au nici de unele şi pozează provocator. Păi soră-mea are o fotografie pe blană mult mai sexy decât arată nefericitele alea.

Laura, care îşi cufundase capul în farfurie şi, din motive necunoscute, înfuleca de parcă era un copil sărman la pomană, a ridicat furculiţa în semn că are şi ea ceva de spus, dar nu şi-a prelucrat încă destul bolul alimentar.

— Am citit eu, a articulat ea într-un târziu. Cică, cu cât îmbătrânesc, bărbaţii sunt mai atraşi de fetele tinere.

— E în firea omului să-şi dorească întotdeauna ceea ce nu are, a cugetat şi Ilinca. Eu una găsesc chestiile astea dezgustătoare.

— La fel le găsesc şi peste optzeci la sută din cei care cotizează acolo. Să fim serioşi! Indiferent ce spui în prezenţa altor oameni, pozele alea nu se poate să te lase rece, a rostit bolovănos Dragoş printre îmbucături.

— Ba uite că se poate, l-a contrazis Ilinca.

— Eşti o fericită, atunci! Înseamnă că Mircea este într-adevăr tot ceea ce ai nevoie, a spus maliţios Laura, lăsându-mi fata fără replică.

— Oare asta înseamnă că băieţilor ar trebui să le placă femeile mai împlinite, mai în vârstă? a încercat Ilinca să mascheze înfrângerea.

— Numai în copilăria fragedă, am zâmbit eu.

Laura l-a apucat de mână pe Dragoş şi l-a privit în ochi.

— Viaţa noastră nu diferă esenţial de o felie de pizza. Iei o gură de-aici, simţi un anumit gust, apoi, la îmbucătura următoare, simţi alt gust, totul subtil, misterios... Iar, dacă ai noroc să te întâlneşti şi cu oameni care pot discuta o oră întrebându-se de ce tinerilor le plac sânii mari şi moşnegilor sânii abia mijiţi, eşti aproape în Paradis.

— Dixit! a aprobat Dragoş. Da’ hai că chestia aia cu pizza e un fel de plagiat. Forrest Gump spunea că viaţa e ca o cutie de bomboane cu fructe. Nu ştii niciodată ce vei găsi în următoarea.

— Cam fătălău, am completat eu. Chestia cu pizza e mult mai cuprinzătoare. Poate că la ei în America, viaţa este clădită numai din nuanţe dulci.

La noi însă mai dai de ceva amar, de ceva acru. Ca la o pizza...

— Şi care parte a vieţii tale a fost altfel decât dulce? m-a întrebat Ilinca, realizând însă concomitent că făcuse o gafă monumentală.

Am lăsat întrebarea ei fără răspuns. Sesizând şi ea momentul destul de penibil, Laura m-a întrebat:

— Ce ai de gând după liceu? Dai sau nu facultate?

— Moş Alecu zice să dau, dar pe mine nu prea mă trage aţa. Parcă m-aş duce la redacţie, să am salariul meu, să muncesc cu adevărat, să am concediu şi să plătesc impozit la stat...

— Noi vrem să plecăm! a zis repede Dragoş. Dacă nu intrăm la facultate, o ştergem în Germania pe măcar câteva luni.

— Facem orice, numai să scăpăm de ţara asta împuţită, a întărit şi Laura.

— Greu de crezut că nu o să intri la facultate, i-am spus lui Dragoş. Eu ştiu că tu încerci să fugi de perspectiva de a deveni doctor, dar e destinul tău să ajungi mare medic. Te găseşte taică-tău şi în Burkina Faso şi te aduce înapoi cu biciul...

Cu evidentă tristeţe în glas, Ilinca s-a plâns că ea mai are un an până să-şi poată face planuri, Laura a consolat-o, spunându-i că independenţa mea îi va face şi ei viaţa mai uşoară şi apoi m-a întrebat pe mine de ce nu-l abuream pe bunicul să-mi cumpere o garsonieră unde să stau singur.

— El ar fi încântat să o facă, dar eu n-am nici un chef să-mi fac singur de mâncare, să spăl, să dau cu aspiratorul. Stau bine la mama. Oricum, nu mă întreabă niciodată nimic.

— E altceva să stai singur, a zis cu jind Dragoş. În locul tău nu aş ezita nici o clipă. Gândeşte-te că asta ar fi ocazia ta să-l vezi pe Spiru o singură dată pe lună!

Fetele au început apoi să vorbească despre pantofi până când Dragoş s-a enervat şi le-a ameninţat că ne apucăm şi noi să vorbim despre

calculatoare. Motiv pentru care ele s-au răzbunat şi ne-au adus aminte de armată.

— Dacă pleci în armată, vin cu tine! m-a ameninţat Ilinca. Nu mă interesează, dacă tot eşti atât de bogat şi puternic pe cât spune lumea că eşti, scapă de armată! În mod sigur bunicul Alecu are câţiva generali la mână!

— Dar plecarea mea nu ar face decât să pună la încercare sentimentele tale faţă de mine, am răsucit eu un cuţit într-o rană, care nu prea mi-era clar dacă nu cumva era a mea.

— Nici nu începe discuţie. Nu stau fără tine!

— Bine! Nici eu nu te las singură. O fată aşa de frumoasă ca tine îşi găseşte repede un pretendent.

Satisfăcută de răspunsul meu, Ilinca a început să se lupte cu un ultim rest de pizza. Mai târziu, în drum spre casă am întrebat-o dacă vorbea serios despre faptul că nu ar putea suferi o despărţire, fie ea şi temporară. Vorbise extrem de serios. I-am zis că e o poziţie iraţională, mai ales că, în condiţiile în care ea va fi elevă şi eu student, s-ar putea să ne mai despărţim din când în când. Mi-a spus că îi este teamă să nu întâlnesc pe cineva: ochii care nu se văd se uită.

— Şi la Iaşi nu e acelaşi lucru?

— La Iaşi? Să fim serioşi! Chiar şi acum mă întreb de ce te-ai uitat tocmai la mine. Şi, fiindcă nu înţeleg, simt că, atâta timp cât eşti cu mine, nimeni nu mi te poate lua. În altă parte...

A lăsat vorbele să spânzure în aer, pentru că observase probabil figura mea gânditoare. Lucrurile nu stăteau chiar aşa cum spunea ea. Dar nu i-am zis chestia asta.

* * *

Fiindcă nu am fost niciodată religios, pasiunea şi încrâncenarea cu care pregătesc ceilalţi Paştele m-a intimidat întotdeauna şi m-a făcut să urmez toate ritualurile creştineşti legate de Învierea Domnului.

Mai puţin mâncatul oului fiert, care este de departe cea mai stupidă mâncare pe care a inventat-o omul. Nu am nimic cu ciocnitul. Ba chiar mă distrează... Dar nu pot mânca oul.

Fiind vacanţă, am decis să mergem la munte. Primăvara îşi mijise primele gene de căldură şi bunicul Alecu avusese încredere în noi, astfel că ne dăduse cheile casei.

Drumul până acolo a fost mai mult decât ciudat. Ilinca stătea în faţă, lângă mine, iar Dragoş şi cu Laura dezlegau integrame pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce peisajul se încreţea în drumul nostru, dându-ne, în felul lui, de veste că ne apropiam de paşnicii munţi ai Moldovei.

Am tăcut aproape tot drumul, pentru că, înainte de a pleca, avusesem o discuţie extrem de ciudată cu Ilinca. Mă sâcâia să-i povestesc despre relaţiile dintre Cristina şi părinţii ei, dar am refuzat, argumentând că nici ea nu-mi spusese nimic despre Dan. Fără să mă întrebe de unde ştiu, a decretat că Mihaela este o proastă şi că probabil mi-a împuiat capul cu fel de fel de prostii. I-am explicat că în întrebarea mea nu era nici urmă de gelozie, ci doar dovada faptului că fiecare are nevoie de un mic colţişor în suflet în care să nu intre nimeni încălţat cu bocancii. Am încercat să o împac, spunându-i că sunt conştient că, deşi abia împlinise cincisprezece ani, era normal să se fi uitat la băieţi şi că nu sunt gelos sau nespus de curios. Ea în schimb a izbucnit cu violenţă: *„Ai văzut doar că eram fecioară! Nu e drept să mă întrebi...”* Uimit de modul ei de a gândi, drept precum un cârcel de vie, şi conştient că nu era încă pregătită sa vorbească despre ceea ce fusese între ea şi băiatul acela despre care nu ştiam decât că îl cheamă Dan, am încercat să o liniştesc.

După lungi parlamentări, mi-a spus că Dan era cu un an mai mare ca mine şi că obişnuia să se plimbe seara cu el, până când l-a văzut de mână cu Mihaela. Mi-a mai spus că el a fost primul care a sărutat-o şi mi-a vorbit de surpriza produsă de senzaţia pe care i-o crease atunci când o strânsese uşor de sfârcul unui sân.

Probabil că a zis chestia asta pentru că mintea ei feminină şi-a închipuit că îmi poate stârni măcar o umbră de gelozie asemănătoare aceleia pe care o resimţea ea când venea vorba de Cristina. Dumnezeule, ce crudă era. În sensul că nu era deloc coaptă...

Totul se sfârşise brusc şi pentru toată lumea când tipul plecase fără preaviz cu părinţii lui tocmai în Australia şi nu mai dăduse apoi nici un semn de viaţă. Ilinca era sigură că Mihaela făcuse dragoste cu el, fiindcă prin cartier se bârfea că ea fusese văzută pe hol la maternitate, aşteptând la rând pentru un chiuretaj. Din păcate, însă, această ultimă precizare a fost atât de ruptă din context, încât mi-am dat seama că aparţine exclusiv Ilincăi, care încă mai ţinea la primul băiat care o ciupise de sân. Şi duioşia pe care o resimţeam atingând cele mai intime resorturi ale sufletului ei era cumva estompată de uimire şi de împotrivirea instinctivă a minţii mele, încă şocată de felul în care privea Ilinca trecutul: *„Doar eram fecioară!”* De parcă chestia asta ar fi fost ceva de laudă, ca la nunţile de la ţară, unde se joacă de obicei un cearşaf pătat cu roşu, dar care miroase de la o poştă a lac de unghii. Dragostea pe care o simţeam crescând neîncetat în Ilinca luase proporţii care începeau să mă sperie. Mintea mea se împotrivea tuşelor groase ale gândirii ei, care nu deosebea

decât fecioare sau curve, băieţi buni sau băieţi răi, dragoste sau ură...

Aşa se născuse muţenia din care am ieşit doar rareori pe drum, în ciuda veseliei lui Dragoş, care, ca de obicei, era în mare formă atunci când călătorea.

— Băi, m-a zidit taică-meu ieri cu o întrebare de o mie de puncte. Cică, fiule... Auzi, fiule, de parcă sunt vreun moştenitor, ceva! *„Fiule”*, zice, *„tu vrei să dai la medicină?”* Să-mi cadă părul din nas şi altceva nimic. *„Ştii bine că nu!”* i-am spus. *„Eu vreau să dau la calculatoare!” „Foarte bine”*, zice. *„Dă!”* Păi stai, fratele meu, că după ce m-ai dopat timp de vreo doi ani cu injecţii cu chimie şi biologie în creier, după ce am învăţat testele alea de visez numai 2-c-4-d, de parcă recit probleme de şah, acum îmi spui să-mi urmez vocaţia, ca să sfârşesc în vreun batalion care mănâncă seara ce recoltează dimineaţa de pe vreun câmp îngheţat şi să văd filme despre cum se trage cu puşca?

— Şi ce i-ai zis de fapt?

— Că e bine că îmi redă libertatea, dar eu aş vrea totuşi să mă fac doctor, pentru că ţin tare mult la părerea lui. Dom’le, parcă a înghiţit o mărgică. Ochii i s-au bulbucat, guşa i s-a înroşit şi cu vocea gâtuită de emoţie mi-a declarat: *„Mulţumesc, fiule, e mare lucru pentru mine să ştiu că avem aceleaşi visuri.”* Dacă aveai un linguroi, ai fi putut aduna miere şi lacrimi de pe gresia din bucătărie. Fiindcă această discuţie serioasă nu putea avea loc decât în bucătărie, sanctuarul nostru familial...

L-am întrebat dacă totuşi nu va încerca să dea la o facultate cu profil informatic şi mi-a spus, mai serios de data aceasta, că nici măcar nu se gândeşte. Prioritatea lui fundamentală era deocamdată să scape cumva de spectrul armatei, care îl scotea din minţi. Laura l-a sărutat zgomotos pe frunte şi şi-a manifestat aprobarea.

— În fond, chestia asta cu facultăţile e un fel de stupizenie. Eu ştiu sigur că va trebui să continuu

visul tatălui meu şi să-i duc firma de construcţii în cele mai prospere orizonturi posibile. Tu, Dragoş, vei scrie facturi de biscuiţi cu nuci. Ca să nu mai vorbim de tine, Mircea...

Nu o pomenise pe Ilinca şi atmosfera s-a încărcat, iar eu am revenit la sentimente mai bune, simţind că fata mea suferă.

— Eu mă fac tată, am zis. Fiindcă Ilinca e o fată atât de determinată, o să mâncăm banii lui moş Alecu şi vom face o grămadă de plozi. Eu voi scrie romane iar ea va fi profesoară şi va face plăcintă cu mere în fiecare joi.

Pe un ton destul de serios, Ilinca mi-a spus că nu înfăţişasem idealul ei de viaţă.

— Banii sunt, desigur, un avantaj destul de mare la tinereţe, dar la fel sunt şi inteligenţa şi frumuseţea.

Remarca asta mi s-a părut atât de stupidă încât am început să fluier o melodie la modă, acompaniat imediat de Dragoş care îmi semnaliza în felul lui că era mai bine să nu mai abordăm topici atât de serioase de discuţie.

Şi a avut dreptate. De cum a venit vorba despre ultimele bârfe din liceu, despre petrecerea care urma la munte şi mai ales după ce Ilinca şi Laura au început să-şi împărtăşească impresiile despre o carte din aceea cu chiloţi sfâşiaţi cu dinţii, scrisă de o autoare americană, totul a revenit la normal. Mai puţin starea mea de spirit.

Fiindcă i se făcuse rău din cauza drumului cu maşina, care în ultima lui parte fusese groaznic, Laura s-a retras destul de repede în cameră. Ilinca i-a urmat exemplul, spunând că a doua zi dorea să se trezească devreme.

Am rămas cu Dragoş pe veranda casei, savurând un întuneric străpuns vag de dâra neclară a Caii Lactee. Din când în când sorbeam dintr-un vin dulce şi slab, căpătat de Dragoş de la taică-său, care îl trecuse în sfârşit în tagma bărbaţilor.

— Cum vă merge? l-am întrebat.

— Nu ne facem promisiuni ca voi. Aşteptăm să vedem ce are să se întâmple. Oricum, e o mare diferenţă intre Laura şi Maricica. E incredibil câţi bani poate să aibă. L-a aburit pe taică-său să ne trimită în Grecia, la mare, dacă luăm bacul şi admiterea la facultate.

— Şi el ce-a zis?

— Bosul e fantastic! A dat doar din cap şi a spus că se aprobă, dacă obţinem, amândoi însumat, măcar şaptesprezece puncte la admitere. Adică în medie opt cincizeci. N-o să-ţi vină să crezi, dar avem trei săptămâni de când învăţăm pe rupte.

Am zâmbit întunericului, gândindu-mă cât de interesant trebuie să fi fost omul acela care îi cunoştea atât de bine pe Laura şi pe Dragoş, încât să-i determine să înveţe din proprie iniţiativă.

— Să ştii însă că nu-mi mai place fata ta. Şi poţi să te şi superi pe mine. Se poartă de parcă aţi fi căsătoriţi.

— Din dragoste o face...

— Şi crezi că are vreo importanţă? După bairamul acela am crezut că a avut o zi proastă, dar devine din ce în ce mai deplasată... Spune uneori nişte chestii... Nu te supăra pe mine.

Nu m-am supărat. Am încercat să-i explic.

În toţi anii care s-au scurs din seara aceea m-am tot gândit la premoniţii. Cristina, despre care cred sincer că îşi prevăzuse cu câteva zile înainte sfârşitul, susţinea că astfel de momente sunt sclipiri unice într-o viaţă, momente în care prezentul se rupe şi se prelinge într-un viitor violent şi imuabil. Eu însă cred în teoria fizicienilor care spun că, dacă reduci totul la esenţe, simpla existenţă a unui observator schimbă calitativ evenimentele. Cred că în fiecare secundă avem de ales între miliarde de posibilităţi: să respirăm sau să vorbim, să spunem da sau nu, să murim sau să ne

continuăm viaţa... Toate posibilităţile sunt făcute ghem în ceea ce numim «acum», doar că suntem incapabili să realizăm că putem alege. În mod normal, viitorul se ţese singur, aleatoriu, şi construieşte discret soarta fiecăruia. În seara aceea am reuşit probabil să aleg conştient, dintre sutele de viitoruri posibile, pe acela care îmi este acum atât de tulburător şi discutabil trecut.

De ce am făcut-o atunci şi nu am mai reuşit apoi niciodată? Probabil că aici avea Cristina dreptate când spunea că iubirea este o forţă pe care omenirea nu a înţeles-o pe deplin.

Numai că, în seara aceea, nu am avut determinarea necesară să o privesc cu obiectivitate pe Ilinca. Am ales să o iubesc şi greşeala asta chiar că nu ne-a mai lăsat nici o şansă.

— Înţelegi, ea vede relaţia noastră ca pe ceva total. Mi-a şi spus că nu îşi imaginează viaţa fără mine, că ar muri mâine dacă asta ne-ar aduce din nou împreună, aşa încât nu se poate gândi decât la o relaţie pe măsura sentimentelor ei. Or, o asemenea chestie nu poate fi decât serioasă. Mai toarnă-mi...

Bâjbâind anevoie, Dragoş a umplut paharele şi apoi mi-a spus:

— Cred că foloseşti cuvinte mari şi găunoase: relaţie, dragoste, moarte. Eu n-am trăit niciodată o dragoste care să poată fi împovărată cu asemenea noţiuni. Şi de aceea pot să-ţi spun pe şleau: ori ai un noroc porcesc, ori eşti într-o amarnică eroare.

— Poate că folosesc cuvinte mari, dar nu ştiu altele care să descrie sentimentele mele atunci când mă va cuprinde căldura corpului ei şi voi adormi cu mâna pe sânii Ilincăi. Asta simt.

Mirat că Dragoş nu mă urmează, l-am întrebat de ce nu merge la culcare. Mi-a spus că nu a

terminat sticla de vin şi că din cauze naturale şi care se repeta ciclic nu are sens să se grăbească prea tare în pat. Privită din hol, silueta i se profila fantomatic în lumina stelelor debile. Mi-am dat seama ce norocos eram să îl am ca prieten. Pentru că, rămas numai cu mine însumi, nu puteam să nu recunosc că pusese degetul pe rană atunci când mă invitase să mă gândesc dacă nu cumva percep greşit ceea ce mi se întâmplă.

* * *

Când ne-am trezit, ploua negru şi urâcios dintr-un cer ca de beton proaspăt turnat. Era frig şi mi s-a părut chiar că văd un fulg de zăpadă.

În timp ce ne beam ceaiul şi aşteptam cuminţi ca Ilinca să ne prăjească ouăle, am discutat dacă ne vom duce sau nu la biserică, având în vedere cât era de urâcioasă vremea. Fetele au insistat iar noi am acceptat fără prea mare entuziasm, plănuind ca eventual să mergem cu maşina până acolo.

După ce ne-am astâmpărat foamea, am început să jucăm cărţi. Fiindcă eu ţineam scorul, am observat că Ilinca avea un soi ciudat de a juca. Mă favoriza pe mine, urmărindu-i pe ceilalţi. I-am spus în glumă că jocul nu e pe echipe, dar ea a negat că ar încerca să mă ajute. Cu toate acestea, în scurt timp, comportarea ei a devenit atât de evidentă încât, din ruşine faţă de Dragoş şi de Laura, am oprit partida de whist şi ne-am adunat lângă soba care duduia vesel de parcă am fi fost în toiul iernii.

Pe la două, fetele s-au dus iarăşi să se culce, în timp ce eu am rămas cu Dragoş să zornăim sec zarurile tablelor.

— Parcă am avea o sută paişpe ani. Stăm ca nişte moşnegi şi...

— Uită-te şi tu ce e afară! Ce-ai vrea să facem?

— Sex în grup! Nu ştiu! O prostie ceva, care să ne caracterizeze!

— Zi una!

— Nu pot! Casa asta şi libertatea noastră de adulţi ne transformă de fapt în moşnegi.

— Sau poate dimpotrivă, absenţa libertăţii defineşte adolescenţa. Poate că tocmai lipsa banilor, sentimentul de gaşcă neînţeleasă de părinţi, furia faţă de şcoală caracterizează ceea ce ai vrea tu să fim acum.

— Hmm, vezi că iei marţ! m-a avertizat Dragoş, dar eu am continuat.

— Nici nu sunt sigur că mă mai satisfac bairamurile noastre. Am făcut cam tot ceea ce se poate imagina... Singurul lucru la care mă pot gândi serios în momentul de faţă este scrisul meu. Poate că e o prostie, poate că nu am nici un pic de talent, dar am mijloacele şi voinţa să scriu cărţi. Şi m-aş apuca chiar acum, dacă aş putea! Ştii, bunicul are o teorie foarte interesantă. El zice că şcolile de artişti şi de ziarişti sunt un moft. Aşa cum nu poţi învăţa la Universitate cum fac armenii un ibric dintr-o singură foaie de aramă, la fel nu te poate învăţa nimeni ce să simţi când scrii despre ceva... Mi-ai pus aseară o întrebare. Uite, ţi-am răspuns. Asta vreau să fac.

Dragoş s-a ridicat de la masă, şi-a mai umplut un pahar cu vin, a gustat şi apoi, cu o grimasă, l-a aşezat ceva mai departe de el.

— Am vorbit deunăzi cu moşu' de română.

— Şi?

— Cică va fi dezamăgit dacă te vei face inginer. Zice că din toţi elevii pe care i-a avut vreodată numai tu eşti destul de furios pentru a atinge sinceritatea aceea absolută atât de necesară artei. Eu i-am replicat că sunt mai furios şi mai impetuos ca tine. Şi ştii ce mi-a zis? Fiindcă de fapt aici vroiam să ajung. Că mi se pare. Auzi, mi se pare!

Am zâmbit, gândindu-mă la faţa pe care trebuie să o fi avut Dragoş când i-a spus proful chestia asta. Totuşi, dintre noi doi el era cel mai impetuos.

— Şi nu ţi-a dat nici un argument?

— Ba da... dar nu sunt sigur că îţi va plăcea.

Fără să aştepte însă să-l invit, a continuat.

— Cică o are pe Ilinca elevă din clasa a cincea şi o ştie extrem de bine. Faptul că tu eşti prieten cu ea denotă că eşti impetuos.

I-am spus că nu înţeleg legătura şi el a fost de acord cu mine.

Am flecărit aşa încă mult timp, uitând de table, până când s-au trezit fetele. Cum le-a văzut, Dragoş a început sa scobească prin sacoşe după cozonac şi pască.

— Păcătosule! N-ai voie! a încercat Laura să-l oprească.

— Uite ce-i, faule! Eu sunt în creştere şi într-o perioadă de amarnic efort intelectual. Trebuie să mă alimentez. În plus, de poftă, mi se pot umfla diferite segmente ale corpului... Vreau cozonac!

L-am sprijinit din toată inima, decretând că eu sunt ateu, fapt atestat şi de absenţa mea de la orele de religie. Cu alte cuvinte, pasca este pentru mine o prăjitură oarecare, minunat pretext pentru vinul bunicului. Într-un târziu, fetele au cedat şi chiar au pus la încălzit şi friptura de miel. Masa s-a prelungit până în seară, accentuându-mi senzaţia că Laura îi dă imediat dreptate Ilincăi în tot ceea ce spune pentru a nu mă supăra pe mine.

În timp ce ne îmbrăcam pentru excursia spre biserică, Ilinca m-a întrebat de ce sunt supărat. I-am spus că atmosfera apăsătoare a ploii de-afară este de vină. Ea s-a strâns în mine şi mi-a spus că sperase să facem dragoste la prânz. Mi-am cerut iertare şi am dat să o întind pe pat, dar ea s-a ferit.

— Ne aşteaptă... Atâta doar că doream să-ţi spun că pentru mine însemni mai mult decât propria viaţă. Să ţii minte asta!

Cristina spunea întotdeauna că vorbele sunt vorbe, înşiruiri de sunete, şi că noţiunile de promisiune şi jurământ fuseseră inventate de

babe incapabile să se descurce în situaţii noi şi imprevizibile.

— Promite-mi că ai să fii cuminte şi nu o să-l laşi să-ţi facă nimic, spun mamele fiicelor lor. De ce o fac?

— Fiindcă vor să le protejeze şi le e frică de gura lumii.

— Mda, e o explicaţie. Dar eu am una şi mai bună. Oare nu cumva nu sunt pregătite să înfrunte eventualitatea în care fetiţele lor au devenit adulţi şi au ceea ce ele nu au avut niciodată: privilegiul de a fi senzual? Chiar şi frica asta exagerată de graviditate... Le e frică de situaţii noi, neobişnuite. Fiindcă, dacă te măriţi, aceleaşi mame încep să te toace la cap că doresc nepoţi...

— Ei şi? Aşa e croită lumea. Crezi că vei putea să o schimbi?

— Bineînţeles că nu. Dar măcar voi trăi mai liniştită, explicându-mi de ce nu pot promite niciodată nimic.

* * *

La unsprezece şi jumătate am plecat spre biserică. Fiindcă ploua infernal, ne-am dat seama că ne va fi destul de greu să ne şi întoarcem cu maşina. Fetele au sugerat să o lăsăm undeva în sat, dacă nu vom mai putea urca înapoi la cabană. Am luat lumină şi am ascultat o parte a slujbei, după care ne-am chinuit să urcăm cu maşina panta care devenise extrem de alunecoasă. Fiindcă nu am reuşit, am intrat în vorbă cu un ţăran, care s-a oferit să ne găzduiască Dacia în ograda lui şi am pornit pe jos.

Deşi era destul de frig, fetele se simţeau excelent. Ilinca vorbea despre magia momentului, spunând că, în seara de Înviere, cu Isus veghind asupra lor, nimeni nu ar putea pune gând rău la patru luminiţe care îşi croiesc drum spre casă.

— Nici tâlharii, nici fiarele pădurii nu se vor atinge de noi, fiindcă purtăm lumina Învierii, repeta mereu Ilinca. La început am crezut că o face de frică, dar am realizat repede că ea chiar credea în ceea ce spunea şi încerca să mă convingă şi pe mine.

— Dacă mi s-a stins pârdalnica asta de lumânare, pot să o aprind de la brichetă? am întrebat eu.

— Nu, Mircea. Ia lumină de la noi, s-a repezit Laura de parcă m-aş fi pregătit să-mi dau pantalonii jos în Mitropolia ieşeană.

Mi-am apropiat lumânarea de cea a Ilincăi, fitilul s-a aprins şi imediat s-a stins, deşi nu adia pic de vânt iar lumânările celorlalţi nici măcar nu pâlpâiseră. Lucrurile s-au repetat întocmai, cinci minute mai târziu, când mai aveam doar câteva sute de metri până la cabană.

— Nu mă mai joc aşa! De ce, în sufletul meu, se stinge numai lumânarea mea? am protestat. Probabil are vreun defect de fabricaţie!

Pentru că nimeni nu mi-a răspuns, am insistat:

— Cum explici chestia asta în lumina credinţei? Se pare că Domnul nu ne iubeşte pe toţi chiar la fel şi ne semnalizează chestia asta destul de clar.

— Taci, păcătosule, că te aude Noaptea, m-a mustrat Dragoş în glumă, după care a adăugat:

— Crezi că am mai lăsat ceva din friptura aia? Că acum, dacă tot am intrat în legalitate culinară, simt că-mi cam plouă în gură...

Şi tocmai când dădeam să-i spun că trebuie să fie şi altceva mai omenesc de mâncare decât friptura de miel, s-a auzit un vuiet. La început nu am sesizat de unde vine şi sentimentul de relativă siguranţă pe care îl resimţeam, fiindcă ajunsesem aproape de poarta cabanei, m-a făcut să întârzii o clipă.

Un torent de pietre şi noroi a început să ne înghită picioarele, crescând înspăimântător de repede şi îndreptându-se către pârâul nostru care

devenise ca prin minune un fel de balaur înspumat. Am privit spre versantul abrupt din stânga mea şi mi s-a părut că întreg muntele se prăbuşeşte spre cabană. Purtată de un val de noroi, o creangă groasă a trecut pe lângă noi şi l-a aruncat pe Dragoş pe o movilă de pământ acoperită cu muşchi. Ilinca a încercat să-mi prindă mâna, dar nu a reuşit decât să mă doboare şi pe mine în noroiul acela lipicios, care mă lovea cu mii de aşchii de piatră. Ţipând isteric, şi-a încolăcit braţele în jurul meu şi am pornit, ca o ghiulea umană, spre pârâu. Am simţit o durere ascuţită în braţul stâng şi am văzut apele negre cum se apropiau vertiginos.

Cu un efort supraomenesc şi mobilizat de o bunică de spaimă, m-am eliberat şi am reuşit să o arunc pe Ilinca în direcţia unui copac gros, care părea să reziste cu succes torentului. Probabil că a sărit şi ea, altfel e greu de explicat plutirea ei ireală prin aer. Am apucat să o văd cum se prinde de copac şi, în aceeaşi clipă, picioarele mi-au fost cuprinse de un frig de început de lume. Înainte de a putea vedea, am înţeles că ajunsesem în pârâu.

Instinctiv, m-am prins de o creangă şi l-am strigat pe Dragoş. Nu-mi mai simţeam mâna stângă iar cea dreaptă abia dacă reuşea să se opună curentului care tindea să mă acopere. Pârâul se umflase incredibil şi continua să crească. Am realizat asta pentru că, în câteva secunde, am înghiţit o gură amară de apă amestecată cu nisip. Gustul mi s-a părut cumva familiar. Ca şi cum asta m-ar fi mobilizat, m-am zvârcolit şi am găsit o poziţie ceva mai stabilă.

Când am ridicat ochii, mi-am dat seama că mă prinsesem de rădăcina dezgropată de torent a copacului de care se sprijinea Ilinca. Văzând grosimea rădăcinii şi faptul că ar fi putut să o încalece, i-am strigat să mă ajute. Dar ea mă privea îngrozită şi nu se putea smulge din siguranţa relativă pe care i-o conferea trunchiul gros al bradului. Am mai rugat-o o dată să urmeze

rădăcina şi să-mi întindă mâna, dar ea a început doar să clatine din cap, bolborosind cuvinte care se amestecau barbar în cataclismul pe care îl trăiam.

Amintirea viselor pe care începusem să le am din seara în care o cunoscusem pe Ilinca s-a instalat brusc, cuprinzându-mi mintea într-un sărut ucigaş. Senzaţia de **déjŕ vu** era atât de puternică încât am început să mă scufund, fără să fac vreun gest, încercând cu disperare să-mi amintesc cum se terminau visele. Şi atunci tentaţia de a mă lăsa cuprins de torentul de noroi m-a paralizat, exercitând asupra mea o uluitoare forţă de seducţie. Înţelegeam profund cât de facil mi-ar fi fost să mă abandonez pe drumul acela care pe de o parte era într-adevăr al nefiinţei, dar care era pavat cu soluţii simple la dorul nesfârşit şi peren de Cristina, la îndoielile pe care le aveam faţă de Ilinca...

Amintirea nenumăratelor nopţi în care văzusem acest deznodământ era însă ca un cui înroşit, înfipt într-o luciditate care nu vroia să piară. Am realizat că visele acelea nu se terminau niciodată în vreun fel şi am avut revelaţia faptului că, dacă ar fi fost să le dau totuşi un sens, atunci ele se încheiau invariabil cu starea mea de veghe, în care redeveneam eu însumi, Mircea Stoian, învingătorul cinic, moştenitorul bogat...

Ignorându-mi durerile neomeneşti din mâna stângă, m-am apucat mai bine de rădăcină şi am scos capul din apă. L-am strigat pe Dragoş care mi-a răspuns imediat. Nu putea pune piciorul în pământ şi credea că are o fractură. Tocmai când vroiam să o strig, Laura şi-a făcut numărul de magie. Cu paşi extrem de siguri, a înaintat spre mine mergând pe rădăcina groasă, mi-a întins mâna şi m-a ajutat să ies din apele apocaliptice ale pârâului. Pentru o clipă, efortul de a-mi contrabalansa ieşirea din apă a dezechilibrat-o, dar şi-a pironit privirea în ochii mei şi, ca şi cum s-ar fi ancorat acolo, ne-a redresat pe amândoi. M-a

împins apoi spre siguranţa copacului de care Ilinca nu se dezlipise. Cu sufletul ca tras prin ciur, am trecut pe lângă ea, am mai făcut câţiva paşi şi m-am lăsat să cad lângă Dragoş, a cărui faţă contorsionată trăda o suferinţă atroce.

Ca şi cum toată dezlănţuirea asta de forţe ar fi fost doar un capriciu, până ne-am adunat în faţa casei, pârâul revenise aproape la normal iar de sus, de pe coastă, abia dacă se mai scurgeau câteva fire de apă.

Şi atunci s-a născut amintirea mea cea mai puternică despre cataclismul acela, o viziune care trece de moartea Cristinei sau de iubirea Ilincăi: prinsă miraculos între crengile unui arbust desfrunzit, lumânarea mea ardea liniştit, cum nu o mai făcuse până atunci.

Sursa durerii din mână s-a dovedit a fi o tăietură răsfrântă ca o fleică de două kilograme. Ilinca a curăţat rana, a pus ceva spirt pe ea şi m-a legat cu un fel de cârpă curată pe care o găsise la repezeală. Dragoş se alesese cu o entorsă tare urâtă şi piciorul îi era groaznic de umflat. Deşi nu putea să-l folosească aproape deloc, ne-am dat seama că nu are nimic rupt, fiindcă durerile au cedat destul de repede. El înjura de mama focului întâmplarea aceea stupidă care avea să-l facă să rateze finala campionatului de fotbal al liceului, Laura se gândea cu voce tare ce să-i ceară bunicului pentru că mă salvase, în timp ce eu, evitând din răsputeri să-mi las gândurile libere, am născocit o poveste despre cum mi s-a perindat viaţa pe dinaintea ochilor, în secunda care a urmat înghiţirii apei aceleia murdare.

Dragoş a tras câteva gâturi dintr-o sticlă de whisky pe care bunicul ne pusese în vedere să nu care cumva să o bem iar eu l-am urmat cu

entuziasm, motivând că trebuia să mă dezinfectez. Să nu fi înghiţit vreo râmă sau vreun păstrăv...

După ce am înteţit focul din sobă, ne-am dezbrăcat şi ne-am şters cu nişte prosoape ude. Fără a se expune dar şi fără să se ascundă, Laura şi-a scos bluza şi, în lumina care evada prin crăpătura portiţei de la sobă, i-am putut ghici rotunjimile perfecte ale sânilor. Dragoş a văzut unde priveam şi a zâmbit cald. Întorcându-mă spre Ilinca, am aflat şi motivul. Fata mea se chinuia penibil să se cureţe, plimbându-şi un prosop pe sub tricou.

Această diferenţă între comportările fetelor a spulberat bariera pe care mi-o impusesem şi imaginea Ilincăi privindu-mă imobilă cum mă zbat la hotarul între viaţă şi moarte mi-a copleşit mintea. Am lovit cu pumnul în masă, Laura s-a speriat şi s-a întors instinctiv spre mine, descoperindu-şi sânii. Am ieşit repede din cameră iar Ilinca m-a urmat imediat.

— Ce-a fost asta?

— Primul ţipăt al adultului din mine! Ştii că oricărui nou născut, ca să ţipe, trebuie să îi aplici întâi o palmă pe spinare, să-i deblochezi plămânii...

— Nu înţeleg.

— Fii liniştită, asta e starea ta naturală. Numai că astăzi am să fac ceva inedit... Am să-ţi explic.

Ilinca a izbucnit în plâns.

— Te-ai supărat pe mine, dar crede-mă, m-am pierdut! Eram paralizată de frică. Nu mai judecam...

— Mi-ai spus, cu numai trei ore în urmă, că viaţa ta nu contează faţă de dragostea noastră. M-am convins...

— Nu înţeleg de ce te superi? Asta sunt! Mi-a fost îngrozitor de frică. Spune-i cum vrei, spune că s-a trezit un animal din mine...

Am tăcut pentru câteva momente şi apoi am întrebat-o:

— Nu-ţi plac colegele mele... Felul în care se poartă, zici că sunt curve, te scot din sărite... Spune-mi, te-a enervat Laura şi acum?

— Faptul că a alergat pe ramura aceea şi te-a scos din râu nu înseamnă mare lucru...

— Dumnezeule, şi îmi spui acum chestia asta? Chiar acum? Zi-mi atunci, tu ce-ai alege, o fată care îţi spune că te iubeşte mai presus decât viaţa însăşi, dar te lasă să mori înecat în mâl, sau una care e mai zgârcită cu declaraţiile, e puţin curvă, dar e gata să moară odată cu tine?

— Nu ştiam că se pune problema să alegi... a rostit Ilinca cu glas pierit.

— Viaţa e o continuă alegere! A te înţepeni într-o poziţie inflexibilă înseamnă să inviţi întreg universul să te dărâme.

Ilinca s-a cuibărit în pat şi a început să plângă încetişor. După aproape jumătate de oră m-a întrebat ce o să fie. Şi i-am povestit cu glas egal cum decursese ultima mea întâlnire cu Cristina: cum, pe vremea aceea, nu îi puteam suferi colegii şi felul lor de a se distra, cum mă simţeam complexat de toată libertatea şi maturitatea lor şi am încheiat amintind ultima frază pe care mi-o adresase Cristina: **„Poate că totuşi a fost o greşeală să ne închipuim că anii care ne despart pot fi trecuţi cu vederea.”**

Ea m-a întrebat din nou ce avea să se întâmple cu noi, eu am luat-o în braţe, am făcut dragoste şi am lăsat-o să adoarmă, minţind-o că totul va fi ca înainte.

Cu ochii fulgeraţi de durere, mi-am adus aminte de eşecul de la casa de modă, de insuccesul de la televiziune, de cât de potolită şi de domestică devenise relaţia noastră... Şi abia când răsuflarea ei a căpătat ritmul regulat al unei mări calme, mi-am putut permite să plâng după voia inimii. Era în seara de Înviere.

* * *

A doua zi, dis de dimineaţă, ne-au trezit câţiva săteni. Viitura rupsese un fel de podeţ şi s-a dovedit că făcusem mai bine că lăsasem maşina în sat. Ne-am hotărât să plecam la Iaşi, fiindcă piciorul lui Dragoş nu arăta prea bine.

Deşi nu mai era strict necesar, l-au urcat pe Dragoş pe cal, o mândreţe de armăsar a cărui înfăţişare nu-l făcea pe colegul meu de bancă să se simtă chiar în largul lui.

— Dom'le, calul ăsta nu are idei? Nu-i vine de pildă să sară vreun pârleaz, să se năpustească în vreo tufă. Că eu simt deja cum piciorul nu mă mai doare.

— E mare, da' e blând, încerca să-l liniştească proprietarul calului, un bărbat cât un munte, pe măsura animalului său.

— Ţi-e frică, viteazule? l-a tachinat Laura.

— Mie, frică? Păi nu ţii minte cum am mers cu motocicleta lui Gheoajbă? Cum să-mi fie frică? Atâta doar că m-aş simţi mai în siguranţă dacă animalul ăsta ar avea manete, ghidon, chestii cu care să-l controlezi...

— Ştie de frâu, de hăis, de cea...

— Da' cum se opreşte?

— Îi strigi: hoo!

— Sună destul de imprecis, a bombănit Dragoş.

Ilinca mergea tăcută în spatele tuturor. Ştiam că doreşte să vin lângă ea, dar, odată trecut elanul în care o iertasem, simţeam că e mai bine să evităm să vorbim.

Aerul era curat, cerul senin şi numai pe ici pe colo se mai vedeau urmările dezastrului. Mă simţeam ca un monstru şi nu încetam să mă întreb dacă pot să o învinovăţesc pe Ilinca. Încercam să-mi imaginez ce-aş fi făcut dacă ea mi-ar fi sărit în ajutor şi aş fi pierdut-o, ca pe Cristina. Se pare însă că partea aceea din mine pe care nu am reuşit niciodată să o controlez în totalitate judecase deja faptele Ilincăi şi era convinsă de vinovăţia ei.

Citindu-mi pe chip frământarea, Laura a venit lângă mine.

— Eu am făcut câţiva ani de gimnastică. Mă simt destul de bine pe suprafeţe înguste...

Nu i-am răspuns şi atunci a încercat să mă consoleze altfel:

— Ştii la ce m-am gândit în momentul în care ţi-am sărit în ajutor? La Cristina. Am învăţat multe de la ea şi încă îi sunt datoare... Într-un fel, ea te-a salvat acolo!

Am privit-o, fiind conştient că îmi poate vedea lacrimile din ochi:

— Ăsta era ultimul lucru pe care trebuia să îl aud acum.

Înţelegând că nu făcuse decât să-mi adâncească suferinţa, Laura a insistat:

— Iartă-mă! Poate că e o prostie, dar aşa a fost. În mintea mea nu era decât Cristina. Iar pe Ilinca nu trebuie să o judeci prea aspru...

— Îţi mulţumesc, dar nu am nevoie de avocaţi, a spus cu răutate Ilinca. Am auzit ce i-ai spus despre Cristina.

Ca şi cum s-ar fi frânt ceva în ea, Laura şi-a îngustat ochii şi a întrebat-o sec:

— Vrei să ştii de ce nu poţi fi judecată? Pentru că nu eşti decât o puştoaică. Un copil necrescut şi închistat în mentalităţi de sufragetă! Iubirea e pentru femei, nu pentru fetiţe care se pierd cu firea!

Exclamaţia Laurei ar fi putut fi foarte bine finalul poveştii de faţă. Sau poate a şi fost finalul ei.

Drumul până la Iaşi l-am făcut avându-l ca protagonist pe Dragoş care insista să născocim o poveste frumoasă şi mult mai complicată decât cea reală, ca să ajungem eroii liceului.

* * *

Lunile care au urmat până la bacalaureat s-au scurs anevoie. Cearta dintre Ilinca şi Laura se pare că a continuat pe holul liceului, ocazie cu care a aflat jumătate de oraş de aventura mea. Spun se pare pentru că nici una din ele nu mi-a povestit întâmplarea. E drept că nici eu nu am întrebat.

Relaţia mea cu Ilinca mergea exact la fel ca şi înainte. Mai chiuleam de la şcoală şi mergeam până acasă unde făceam dragoste, ne plimbam pe sub pomi înfloriţi, ne duceam la teatru şi la cinematograf. Însă nu prea mai vorbeam. Conversaţia noastră se stingea încet-încet, încleindu-se în formalisme, în povestiri despre şcoală şi despre părinţi... Nu mai foloseam aproape niciodată verbe la viitor. Totul se petrecea în prezent. Simţeam amândoi alienarea care se insinua între noi, iar eu chiar am încercat un timp să lupt împotriva ei.

A existat un moment în care am crezut chiar că găsisem soluţia. Mergeam singur la petrecerile colegilor mei. Dar Mihaela a tăiat cu o remarcă dură şi iluzia asta: m-a întrebat dacă nu e cam devreme să-mi las nevasta acasă. Avea dreptate. Câteva din bairamurile astea s-au terminat cu animăleli drastice, numai că statutul meu amoros echivoc şi poveştile despre aventura din noaptea de Paşte, care luaseră o amploare de neînţeles, mă privau de cele mai distractive părţi ale lor.

Prieten adevărat, Dragoş mă bătea zilnic la cap că situaţia aceea ambiguă nu e o soluţie şi că trebuie să aleg.

Nu e ciudat cum scriu de aproape un an ca să ajung în momentul acesta şi să explic întregului cosmos, în faţa căruia mă simt vinovat, ce simţeam atunci? Poate că nu am destul talent. Sau poate că sentimentele mele sunt atât de

indefinite încât nu au relevanţă decât pentru mine.

Dar ceea ce mă înspăimântă cel mai mult este conştiinţa faptului că în săptămânile acelea în care mă culcam cu Ilinca din necesităţi strict fizice au fost de fapt actul de naştere al acelei duplicităţi care face diferenţa între băieţi şi bărbaţi.

Deşi poate părea de necrezut, Spiru a avut un rol fundamental în lămurirea sentimentelor mele. Mamei a trebuit să-i povestesc tot ceea ce se întâmplase şi bineînţeles că a urmat o ceartă de zile mari între ea şi bunicul, în care Alecu era învinuit că ne dă prea mult credit şi că, uite, era să murim pe munte. De la ea aflase Spiru toate amănuntele şi, cu o inteligenţă drăcească, reuşise să pună totul cap la cap.

— Unde spui că stătea Ilinca? La brad?

— Da, i-am răspuns eu, prea obosit să mă mai cert cu el.

— Şi tu unde ai căzut? La cotul pârâului?

Am dat afirmativ din cap.

— Interesant, a spus el, băgându-şi în gură o cantitate impresionantă din omleta lui cu smântână. Înseamnă că te-ai prins de rădăcina bradului de care se ţinea Ilinca. De ce nu te-a ajutat?

— S-a speriat atât de tare încât nu a mai putut să se mişte...

Spiru şi-a aşezat furculiţa pe masă şi, pe un ton pe care nu-l mai folosise demult, m-a întrebat:

— Vrei să spui că Ilinca se uita la tine cum te înecai?

— Ţi-am zis că era în toiul unei crize de isterie. Şi nu mă înecam. Ştii la fel de bine ca şi mine că, dacă aş fi gândit un pic m-aş fi lăsat în voia pârâului şi m-aş fi apucat de butucii pe care îi folosim când luăm apă.

Fixându-mă cu o privire ciudată, Spiru a spus o chestie care m-a surprins:

— Măi băiete, poate că în ultimul timp relaţiile dintre noi nu au fost cele mai bune... Şi aici avem amândoi partea noastră de vină că o chinuim pe mama ta. Dar nimeni nu merită să treacă printr-o asemenea încercare... Şi trăieşti de atunci cu povara asta?

— E un fel de a spune. Aproape că am uitat...

— Adică nu vorbiţi niciodată despre cele întâmplate atunci?

Mă scot din minţi psihologii ăştia! Să vă feriţi de ei!

— Mă rog... În orice caz, am decis că Ilinca are circumstanţe atenuante şi că atitudinea ei nu are nici un fel de relevanţă.

— Dar ai fost dezamăgit, nu-i aşa? Fiindcă tu n-ai fi ezitat să sari în ajutorul ei...

— Eu sunt bărbat...

— De-acum da, eşti bărbat, a dat din cap Spiru. Pun pariu că în jurămintele ei de iubire îţi spunea că te preţuieşte mai mult decât viaţa... Şi ai aflat că trăiţi de fapt într-o minciună.

— Nu e adevărat! Oricum, nu ar fi putut să facă mare lucru...

— Ăsta e un argument de o calitate îndoielnică. Laura a putut... Şi, în plus, Ilinca a ratat nu neapărat şansa de a te salva de la înec, pentru că asta ştim amândoi că nu s-ar fi întâmplat, ci extraordinara oportunitate de a-ţi fi alături într-o împrejurare extremă. Despre asta e vorba.

Enervat de acurateţea verdictelor lui, m-am ridicat şi am început să mă plimb prin bucătărie:

— Tu m-ai acuzat că aduc totul în mocirla existenţei mele. Că nu pot iubi o fiinţă pură. Că sunt infirm. Nu aşa îmi spuneai?

— Ba da!

— Fii mulţumit, ai avut dreptate. Nu pot! Dar dacă puritatea aia de care vorbeai înseamnă de fapt să iubeşti o fetiţă care la o încercare adevărată începe să plângă după mă-sa, atunci înseamnă că n-am pierdut cine ştie ce!

— Amesteci lucrurile şi ştii bine! Ilinca nu mai e demult cea pe care am cunoscut-o acum câteva luni. A îmbătrânit cu măcar cinci ani. Dacă ar fi fost o fetiţă îndrăgostită, ar fi murit cu numele tău pe buze. Dacă ar fi fost mama copiilor tăi, te-ar fi urmat în apele râului. Dar aşa... Ea e mai mult rezultatul hidos al unui experiment în care mă simt şi eu parte. Şi dacă asta te ajută cu ceva, îmi pare rău de lucrurile pe care ţi le-am spus atunci.

— Vorbeai din inimă!

Spiru a zâmbit şi a reluat cu voce guturală:

— Nu laşi garda jos. Foarte bine! Aşa şi trebuie!

— Nu e nici o gardă, am dat eu înapoi. Pur şi simplu nu sunt obişnuit să aştept favoruri de la tine.

— Uite, azi îţi fac unul. Am să-ţi spun ce crede ştiinţa mea despre accidentul acela... Ilinca nu ştie nici ea unde se află. Faptul că a raţionat atât până să acţioneze arată că e o persoană extrem de nesigură pe ea în acest moment. Nu e nici fetiţa îndrăgostită de tine şi nici femeia care te iubeşte. E într-un fel de stadiu în care e tare vulnerabilă...

— Şi eu? Eu în ce stadiu mă aflu?

— Egoist... Ai cerut de la relaţia asta şi câteva satisfacţii profund personale, care nu au legătură cu trăirile în doi. De pildă, te-ai aplecat asupra ei şi fiindcă doreai să mă contrazici pe mine. Asta nu are legătură cu voi amândoi, ci doar cu tine.

— Şi ştie ştiinţa ta şi ce e de făcut?

— Să aştepţi să se transforme. Judecând după aparenţe, când va înflori, bobocul ăsta de fată se va dovedi o femeie extraordinară!

La fel zicea şi bunicul. Dar despre Mihaela...

— Şi când se va petrece lucrul ăsta?

— Din păcate, părerea mea e că nu vei avea atâta răbdare. Dar ce sunt cuvintele mele, ale unui pârlit de profesoraş, faţă de cele ale bunicului tău? Du-te şi-l întreabă! Poate te scoate din starea asta, fiindcă mama ta e bolnavă de îngrijorare. Mai sunt doar şase săptămâni până la bacalaureat.

* * *

După ce a ascultat întreaga poveste, bunicul s-a situat, în mod cu totul neaşteptat, pe poziţii oarecum similare cu ale lui Spiru.

— Eşti un măgar, dacă o judeci după ce s-a întâmplat atunci! Era speriată. A judeca oamenii după cum se comportă în situaţii limită e o prostie!

— Aşa m-am gândit şi eu. Nu se poate spune că nu mă iubeşte...

— În nici un caz. A fost un accident, iar ea nu e decât un copil. Trebuie să ai răbdare cu ea. Părerea mea e că se va transforma într-o femeie pe cinste.

Era cât pe ce să cred că scăpasem când bunicul şi-a dres vocea şi mi-a spus:

— Problema e că nu te poţi convinge pe tine însuţi de adevărul acestor vorbe ale mele. Nu-i aşa?

Am tăcut o clipă şi apoi i-am povestit micile făţărnicii ale Ilincăi, pudibonderia ei deplasată, felul penibil în care încerca să se poarte cu colegele mele, ura iraţională pe care o nutrea faţă de Mihaela...

— Vax albina Cavaler Pasta! Poveşti! Adevărul e că vi s-au terminat subiectele de discuţie şi s-a dus şi prima vâlvătaie... E o experienţă pe care o trăim cu toţii. În cele mai multe cazuri, chestia asta se rezolvă făcând lucruri noi împreună. Din păcate, voi nu prea aveţi ce construi amândoi. Întâi, pentru

că sunteţi prea mici şi apoi pentru că veniţi totuşi din lumi diferite...

— Asta chiar că e o prostie şi nu mă aşteptam să o aud de la tine!

— Nu mă referam la bani.

— Atunci la ce?

— La faptul că, aflat într-o dilemă asemănătoare mie, tatăl ei ar apela la discutabila noţiune de bun simţ românesc. *„E băiat bun!”*, ar spune. *„Stai cu el!”* Eu în schimb te sfătuiesc să faci cum simţi. Cred sincer că nu o poţi judeca pentru conduita ei de atunci. Asta este Ilinca ta azi, o fetiţă speriată... Dar cred la fel de sincer că tu ar trebui să faci ceea ce simţi şi că, dacă eşti convins că nu te iubeşte pentru că nu te-a ajutat atunci, trebuie să trăieşti cu această convingere. Şi să iei măsurile care se cuvin. Eu te voi sprijini.

Dragoş a fost mai tranşant.

— Gândiţi prea mult! Ea fiindcă s-a gândit ce poate păţi dacă îţi sare în ajutor, tu pentru că, odată petrecute evenimentele, te tot întrebi la ce-ar fi fost dacă ea nu s-ar fi lipit de copacul ăla... Prea multă minte strică. Uneori lucrurile sunt simple şi sunt exact aşa cum par. Ăsta este briciul lui Occam!

— Şi când te gândeşti că numai tu eşti de vină pentru cele întâmplate! i-am spus zâmbind.

— Cum aşa? Pe mine m-a măturat craca aia.

— Dacă ar fi fost Maricica în locul Laurei ne-am fi lămurit, nu-i aşa?

— Probabil că ai fi înghiţit ceva mai multă apă, a râs Dragoş.

— Dar nu am fi avut termen de comparaţie. Aşa, a trebuit să fie Laura, a trebuit să spună ce a spus apoi a doua zi...

Dragoş şi-a luat geanta din bancă şi a pornit şonticăind spre ieşire:

— Ştii, nu e drept cum gândeşti! La fel de bine s-ar fi putut ca în locul Ilincăi să fi fost Cristina. Dacă nu e privighetoarea prin preajmă asta nu înseamnă că bufniţa cântă frumos.

În ziua aceea, de la liceu am mers direct la cimitir, la mormântul Cristinei. Era bine îngrijit şi cineva răsădise flori de curând.

— Spune-mi!
— De ce ţi-aş face serviciul ăsta?
— Pentru că încă te mai iubesc!
— Şi la ce-mi foloseşte? La ce-ţi foloseşte ţie?
— Îmi eşti datoare! Tu m-ai învăţat să fiu astfel!
— Mai taie-o!
— Îţi aprind o lumânare!
— Mai bine o ţigară. Şi-un pahar de vodcă!
— Şi-ai să-mi spui ce să fac?
— Bineînţeles că nu!
— De ce?
— Fiindcă de-acum eşti băiat mare şi ştii şi singur ce este de făcut!
— Atunci spune-mi ce crezi despre Ilinca.
— Asta e cu totul altceva. Îţi pot comunica părerea mea, dar nu te pot învăţa ce să faci...
— ...Ei?
— Ţi-am zis...
— Ce mi-ai zis? Ai tăcut!
— E şi ăsta un fel de a spune ceva!

Până la urmă, soluţia pe care am ales-o a fost una facilă. M-am cufundat în învăţătură, pe care am transformat-o într-o toceală îndobitocitoare, în măsură să mă facă să uit. Şi care a cauţionat şi lipsa oricărei atitudini.

* * *

În ziua banchetului a fost o căldură groaznică şi m-am certat cu Ilinca. Deşi i-am explicat cât am putut de bine că accesul elevilor mai mici nu era permis, ea continua să susţină că se poate face o excepţie pentru mine. Cea mai rea variantă pe care

o accepta era ca ea să vină pe la mijlocul petrecerii, când vigilenţa portarilor s-ar mai fi topit.

— De ce să nu facă o excepţie? Am să fiu civilizată...

— Regulile nu se înţeleg. Ele se respectă pur şi simplu. Diriginţii au fost extrem de clari: singurii elevi mai mici care sunt acceptaţi la banchet sunt cei care vor prelua ştafeta de la noi. Nu eşti printre ei... Ce să-ţi fac?

— Păi cum să fiu printre tocilarii ăia?

— Asta e una din împrejurările în care tocilarii au un avantaj. Uite, eu am fost anul trecut la banchetul celor de-a doişpea.

Fie şi numai înverşunarea cu care i-am tăiat orice cale de a veni la petrecere ar fi trebuit să mă pună pe gânduri şi să-mi semnalizeze că sunt un nemernic. Sau măcar că în partea aceea de mine în care puteam interveni doar rareori lucrurile tindeau să se schimbe radical şi repede.

Am ajuns printre primii la banchet, ocazie cu care am fost mobilizat, împreună cu alţi doi colegi mai zdraveni, la mutat nişte mese care nu stăteau cum ar fi trebuit. În decursul acestei corvezi, am reuşit să-mi pătez pantalonii. Când au venit ceilalţi, a trebuit să mă duc să mă spăl, fiindcă transpirasem ca un cal.

Dragoş m-a salutat cu entuziasm şi s-a aşezat la masă lângă mine. A şuşotit extrem de încet în urechea mea în timpul discursului directorului, aşa încât nu i-am înţeles pe nici unul. Când aplauzele timide ale asistenţei au marcat sfârşitul speech-ului directorial, Dragoş m-a întrebat ceva mai clar:

— Te prinzi?

Am dat negativ din cap.

— Bine, îţi mai explic o dată. Cărţile mele contra unei săptămâni în maşina ta că nu ne baţi pe mine şi pe Laura la concurs.

Am întrebat care cărţi şi am fost contrat cu o privire ciudată.

— Dunele mele. Cele în original.

Mintea mi-a început să lucreze cu febrilitate. Cele şase volume ale ciclului Dune, în original, constituiseră de ani buni subiecte de negocieri infinite între mine şi Dragoş.

— Chiar le dai?

— Dom'le, ca să fiu sincer nu. Pentru că la concursul ăsta este şi o probă de dans, ceea ce pe tine te va situa din start pe ultimul loc. Şi, în plus, n-ai parteneră... Eu cu Laura exersăm de o săptămână.

Nu voi şti niciodată dacă Dragoş planificase în felul lui subtil ceea ce a urmat. Se poate ca în ipoteticul plan să fi intervenit şi mintea Laurei, cine ştie? Nu-mi mai amintesc decât că m-am ridicat de la masă şi m-am îndreptat direct spre Mihaela. Purta o rochie de mătase verde şi la gât avea un colier care nu putea fi decât dintr-un fel de sticlă după felul în care strălucea şi după dimensiunile lui. Era tunsă extrem de scurt şi machiată foarte discret. Pentru o clipă am fost uimit de efluviile de maturitate pe care le emana. Conştiinţa diferenţei fundamentale între ea şi fetiţele care o înconjurau mi-a zidit pentru o clipă privirea în ochii ei strălucitori.

— Hai să-i facem praf! E de datoria noastră să îi punem la locul lor.

Fără să ezite o clipă, Mihaela mi-a luat mâna întinsă şi m-a întrebat pe un ton ciudat:

— Şi dacă o să pierdem?

— Noi doi? Cine ne-ar putea opri?

Concursul avea ca scop desemnarea celei mai reuşite perechi şi fusese născocit cam cu trei ani în urmă. Avea cumva marca liceului nostru şi ne mândream cu el, deşi trebuia să iubeşti tare mult fie şcoala aceea, fie pe concurenţi ca să nu recunoşti că, de fapt, nu se deosebea cu nimic de tradiţionalele şi şcolăreştile concursuri de Miss şi Mister.

— Tare mai sunt geloasă pe Dragoş! îmi spusese Cristina.

— Te roade pizma...

— Ba nu! Eu nu am un prieten atât de apropiat. Şi în nici un caz pe cineva care sa mă iubească atât de mult...

— Vorbeşti prostii. Eu...

— Ba tu eşti prost. Şi pe deasupra atât de obişnuit cu norocul tău, încât crezi că bafta ta nemăsurată face parte din normalitate.

Proba de dans, prima din concurs, a debutat catastrofal. La vals nu ne-am potrivit paşii decât pe la sfârşit, la tango, am mimat o mişcare vag cunoscută şi ne-am scos pârleala abia cu ritmurile ceva mai moderne. Doar la dansuri populare am fost printre primii. Numai renumele nostru ne-a împiedicat probabil să nu fim eliminaţi chiar din primul rund. Dragoş a făcut un scandal monstru, spunând că arătam ca un marinar chior de beat şi şchiop, mergând pe sârmă şi că nu era normal ca eu să fiu declarat admis la proba asta. Nu i-am răspuns aşa cum merita pentru că, de minute bune, privirile îmi rămăseseră aţintite la Mihaela.

Cea de a doua probă însă a fost o izbândă totală. Prin tragere la sorţi, doi profesori trebuiau să pună concurenţilor întrebări din materiile lor de liceu. Răspunsurile nu trebuia să dureze însă mai mult de un minut. Lui Dragoş i-au picat matematica şi sportul şi a eşuat lamentabil în a face cele cincisprezece tracţiuni impuse de profesoara de sport, concomitent cu recitarea tablei împărţirii.

Când ne-a venit rândul, din urnă au ieşit două bileţele: filosofie şi fizică. Dragoş a scos un oftat, ca un aerostat care îşi dă duhul şi a căzut într-un scaun. Profesorul de fizică mi-a spus să vorbesc

despre principiul lui Heisenberg iar cel de filosofie mi-a ales ca subiect noţiunea de fericire.

Îmi aduc aminte de răspuns de parcă aş fi rostit ieri vorbele astea.

— Heisenberg a fost un tip genial. El a postulat că nu poţi scormoni oricât în materie, fără a ajunge într-un punct în care nu vei mai găsi decât propriile tale păreri despre lume. Şi e atât de general acest principiu, încât se poate aplica şi fericirii. Dacă îţi analizezi în permanenţă trecutul şi prezentul, dacă nu poţi uita şi ierta, dacă cercetezi mult şi crezi puţin, vei sfârşi prin a fi nefericit. Şi, dacă ar fi să postulez un principiu al incertitudinii fericirii, acela ar fi: spală-ţi creierul şi trăieşte clipa. Carpe diem!

Dragoş a aplaudat în picioare răspunsul meu, la fel ca şi cei doi profesori, ceea ce m-a făcut să mă simt deopotrivă jenat şi în al nouălea cer. Mihaela m-a sărutat zgomotos pe frunte.

După această a doua probă, din cele şaisprezece perechi care se înscriseseră în concurs, au intrat în finală doar patru. Dragoş şi Laura erau şi ei printre finalişti.

După o scurtă încălzire cu o probă aproape clasică, în care trebuia să mâncăm o prăjitură cu frişcă legaţi la mâini, împrejurare în care mi-am pătat şi sacoul, întrecere dominată de Dragoş care a terminat cu mult înaintea tuturor, a urmat proba eliminatorie a întrebărilor indiscrete. La tragerea la sorţi am picat să adresăm întrebări Laurei şi lui Dragoş. M-am uitat în ochii colegului meu de bancă şi am ştiut că e mai bine să lăsam fetele să se chestioneze una pe alta. Regulamentul era simplu: puteai întreba absolut orice numai că galeria sancţiona răspunsul şi, dacă îl considera mincinos, adversarul căpăta un punct. Prima a fost Mihaela.

— Îl iubeşti pe Dragoş?

— Da, a venit răspunsul urmat de aclamaţiile colegilor şi de plecăciunile satisfăcute ale

obiectului acestui amor mărturisit.

— Eşti virgină? ne-a tăiat Laura răsuflarea cu o întrebare.

— Exact cât şi tine, a spus liniştită Mihaela. Profesorii au început să şuşotească între ei, indignaţi de turnura pe care o luaseră lucrurile. Dar gloata îşi ştergea şiroaiele de adrenalină de pe nasurile transpirate şi aclama cu frenezie.

— De ce îl iubeşti? a continuat neabătută Mihaela.

— Poartă 43 la pantofi. Aşa întrebare, aşa răspuns, a aruncat Laura galeria în aer. Dar tu? Nu te-ai gândit niciodată la Mircea ca la un potenţial iubit?

— Ba da, de mai multe ori, a stârnit şi Mihaela entuziasmul tuturor. Dar, fiindcă Mircea poartă 44 la pantofi, nu crezi că noi doi ne iubim mai mult şi că meritǎm să câştigăm concursul ăsta, înainte de a începe să ne întrebăm lucruri cu adevărat idioate?

— Nu, a răspuns Laura, generând însă un nor de huiduieli care ne-a calificat în finală.

Ciudat. Toată lumea credea că trebuie să o iubesc pe Mihaela.

În pauza în care semifinaliştii eliminaţi au primit câteva premii simbolice, am întrebat-o pe Mihaela dacă nu cumva jocul ne scăpa de sub control.

— Niciodată nu am avut sub control lucrul de care îţi este ţie atât de frică...

Am înţeles la ce se referă abia când, în finală, a trebuit să-mi facă o declaraţie de dragoste. În liniştea ca de biserică care se lăsase în sală, Mihaela a început cu glas egal:

— Dintre toate stelele din univers, atomii noştri s-au întâlnit tocmai aici. Dintre milioanele de generaţii umane, destinul a ales să fim contemporani. Dintre sutele de limbi care se vorbesc pe Pământ, soarta a ales să folosim amândoi româna; dintre toate liceele din ţară, viaţa ne-a adunat în acesta. Dar dintre toate variantele în

care seara asta s-ar fi putut scurge în uitare cine a ales-o pe cea pe care o trăim? Poate că este momentul să acceptăm că lucrurile sunt uneori exact aşa cum par, deşi poartă în ele stigmatele unui inacceptabil consens şi al unui destin implacabil. N-am să mai neg evidenţa şi am să-ţi spun că te iubesc.

Ultimele vorbe, Mihaela le-a rostit cu ochii în pământ. Ştiam că îşi ascunde lacrimile.

Prima care ne-a felicitat a fost Laura, a cărei faţă radioasă m-a făcut să mă gândesc că întreaga reprezentaţie s-ar fi putut să conţină şi altceva decât spontaneitatea unei seri de sfârşit de liceu.

Imediat a început muzica şi spectatorii pasivi ai concursului s-au dezlănţuit într-un vacarm de nedescris. Toţi mă ignorau de parcă lucrurile care se petrecuseră făceau cumva parte din normal.

Am pornit în căutarea Mihaelei, care dispăruse imediat după ce primiserăm premiile. L-am ignorat pe Dragoş care protesta zor nevoie spunându-mi că, de fapt, Mihaela câştigase singură concursul şi că nu era drept să-mi dea cărţile. Am ieşit în faţa cantinei în care se desfăşura banchetul, dar n-am văzut-o pe Mihaela şi atunci am dat ocol clădirii. Am zărit-o într-un târziu, sprijinită de o balustradă metalică şi cu ochii înfipţi în cerul înalt, de vară.

— De ce ai făcut asta? Trebuia să fie un joc!

— Ai câştigat, nu-i aşa? Dragoş trebuie să-ţi dea cărţile şi...

— Lasă prostiile! am strigat eu iar ea s-a speriat de tonul vocii mele. De ce ai spus lucrurile acelea? Era doar un rol, o reprezentaţie!

— Trebuia să-ţi spună cineva! Mai ţii minte când te-am întrebat ce se va întâmpla cu mine dacă lucrurile se vor schimba la ziar? Nu am avut atunci curaj să merg până la capăt şi să te întreb: Mircea Stoian, ce garanţii îmi oferi că frica pe care o simţi în faţa faptului pe care îl vede toată lumea, că suntem făcuţi unul pentru altul...

— Cine ţi-a băgat chestia asta în cap?

— Bunicul tău. Şi Dragoş, şi profesorii noştri. Toată gloata a urlat adineaori! Până şi maică-mea spune că eşti...

— Ştiu ce spune! Am un succes nebun la mame. Dar asta numai pentru că am bani! Eu te-am întrebat însă de ce ai spus lucrurile acelea?

Mihaela mi-a pus o mână mica în piept şi mi-a strigat:

— Nu ţi-a trecut nici măcar atunci prin cap că poate ceea ce spun este adevărat? Nu te-ai gândit nici măcar o clipă că mai bine de jumătate din oamenii care ne tot repetă că suntem ideali unul pentru celălalt pot vedea ceea ce tu ignori, şi anume că te iubesc de nici nu-mi mai aduc aminte când? Cu Cristina nu m-aş fi putut întrece niciodată. Dar când erai atât de preocupat crescând-o pe mâţa aceea de cartier, nu ţi-a trecut nici măcar o singură dată prin cap câtă suferinţă îmi provoci uitându-te la... copilul ăla?

De fapt a spus copchil. Mereu spune aşa, ca o moldoveancă adevărată.

Ştiu astăzi că uşurinţa cu care am acceptat faptul că mă iubeşte este un semn că, undeva în adânc, acceptasem acest lucru de mult timp. Am strâns-o la piept, dar nu era nici urmă de tandreţe în gestul meu, ci numai încercarea de a-i stăvili un tremur nervos.

— Dom'le, nu-i frumos să vă pupaţi în spatele şcolii! s-a auzit din apropiere vocea lui Dragoş. Sau, mă rog, credeam că e un stadiu depăşit.

Lăsând-o pe Mihaela, m-am îndreptat spre el şi l-am întrebat:

— Spune-mi ce fel de joc prostesc e ăsta. Tu ştiai? De aceea m-ai ademenit cu cărţile? Laura ştie şi ea?

Cu o figură uimită dar extrem de calm, Dragoş a rostit lungind silabele:

— Ştie jumătate de mapamond.

— Mapamondul e o hartă, boule.

— Până şi jumătatea aia de hartă ştie.

— Şi în mintea ta creaţă te-ai gândit să organizezi reprezentaţia asta, nu-i aşa? De ce? Te face să te simţi mai moral? Dacă mă voi despărţi eu de Ilinca, te vei simţi tu mai bine când vei trece pe lângă Maricica? Şi, presupunând că ai ceva cu mine, cu Mihaela ce-ai avut?

Schimbându-şi tonul, Dragoş mi-a replicat tăios:

— Nu încape nimeni în creierul acela al tău decât propria ta persoană, nu-i aşa? Tu şi numai tu eşti centrul universului. Nici măcar acum nu scapi de obsesia că realitatea e un fel de spectacol pus în scenă doar pentru tine şi în care ceilalţi sunt simple păpuşi mânuite prin forţa minunată a faptului că tu exişti. Ei bine, îţi jur pe ce am mai sfânt că nu am pregătit nimic dinainte. Dar asta nu înseamnă că îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. A fost o coincidenţă... Dar mai e ceva! De ce nu e Ilinca cu tine, aici? Să nu-mi spui că nu o lăsau la intrare! Şi asta e o coincidenţă?

— Dintr-un lung şir...

— Da, dintr-un lung şir care nu face decât să-ţi reamintească mereu că a fi aşa cum eşti tu înseamnă a purta şi anumite responsabilităţi. Cred că îţi trebuie o prietenă pe măsura ta. Una care să ştie mai multă carte decât tine, care să scrie mai bine, care să te tempereze şi să te întrebe dacă ţi-ai văzut-o în zilele în care o iei razna. Şi, dintre toate fetele pe care le cunosc numai Mihaela e în stare...

— Să ce?

— Să te facă să nu mai striveşti suflete, mişcându-te ca un elefant într-o bostănărie.

— Mi-ai mai spus chestia asta, dar să ştii că tot nu îi văd logica.

Dragoş şi-a trecut nervos mâna prin păr.

— Nu credeam că tocmai astăzi am să-ţi povestesc singurul lucru pe care ţi l-am ascuns vreodată. Dar m-ai enervat peste măsură.... Eram la Gheoajbă acasă când a plecat Cristina înainte de accident. Eram cu toţii atât de beţi încât nu am putut să o oprim să se urce în maşină. Dar toată ziua nu a scos decât un cuvânt: „Mircea!" Când ai mai văzut-o tu pe Cristina să nu vorbească nimic o zi întreagă? Şi nu cumva îi declaraseşi de curând că nu îi înţelegi distracţiile superficiale? Nu vă certaseră̆ţi? Cristina nu se îmbătase din veselie, mai băiete. Trăieşte acum cu vestea asta şi mestec-o în imensitatea minţii tale!

Năucit de implicaţiile afirmaţiilor lui Dragoş, dar şi din dorinţa de a-mi vărsa fierea care simţeam că îmi umple gura, m-am întors spre Mihaela şi am întrebat-o:

— Şi tu? Chiar crezi şi tu în chestia asta cu complotul cosmic menit să ne facă să sfârşim împreună?

Şi atunci Mihaela a făcut cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dintre toate răspunsurile pe care mi le-ar fi putut da, trecând peste mândria ei care dobândeşte uneori dimensiuni stupide şi lăsându-şi inima în ghearele mele pregătite să sfâşie, nu mi-a spus decât atât:

— Da.

Era în cuvântul acela o acceptare smerită a unui destin de care nici nu era mândră şi care nici nu o răsfăţa. Abia atunci am luat-o cu adevărat în braţe şi am dus-o în sală, am aşezat-o la o masă, am obligat-o să mănânce şi apoi am dansat în tăcere, priviţi cu admiraţie de cei din jur.

Am plecat pe jos spre casa Mihaelei şi nu ne-am vorbit decât când am ajuns în scara blocului ei. Când a dat să-şi retragă mâna dintr-a mea şi să urce în casă, am realizat că riscam ca în câteva secunde ea să nu mai fie lângă mine şi să nu-i pot explica motivul comportării mele.

I-am spus că e împotriva oricărei logici să-mi imaginez despre mine însumi că aş fi atât de deosebit, încât Dumnezeu sau orice alt directoraş de ceruri să se fi deranjat într-atât încât să-mi fi ticluit o existenţă legată de o persoană atât de spectaculoasă ca ea. Pe de altă parte o considerasem întotdeauna cu mult mai bună decât mine. Nici măcar nu mă gândisem la ea ca la o eventuală prietenă, fiindcă pur şi simplu nu crezusem că e de nasul meu.

Mihaela a zâmbit trist şi m-a sărutat pe buze.

— Ştii ce e cel mai stupid în toată afacerea asta? Că te iubesc aşa ticălos cum eşti. Şi, dacă ai elimina o parte din mârlănia asta congenitală, probabil că ţi-ai pierde şi din şarm. Du-te la fetiţa ta.

Mi-am scos telefonul mobil şi am chemat un taxi. A doua zi dimineaţă m-a trezit mama, supărată fiindcă era sigură că petele de pe costumul meu nu aveau să mai iasă decât cu foarfecul. Despre cele din suflet nu i-am vorbit.

* * *

Am pretextat o durere de cap şi am rămas mai mult în pat. Nu aveam nici un chef să încep ziua şi să dau ochii cu colegii mei. Mă gândeam întruna la cele ce îmi spusese Mihaela şi sentimentele mele în ceea ce o privea erau extrem de confuze. Eram măgulit de dragostea pe care i-o inspiram şi trebuia să recunosc că o relaţie cu ea ar fi fost tare comodă. Eram convins că bunicul ne-ar fi răsfăţat, că părinţii ne-ar fi aprobat nebuniile şi că, într-un fel, n-am fi făcut decât să împlinim profeţiile tuturor celor din jur.

Împărtăşeam cu Mihaela preocupări comune şi mi-am adus atunci aminte că probabil puţini interpretaseră drept şedinţe de lucru serile în care lucram la revista şcolii, devoraţi de pasiunea pentru fiţuica noastră. De asemenea, îmi stăruia încă în minte saltul periculos al Laurei, care mă

salvase din mâlul ce amenința să mă înghită şi, undeva, ascuns în cel mai adânc buzunar al sufletului, pulsa dureros incapacitatea mea de a accepta atributele de căsătorie pe care le împrumutase iubirea Ilincăi în ultimul timp: certuri, explicaţii, sentimente ascunse, mici minciuni...

Şi tuturor acestor idei nu le puteam opune decât un singur argument: faţa tristă a Ilincăi. Deşi ştiam că era deplasată, simţeam o anumită responsabilitate faţă de ea. În plus, nu mă despărţisem niciodată de nimeni. Nu ştiam ce să spun şi mai ales îmi era frică de zilele care ar fi urmat unei rupturi. Când m-am ridicat din pat, îmi era ruşine şi că mă gândisem să o părăsesc pe Ilinca pentru Mihaela şi că avusesem slăbiciunea să mă imaginez înaintând pe un drum uşor, dar necinstit.

În bucătărie, mama făcea sarmale. M-am aşezat lângă ea şi am privit-o în ochi:

— Ce meştereşti aici?

— Nu vezi? m-a întrebat ea sec. Sarmale pentru prânz.

Am luat şi eu o frunză şi am început să învârt o sarma care mi-a ieşit cât pumnul. Mama a desfăcut-o fără nici un cuvânt.

— Am auzit că i-ai dat gata aseară!

— Cine ţi-a spus?

— M-a sunat doamna Apostolescu, dimineaţă. Mă rugase să aflu ceva şi mi-a spus că, împreună cu Mihaela, aţi fost vedetele serii.

— Nu suntem noi întotdeauna vedetele? Într-un fel sau în altul.

— Spunea că declaraţia ei de dragoste a fost tare convingătoare. Toată lumea a fost încredinţată că, de fapt, vorbea serios.

— Vorbea serios!

Mama a pus jos frunza ruptă şi apoi s-a ridicat să se spele pe mâini.

— Vrei să-mi spui că ţi-a declarat că te iubeşte, acolo în faţa tuturor?

— Da. Şi a făcut-o al dracului de frumos. Şi de public. Probabil că de-acum a aflat tot Iaşul.

Clătinând din cap, mama a început să se învârtă în jurul mesei.

— Trebuie să fi fost sublim! Dar ce curaj! Câtă disperare acumulase sărăcuţa...

Ca de obicei, mama părea mult mai sensibilă la chinurile altora, considerând că era în firea lucrurilor ca eu să mă descurc prin propriile mele forţe. Am protestat energic:

— Alo, eu sunt subiectul aici! Pe mine nu mă compătimeşti? Crezi că mie mi-a fost uşor? Ca să nu mai vorbim că Ilinca îmi va scoate ochii. Are o fixaţie împotriva fetei ăsteia şi nu...

— E absolut normal. A văzut şi ea semnele. Ştie, chiar dacă acest lucru nu îi este foarte clar, că Mihaela este jumătatea care completează împreună cu tine un întreg şi îi este frică.

Am vrut să-mi arunc o şuviţă rebelă de pe frunte, dar am realizat că gelul cu care îmi dădusem părul în ajun se încleiase îngrozitor.

— E şi părerea ta că numai ea mă poate struni? Că e singura femeie adevărata pe care...

— Cine a zis asta?

— Dragoş.

— Deştept băiat. Are un talent deosebit pentru a înţelege adevărata natură a oamenilor. Da, sunt de acord că Mihaela e singura fată cu care ai putea trata de pe picior de egalitate.

M-am sprijinit şi eu cu ambele mâini pe masă şi i-am cerut argumente. Ea a zâmbit şi mi-a răspuns:

— În lumea noastră există probleme care nu au soluţie logică. Indiferent cât îţi va fi de greu să accepţi, nu pot să-ţi explic de ce cred că ea e singura fată cu care ai putea fi tu însuţi. Pur şi simplu aşa simt.

— Tu şi toate cunoştinţele mele, am mormăit. Ei bine, vă înşelaţi cu toţii. Ca de obicei. Mă duc să-i

dau un telefon Ilincăi.

Maică-sa a răspuns după numai două apeluri şi mi-a spus că Ilinca a coborât să cumpere pâine şi că se va întoarce imediat. Am închis şi am sunat pe celular dar a răspuns tot doamna Ana. Ilinca îşi lăsase mobilul în casă. Înainte de a închide însă mi s-a părut că aud vocea fetei mele. M-a sunat după câteva minute. Din tonul vocii ei am înţeles că este supărată.

— Vrei să ne vedem? am întrebat-o.

— Nu eşti obosit? Am înţeles că aseară ai fost destul de solicitat.

— Da, a fost grozav, dar nu chiar obositor. Vreau să te văd!

— De ce? m-a întrebat sec Ilinca.

— Cum adică? Dacă nu vrei, bine, înţeleg, am să mă apuc de învăţat şi...

— De ce să te mai întâlneşti cu mine când ai lângă tine pe cea mai frumoasă şi mai deşteaptă fată din Iaşi, care e moartă după tine şi îşi face sufletul afiş? Ca mai apoi să poţi inventa iarăşi minciuni şi să mă îndepărtezi? Ca să poţi apărea alături de ea după ce mi-ai îndrugat pretexte jalnice?

— Nu sunt obligat să-ţi ascult prostiile, să ştii. Concursul a fost ceva spontan.... Dragoş mi-a spus că îmi dă cărţile şi...

— Sanchi! Oare chiar atât de proastă mă crezi? Îţi închipui că nu am înţeles că plănuiserăţi spectacolul acela şi de aceea nu ai vrut să mă iei la banchet?

Am tăcut o clipă, încercând să nu spun vreo prostie, purtat pe culmile mâniei.

— Vin la tine! i-am zis.

Pradă unei inspiraţii de moment, am luat toţi banii pe care îi aveam, am mai cerut mamei care, paradoxal, mi i-a dat fără să mă întrebe la ce îmi trebuie şi m-am dus la primul magazin de bijuterii care mi-a ieşit în cale, de unde i-am luat Ilincăi un inel. Într-un sfert de oră am ajuns la ea.

În scara blocului m-am întâlnit cu maică-sa.

— Vă las să vă descurcaţi problemele. Aşa cred eu că e mai bine...

— Nu e nimic din ce am să-i spun Ilincăi care să nu poată fi auzit şi de dumneavoastră, am zis eu sigur pe mine.

Femeia m-a înghiontit şi m-a privit complice.

— Lasă. Ţii minte seara de Sf. Valentin? Atunci...

— Aţi fost de gardă! am îngăimat eu.

— Desigur, băieţel, desigur. Am fost de gardă.

Înainte de a se întoarce, am văzut un zâmbet straniu schimonosindu-i faţa.

Am intrat în casa lor ca o vijelie şi am întrebat-o pe Ilinca:

— De Sf. Valentin, reprezentaţia aceea a fost în cârdăşie cu maică-ta? Să nu minţi, fiindcă mi-a spus...

Ea era îmbrăcată numai într-un maieu prin care sânii i se ghiceau perfect.

— Da, a ştiut. Eu sunt o fată săracă! Nu mi-aş fi putut permite să închiriez o cameră la hotel sau să te duc la restaurant...

— Bine, dar e de-a dreptul scârbos! Ea ar fi trebuit să ne termine din bătaie, ştiind ce am făcut...

— Te place, a rostit senin Ilinca.

M-am aşezat pe scaunul din hol, pus acolo pentru ca oamenii să se poată încălţa mai uşor. Mi-am adus aminte de spusele lui Dragoş, care încercase să mă prevină în felul lui că mama Ilincăi nu fusese de gardă. Implicaţiile acelei seri abia acum mi se înfăţişau clar şi nu am ezitat să o întreb:

— Şi schema aia când ai vrut să-mi faci un plod, tot cu ea ai gândit-o?

— Eşti un porc!

Am privit-o în ochi. Erau aceiaşi irişi imenşi în care mă pierdeam şi pe care îi iubeam.

— De fapt, am venit să-ţi spun că te iubesc şi că...

— Iar începi? Nu înţeleg de ce trebuie să mă supui la chinurile astea! Ştiu deja: Mihaela este din acelaşi aluat cu tine, are părinţii intelectuali, care fac parte cumva din lumea bună... nu sunt chiar de rangul tău dar, oricum...

— Vorbeşti prostii!

— Ea ştie să scrie, a citit o grămadă de cărţi şi are mereu pe limbă câte o replică isteaţă... Ce mai, este tot ceea ce eu nu sunt.

I-am prins mâinile şi i-am spus pe un ton sacadat:

— Nu ştiu de ce ţi-ai pierdut toată încrederea pe care o aveai în mine, dar trebuie să mă crezi că, dacă nici tu nu vei încerca să ne acorzi vreo şansă, ceea ce avem se va prăbuşi. Nu vom avea nici un mâine împreună.

— Mâine? Noi n-am avut nici măcar ziua de ieri. Ca să nu mai vorbim de cea de astăzi.

Fără cuvinte, am scos inelul din buzunar şi i l-am întins. Ea a luat cutia, s-a uitat înăuntru şi apoi mi-a înapoiat-o.

— Vezi, asta este de fapt problema ta! Acoperi totul cu bani. Chiar crezi că o şaibă ca asta poate alina suferinţa pe care mi-ai produs-o ieri? Şi-apoi, nu cumva un inel din ăsta pe an e o medie cam mare? Risipeşti averea familiei.

La început, mintea mea înceţoşată de furie nu a vrut să accepte că se referea la inelul pe care i-l menisem Cristinei. Iar când mi-am dat seama, am simţit cum ceva se rupe în mine cu un pocnet sec. Cu gesturi încete mi-am luat inelul, m-am întors şi am plecat.

Ca şi cum un pitic amarnic şi bubos mi-ar fi şterpelit jumătate din viaţă, m-am simţit obosit şi abia m-am târât până la lift. Pe oglindă cineva zgâriase, parcă special pentru mine, patru litere: MUIE. Am zâmbit şi m-am prelins părelnic până acasă. Soarele de vară a zis să profite şi el că tot

eram la pământ şi mi-a înfipt câteva grade de vipie pe sub cămaşă.

Simţindu-mi amarul, Vălătuc m-a întâmpinat de la poartă. M-am dus până sub vişin şi m-am aşezat pe bancă. M-am ridicat de-acolo abia când m-a răzbit somnul, târziu în noapte.

A doua zi i-am dat afară pe Dragoş şi pe Laura şi m-am prefăcut că nu sunt acasă când a sunat Mihaela. Încercam să-mi imaginez scenarii catastrofice în care fie mă sinucideam, fie picam bacalaureatul, pedepsind-o astfel pe Ilinca. Dar, după ultima noastră întâlnire, nu eram sigur că îi mai păsa. Apoi, m-am gândit să o fac geloasă şi am vrut să o sun pe Mihaela. Am renunţat când mi-am dat seama că Mihaela nu va accepta niciodată rolul jalnic pe care încercam să i-l confer. Nu mi-o puteam imagina pe post de femeie gonflabilă de protocol.

După două zile, îmi era atât de urât, încât îmi venea să-mi muşc urechea stângă şi să latru cu ea în gură. Cu toate astea, l-am dat din nou afară pe Dragoş care venise singur de data asta. A făcut scandal şi m-a ameninţat că mă bate dacă nu-mi revin. Era în stare.

* * *

În cea de a treia zi însă, când Mihaela a păşit direct în camera mea, n-am fost surprins aproape deloc. Fără o vorbă, s-a aşezat pe singurul scaun pe care nu erau haine şi mi-a spus destul de abrupt:

— Nu-mi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Şi nici nu-mi este ruşine de felul în care s-a întâmplat.

— Poţi să mai zici o dată?

— Cu greu... Momentul acela magic a trecut şi... te iubesc, uite că pot!

M-am încheiat la cămaşă şi am întrebat-o dacă vrea să bea cafea sau suc. Mi-a răspuns că nu şi că oricum nu intenţionează să stea prea mult.

— Am venit să te întreb cum ai reuşit tu să te apuci de învăţat după tot ce a fost!

— Sanchi! Minţi. Nu ai rezistat tentaţiei de a mă vedea. Şi mai cred că ai auzit că m-am certat cu Ilinca şi mori de curiozitate...

— Îmi pare rău, dar în cearta voastră eu nu am nici o vină.

I-am povestit apoi cu glas egal, uitându-mă în jos, discuţia cu Ilinca. I-am spus cât de dezamăgit fusesem de reproşurile ei şi de comportarea de codoaşă a mamei sale.

De parcă n-ar fi ascultat deloc oful meu, Mihaela m-a întrebat:

— Ai mai scris poezii?

Am clătinat din cap şi am bâiguit o scuză în care era vorba de învăţătură.

— Haida de! Durează mai puţin să scrii o poezie decât să faci dragoste o dată! Argumentul ăsta nu ţine. Pur şi simplu nu ai avut starea sufletească necesară. Te ştiu, tu trebuie să suferi ca să scrii. Numai mila faţă de propria persoană te mobilizează în faţa foilor albe.

— Nu e adevărat, dar nu te contrazic. Fiindcă vreau să ştiu de ce mă întrebi chestia asta.

— Faci parte dintre norocoşii care pot găsi compensaţii în moartea unei iubiri. Apucă-te de scris şi savurează-ţi dezlănţuirea creatoare. Poate fi o compensaţie pentru pierderea fetei... Şi, oricum, poate pui şi tu de o carte, fiindcă eu aproape că mai termin una pe care Alecu mi-a şi cerut-o pentru tipar.

Am clătinat din cap zâmbind. Până în urmă cu doar câteva luni...

...de fapt de când iubirea mea pentru Ilinca se împlinise...

...obişnuiam să ne adunăm în cămăruţa pe care liceul ne-o dăduse ca redacţie şi, împreună cu alţi colegi, ne citeam poeziile. Nu o dată ne certaserăm rău de tot. Mihaela îmi spunea că sunt superficial iar eu o învinuiam că din poeziile ei nu se înţelege nimic.

— Ai vreo idee pentru ceea ce va urma? a vrut ea să ştie. Pentru că eu aş vrea să aflu de la tine un răspuns. Într-un fel sau în altul aş şti cum stau şi...

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun? Că m-am certat cu Ilinca şi că o vom lua împreună de unde am rămas cu ea? Nu ştiu nici măcar ce flori îţi plac...

— Nu-mi plac florile.

— Atunci?

— Calculatoarele...

— Vezi câte lucruri avem să ne spunem...

— Aşa mă gândisem şi eu, a zis Mihaela, ridicându-se.

M-am grăbit să o prind de mână şi am tras-o spre mine.

— Dar nici nu pot să-ţi spun că nu vreau să te mai văd. Pur şi simplu ar trebui să începem prin a petrece ceva mai mult timp împreună... E drept că avem atâtea în comun, dar pe domeniile astea părerile noastre diferă atât de mult!

Uitându-se în ochii mei, Mihaela a spus şuierat:

— Nici măcar să nu încerci să mă faci să sper dacă nu vorbeşti serios. Ca şi tine, nu suport duplicitatea! Dacă sunt împreună cu cineva atunci înseamnă că faţă de el îmi deschid inima şi împărtăşesc...

— Nu e cam devreme să împărtăşim? Chestia asta ne poate ieşi de sub control. În pofida faimei de care mă bucur, carnea mea s-ar putea răscula în proximitatea...

— Ei şi? m-a întrebat ea nepăsătoare.

M-am aşezat înapoi pe scaunul meu rotitor şi, pentru o clipă, m-am gândit cât eram de vulnerabil. Ştiam că, dacă aş fi acceptat să ies împreună cu

Mihaela chiar şi pentru o singură seară, relaţia mea cu Ilinca ar fi fost compromisă definitiv.

Este foarte important pentru mine să înţelegeţi ceea ce simţeam atunci, fiindcă sentimentele mele sunt un exemplu aproape didactic de cerneală pentru epitafuri de iubiri.

Îmi iubeam cu disperare iubirea. Acest sentiment a fost punctul de plecare al unui raţionament care s-a dorit logic, dar care se baza de fapt pe o mare iluzie. Pentru că eram atât de ataşat de sentimentele mele, in mintea mea Ilinca s-a transformat într-un fel de monstru, care a distrus minunăţie de dragoste. Cu fiecare moment care trecea o consideram din ce în ce mai vinovată iar pe mine din ce în ce mai nedreptăţit. Pe ea o demonizam iar pe mine mă sanctificam. Şi, când în închipuirea mea diferenţele de statură morală au ajuns destul de mari, am tras concluzia că, indiferent cum aş proceda, faptele mele au un imens suport moral şi că Ilinca îşi merita soarta, fiindcă distrusese minunăţie de iubire. Indiferent de ceea ce aveam eu să fac...

Chiar şi numai această diferenţă de percepţie, construită nu pe fapte ale Ilincăi sau pe discuţii cu ea, ci pe propriile mele meditaţii, ar trebui să fie de ajuns pentru a vă convinge cu câtă repeziciune mă năpusteam în hăul întunecat al erorii. Dar cel mai îngrozitor lucru care mi se întâmpla era însă strania convingere că iubirea noastră îmi aparţinea numai mie şi că ea ar fi putut să se nască şi în lipsa Ilincăi, precum un copil fără mamă.

— Uite, am o idee! a zis Mihaela. Ce-ar fi să învăţăm împreună?

Am aprobat cu destul entuziasm. Aşa a luat naştere «Colegiul de sub vişin», cum decisesem să botezăm şedinţele noastre de toceală. Făceam pauze doar pentru a mânca. În prima zi, Mihaela a venit cu un pachet de acasă, chestie care m-a amuzat şi m-a supărat deopotrivă. Mama a fost doar supărată şi i-a împins Mihaelei trei polonice de borş gros, în ciuda mieunăturilor ei sclifosite, argumentând că ea ştie exact ce trebuie unui tânăr pentru a învăţa. Pentru că evitam amândoi să vorbim despre noi, repetatul materiei mergea cu o viteză incredibilă. După numai zece zile, terminaserăm de recapitulat la română şi a trebuit să recunosc că trăisem o experienţă intelectuală cu totul deosebită.

— Nici eu nu am mai învăţat niciodată cu o a asemenea repeziciune. Dar oricum, ştiu mai bine ca tine! a acceptat Mihaela.

— Pe naiba! Lasă, că vedem noi la bac.

— Auzi, situaţia noastră nu ţi se pare ciudată? Doi tineri sănătoşi şi la cap şi la trup care învaţă de mama focului şi atât? Nu e ciudat?

— Ba da. E chiar o enigmă. Şi, conform logicii elementare, una din două; ori nu învăţăm, ori nu suntem chiar tineri...

— Ai îmbătrânit, faule!

— Eu eram gata bătrână. Am sperat doar să sug ceva tinereţe de la tine...

— Păi suge! nu m-am putut eu abţine să nu ripostez.

A urmat o fugăreală prin toată curtea, în care s-a angrenat cu voioşie şi Vălătuc, biet căţel care nu înţelegea cum se făcuse că, după câteva zile în care cerşise pur şi simplu să ne jucăm împreună, ajunseserăm să zburdăm prin grădină mai ceva decât ar fi făcut-o el.

M-a încolţit în spatele casei, între o tufă de trandafiri şi zidul bucătăriei de vară.

— Te gândeşti la prostii! Eu mă referam la tinereţe! am gâfâit eu.

— Pe dracu! Eşti un porc şi trebuie să fii pedepsit. Am să-ţi trag palme.

Nu a reuşit. Am prins-o de ambele mâini şi i-am furat o sărutare scurtă.

— Acum chiar că te omor. Băi, tontule, tu-mi sufli mie polenul fecioriei în dosul bucătăriei? De parcă aş fi Frosa servitoarea?

Hohotul homeric de râs care mi-a inundat mintea m-a făcut să-i dau drumul la mâini. Mihaela nu a ezitat să profite de ocazie şi să încerce să mă strângă de gât. Dar în mijlocul acestui gest m-a lăsat în pace şi s-a întors la masa de lucru de sub vişin.

— Dumnezeule, am glumit... am încercat eu să-i explic.

— Da, dar eu... Lasă!

I-am apucat umerii şi i-am întors capul spre mine:

— Şi eu am vrut să te sărut...

— Dar eram în dosul bucătăriei de vară...

— Şi asta făcea parte din altă poveste.

— Şi mai faci şi alergie la polen.

— Ciudat că nu am strănutat. Poate că polenul nu era acolo...

— Era...

În timp ce îşi strângea cărţile, pe mobil m-a sunat Ilinca. M-a întrebat ce fac şi i-am spus că învăţ cu Mihaela pentru bac. Ea a închis imediat, sperând probabil că aveam să o sun. N-am făcut-o.

A doua zi de dimineaţă am aşteptat-o zadarnic pe Mihaela. I-am dat telefon şi mi-a răspuns tatăl ei care mi-a explicat, cu duhul blândeţii, că nu avea nimic împotriva mea personal, dar îi venea destul de greu să creadă că noi chiar învăţăm acolo sub vişin şi că micul nostru experiment ar trebui oprit. Până la bac, pentru că după aceea el unul era de acord să... Mi-am cerut ostentativ scuze că am tulburat-o pe Mihaela şi am încheiat patetic:

— Visul care îmi arde pieptul este ca listele de la bacalaureat să ne dea argumente să reluăm

discuţia asta peste câteva săptămâni.

— Este şi cea mai fierbinte dorinţă a mea şi a mamei Mihaelei, a întărit el.

După câteva minute, m-a sunat Mihaela care mi-a spus că îi vine să-şi bage picioarele în ea de situaţie şi să fugă de acasă tocmai în Australia unde să se facă marsupial.

— Oricum, l-ai avut la faza cu listele. Eşti gros! Ca o lumânare de botez.

— Mihaelă! Eu vorbeam serios. Treci şi învaţă, că dacă nu, ne spintecă. Lasă, poate ne vedem mai pe seară, la o bere.

— Ai spus bere? Ai pronunţat, nenorocitule, cuvântul ăsta? Păi acum nu-mi va sta capul decât la spume...

Discuţia a continuat mai bine de jumătate de oră, ceea ce n-a ilustrat decât idioţenia părinţilor ei, care au oprit-o să mai vină la mine. Fiindcă, dacă lucrurile ar fi continuat aşa cum începuseră, am fi avut deja un ceas bun de învăţătură sub vişin până la ora aceea.

Săptămânile care au urmat mi le-am petrecut într-un soi de solitudine neobişnuită pentru mine. Propria persoană îmi oferea un spectacol grandios. Dimineaţa făceam planuri de răzbunare. Doream ca împreună cu Mihaela să atrag atenţia întregului liceu, să oferim un subiect de discuţie pentru mulţi ani, care să o facă pe Ilinca să tremure de mânie. La prânz, începea să mă apuce jalea de mine însumi iar spre seară, când uneori mă vedeam cu Mihaela şi cu ceilalţi, îmi spuneam că lucrul cel mai înţelept pe care l-aş fi putut face era să rămân singur pentru o vreme.

Sesizam, desigur, diferenţele fundamentale dintre Ilinca şi Mihaela şi ajunsesem să le dau dreptate celor care ne considerau un cuplu perfect, dar nu acceptasem defel că viaţa mea ar trebui să renunţe la orice profunzimi şi să decurgă aşa cum dorea gloata de privitori, care nu părea să aibă nimic mai bun de făcut decât să-mi dea sfaturi.

Dragoş de pildă era de părere că trebuia neapărat să mă culc cu Mihaela şi l-am pedepsit crunt pentru lipsa lui de discreţie. Într-o seară, sub vişinul din curtea mea, hodoronc-tronc, i-am spus Mihaelei:

— Uite, Dragoş, aici de faţă, crede că e indicat să facem naibii dragoste înainte de bacalaureat, ca să scăpăm de angoase.

Amuzată, Mihaela i-a întors o privire strălucitoare colegului meu de bancă, care zăcea în cioburi pe ciment, zobit de bădărănia mea.

— Chiar aşa crezi?

— Stai măi, că nu am zis chiar aşa. Eu i-am sugerat să exploreze mental posibilitatea asta, numai cu scopul de a vă prezenta la examen într-o condiţie interioară cât mai armonioasă...

— Ba nu! Mi-a zis să ţi-o pun pe maşina de spălat, am minţit eu cu neruşinare, întinzând entuziast o coardă de a cărei rezistenţă eram şi eu curios.

— Nu cred, a spus Mihaela. Ştiu eu că are capacul rece. Oricum, cu Mircea nu am ajuns încă până la astfel de dileme.

— De la sublim la ridicol nu e decât un pas, am comentat eu. Atâta doar că eu unul nu sunt prea sigur spre care din ele mă mişc.

— N-am înţeles, a spus Laura, cu gura plină de plăcintă cu mere.

— Nu-i nimic! Era de fapt un fel de mesaj pentru ea, şi-a dat cu părerea Dragoş.

— Nu, fraţilor, am fost extrem de sincer. Şi voi fi şi acum, spunându-vă că aţi avut dreptate. În zilele în care am învăţat cu Mihaela am descoperit lucruri pe care nu am crezut niciodată că le poţi trăi împreună cu o fată... Şi cum voi aţi fost cumva naşii noştri, sunt absolut sincer. Aceste experienţe au fost însă atât de diferite faţă de ceea ce am trăit eu până acum, încât nu pot spune nici unde mă aflu şi nici încotro mă îndrept. Dacă e doar o simplă prietenie, de ce mă furnică buricul, iar dacă

nu e o simplă prietenie de ce naiba nu sunt în stare să schiţez nici un gest mai băieţesc? Asta e întrebarea!

— Chestia asta trebuia să o zici cu o scrumieră în mână, a râs Laura.

— Nu, băi, asta o spune Hamlet cu craniul lui Yorick în mână, nu cu scrumiera, a râs Dragoş.

— Şi ce? N-ai văzut scrumiere în formă de craniu? Am şi eu una acasă.

Zâmbindu-mi cald, Mihaela i-a mulţumit lui Dragoş pentru grija lui faţă de secreţiile ei hormonale, dar a adăugat că între noi mai sunt multe alte lucruri de spus înainte ca opţiunea maşinii de spălat să poată fi măcar luată în calcul.

— Dom'le, parcă aţi fi papagali. Numai ăştia se împerechează pe viaţă. Păi nu spune nimeni că trebuie să puneţi acum bazele vreunei căsnicii care să dureze minimum şaizeci de ani. De fapt asta nu prea înţeleg eu la Mircea. El nu poate fi prieten cu o fată dacă nu e sigur în momentul în care o sărută pentru prima dată că ar putea să-şi petreacă tot restul vieţii alături de respectiva făptură. E stupid şi păgubos.

— Şi tu? l-a întrebat Mihaela. Tu nu începi la fel o relaţie?

— Ba da. Numai că, fiind mai neserios, pentru câteva ore eu simt că sunt capabil să-mi petrec restul vieţii alături de orice poartă fustă şi se încadrează într-un minim standard de...

Tirada i-a fost întreruptă de un pumn în spate.

— Te culc în balcon de-acum.

— Fraţilor, eu am să închei aici subiectul ăsta. Pentru că, atâta timp cât Mircea şi Ilinca nu au avut nici o discuţie, maşina de spălat nu are nici o şansă să ajungă sexodrom, a rostit Mihaela pe un ton care ne-a făcut pe toţi să începem să vorbim deodată: eu despre bac, Dragoş despre micii care nu mai veneau şi Laura despre sutiene.

* * *

Ilinca m-a aşteptat după prima probă de la bacalaureat. Îmi adusese un trandafir galben. Pentru gelozie, m-a lămurit ea. Arăta superb şi, spre marea mea uimire, purta o fustă foarte scurtă. M-a sărutat pe frunte când a auzit că luasem zece. Modest, i-am spus că limba română era un domeniu pe care nu acceptam rivali.

I-am spus lui Costel, şoferul bunicului, să ne ducă în Grădina Botanică.

— Apăi meriţi, măi băiete, s-a bucurat şi el în felul lui.

După ce am intrat şi am primit vederi colorate în loc de bilete, Ilinca m-a întrebat:

— De ce m-ai adus aici?

— Pentru că aici a început iubirea noastră.

— Era frig, şi-a amintit ea.

A început să rupă ilustratele. În două, apoi în patru, apoi în opt...

— Spune-mi ce se întâmplă cu noi, meştere?

— Spune-mi tu!

Ilinca s-a ridicat de pe bancă şi şi-a ridicat ochii spre cer.

— Am vorbit cu Dragoş. El susţine că nu a fost nimic premeditat şi mi-a explicat cât de mult ţii la cărţile alea. Neavând prea multe ocupaţii, am încercat şi eu să le citesc. Nu mi-au plăcut. Sunt pline de chestii pe care nu le înţeleg... Dar am reţinut o frază. Scria acolo că orice început poartă în el germenii sfârşitului, după cum fiecare sfârşit conţine seminţele reînvierii.

Citatul nu era chiar aşa, dar nu am contrazis-o.

— M-ai schimbat mult. Nici măcar nu îţi poţi da seama cât de mult m-am transformat... Şi modificările pe care le simt în mine mă sperie. Dacă mi-ai da ceva timp aş putea ajunge şi eu ca Mihaela. Ştiu că aş putea!

— Nu înţelegi. Ţi-am repetat de mii de ori că te-am iubit...

— M-ai iubit?

— Te iubesc aşa cum eşti. Aşa cum erai în seara când ne-am cunoscut, aşa cum erai când am aprins lumânări la Mitropolie...

— Dar eu nu pot rămâne aşa! Pe de o parte mă transformi iar pe de alta mă doreşti fetiţă. Aşa ceva nu se poate! a rostit ea încet, printre câţiva pui de lacrimi.

Deşi nu eram de acord cu ce spusese, mi-am asumat acest rol demoniac fără nici un cuvânt.

— De ce taci?

— Ce-ai vrea să-ţi spun?

— Orice, numai să fii sincer!

Am tras aer în piept şi am început să-i povestesc cum, la Vatra Dornei, mă plictisisem de moarte, pentru că, între noi, dincolo de atracţia fenomenală pe care o simţeam unul pentru altul nu prea erau multe de spus. Nu, nu doream să facem filosofie, dar aş fi vrut ca ea să fi citit măcar o zecime din cărţile pe care le devorasem eu. I-am povestit apoi de scârba pe care mi-o provocase mama ei şi de frica pe care o resimţeam privind cum relaţia noastră, începută ca o idilă de liceu, se transforma într-un fel de caricatură de căsnicie, cu istericale şi obligaţii formale, cu ipocrizie şi mai ales cu obsesia de a fi pe placul celor mai în vârstă. Nu eram pregătit pentru o asemenea relaţie. Dar chiar şi aşa tăcusem şi acceptasem, comportându-mă după cum credeam că e moral. Numai că puterile mele se terminaseră când nici măcar ea nu mai avusese încredere în noi.

— Nu cred nimic din tot ce spui! Pur şi simplu nu poţi să-mi ierţi greşeala aceea, când m-am gândit la mine şi nu am venit să te ajut. Avea dreptate Laura! Ţie ţi-a salvat viaţa Cristina. Nu pot să mă lupt cu cineva care nu mai este...

Am ştiut atunci că Ilinca avea nevoie de lucruri simple, de verdicte în alb şi negru şi i-am explicat că, pentru mine, dragostea se putea prezenta în multe feluri... O iubisem pe Cristina, care era exact contrariul ei: nu prea frumoasă, mai mare decât

mine, puternică, spurcată la gură, nonconformistă şi extrem de cultă; aş fi putut să o iubesc şi pe Mihaela, care mă făcea să simt că alături de ea pot zbura peste Atlantic cu energia dintr-un pahar de apă, o iubeam pe ea...

— Atâta doar că am pretenţia ca modelele astea să nu se amestece. Şi, în felul în care te iubesc pe tine, e drept că ezitarea aceea nu are nici loc, nici logică.

Ilinca plângea de-a binelea. Un pensionar s-a uitat lung la noi şi a întrebat-o dacă nu dorea să mă ia de pe capul ei. Spre norocul lui a plecat înainte să-i sparg faţa.

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să ştiu de modelele astea?

— Nu ai înţeles! Raţiunea nu are nimic de-a face cu ceea ce ar fi trebuit să faci tu, în noaptea aceea. Tocmai pentru că ai gândit prea mult, ai sfârşit prin a mă dezamăgi. Indiferent cum va suna chestia asta, trebuie să-ţi spun că, dacă gândirea e principala virtute a iubirii noastre, atunci nu e mare lucru de capul ei.

— Şi deci cum rămâne?

— Nu rămâne. Se schimbă...

— Şi ai să te duci la ea?

— Nu din cauza ei s-a stins ceea ce aveam noi. Noaptea aceea nenorocită a săpat o prăpastie între noi. A fost un cataclism şi nu e nimeni vinovat.

— Nu te cred!

— Asta este deja exclusiv problema ta.

M-am ridicat şi am lăsat-o acolo pe bancă plângând. Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi putrezit stomacul şi-un picior. Dar nici măcar atunci nu credeam că verdictul era definitiv.

* * *

— Te-ai gândit vreodată ce-ai fi devenit, dacă nu m-ai fi întâlnit?

— Niciodată, Cristinuţă. Urăsc viitorul. El pune atâta povară pe umerii tinerilor. Nu sunt

un tip responsabil...

— Gândeşte-te acum!

— M-am gândit!

— Aşa de repede?

— Da! Aş fi fost exact la fel...

— Nu mă mai iubeşti? Nu însemn nimic pentru tine?

— Ba da! Dar nu cred în viitor. Mă enervează că fiecare zi are un mâine care te obligă să devii responsabil, cu scopul unic de a face posibil un poimâine. Iluzia mea cea mai nebunească este aceea că îmi pot scrie singur viitorul tocmai ignorându-l.

— De unde atâta filosofie astăzi?

— De la tine, Cristinuţă. De la tine.

— Şi atunci, ce-ai fi devenit dacă nu ne-am fi întâlnit?

— Ţi-am spus...

— N-ai nici o logică.

* * *

Bacalaureatul l-am luat al doilea. Pentru că listele au fost afişate în ordine alfabetică şi pe Mihaela se numea Bălan.

Se numea...

Altfel, am luat amândoi zece...

Culmea e că am aflat lucrul acesta în timp ce mă îndreptam spre liceu. La nici o sută de metri de poarta prin care aveam să intru pentru ultima dată ca elev, m-am întâlnit cu Mihaela şi cu părinţii ei. Maică-sa era plânsă, dar am realizat imediat că veştile erau bune, măcar şi pentru faptul că taică-său s-a îndreptat radios pe mine şi era să-mi strivească falangele într-o menghinoasă strângere de mână:

— Bravo, măi băiete! Sunt atât de mândru de voi! Şi trebuie să-mi cer iertare! Am fost mai mult decât lamentabil, când i-am interzis să mai vină la tine, dar...

— Am să înţeleg şi eu când voi avea copii, nu-i aşa?

Muţit instantaneu de uimire, bărbatul cât un munte m-a privit strâmb şi abia a reuşit să îngaime:

— Măi băiete, tu eşti de-a dreptul periculos! De unde ai ştiut...

— Amândoi părinţii lui sunt psihologi, a încercat Mihaela să explice.

— Nu, e mult mai simplu, am răspuns eu. I-am cerut maşina mamei şi nu mi-a dat-o, spunându-mi că îi este frică de eventualele şocuri pe care le-aş putea avea la liste. Argumentul final a fost că numai când voi avea copii voi înţelege asemenea manifestări de dragoste...

Au râs cu toţii iar Mihaela m-a luat de mână.

— Acum ne putem înscrie la orice facultate dorim...

— Ce vrei să spui?

S-au uitat surprinşi unii la alţii?

— Nu ştii ce note ai luat?

— Nu...

— Dumnezeule, ai terminat cu zece pe linie.

A fost rândul meu să-mi vină să cad jos şi m-am aşezat pe bordură. Mă aşteptasem la o notă mare, dar zece? Teoretic eram declarat admis fără concurs la orice universitate din ţară. Se dăduse un fel de ordin de la minister, dar nici în cele mai sălbatice visuri ale mele nu-mi imaginasem o vară fără toceală.

— Ei, ce spui? a forat tatăl Mihaelei în sufletul meu.

— Ce să mai spun? Înseamnă că şi tu...

— Ţi-am spus că voi fi înaintea ta pe listă. Măcar şi alfabetic.

Am prins-o în braţe şi am început să mă rotesc precum fusul unei babe care toarce. Când ne-am potolit, părinţii Mihaelei m-au întrebat cum am reuşit.

— Orice verdict din acesta absolut poartă în el şi o nuanţă de şansă. Nu ştiam chiar de zece, am reciclat eu o spusă de-a Ilincăi.

— Tincuţo, hai acasă, a dorit brusc tatăl Mihaelei să plece. Băiatul ăsta mă înspăimântă. Hai că poate avem treabă, mergem la piaţă...

Mihaela chiar i-a trimis şi, purtaţi de entuziasmul momentului, am intrat în curtea liceului, unde am stârnit un uragan de exclamaţii. Unii, al căror şef era Dragoş, ne huiduiau, alţii ne aclamau, iar cei mai mulţi fluierau admirativ, văzându-ne împreună.

— Băftosul dracului! Cum i-ai păcălit? Sau ai dat şpagă? Numai ăsta poate fi motivul unui asemenea rezultat.

— Dar tu?

— N-are, dom'le, nici un chichirez optul meu pe lângă izbânda voastră. Dar ştii, cel mai tare mă oftică faptul că eu, care şi-aşa eram necăjit, tre' să mă apuc de învăţat pentru doctorie în timp ce tu şi don'şoara veţi sta cu planetarele în sus, prăjindu-vă în soarele verii ăsteia toride...

În momentul acela a sunat telefonul. Era bunicul. A scos un răcnet de bucurie când a aflat rezultatele noastre şi ne-a convocat imediat la redacţie. Ne-am executat. În fond, devenise de curând şeful nostru.

Am mers agale, mână în mână pe sub teii joşi de lângă Palatul Culturii, fără să ne spunem mare lucru.

— Am o presimţire ciudată... Tu nu?

— Deloc. Sunt anesteziat total. Nu credeam că-s un elev atât de bun. Mai ales că la mate o pornisem pe arătură la un exerciţiu şi Dragoş mi-a semnalizat că eram în eroare...

— Eu era să o sfeclesc la română...

— Normal. Ca să ne omoare taică-tău. Şi bunicul.

În faţa Teatrului, Mihaela a dorit să ne aşezăm pe o bancă.

— Are să ne întrebe ce avem de gând...

— Ştiu.

— Şi ce avem de gând?

— Să muncim o lună la el poate ne dă bani de vacanţă.

Mihaela a zâmbit trist.

— Eu n-am nevoie de bani pentru vacanţă. Singurul avantaj al unui sejur cu părinţii este faptul că nu trebuie să plăteşti pentru nimic.

Dorea probabil să îi spun că vom merge împreună la mare. Aşa am crezut atunci. Dar n-am făcut-o şi am mobilizat-o:

— Hai că ne dă dispăruţi pe prima pagină!

În biroul bunicului era răcoare şi mirosea a ţigări fine. Ne-a pupat zgomotos pe amândoi repetând întruna:

— Copiii mei, scumpii mei copii.

S-a fâstâcit şi a vărsat şampanie în tastatura calculatorului, dar nu a lăsat-o pe Mihaela să se ducă după o cârpă.

— Dă-o dracului de maşină! Şi-aşa mă scoate din sărite şi e mai mult de ambianţă aici. Măi copii! Copiii mei, ce bucurie mi-aţi făcut. Ce mândru sunt de voi.

Pe creasta unei inspiraţii de moment l-am întrebat:

— Poate ne faci şi tu o bucurie!

Sorbind adânc din pahar, bunicul ne-a invitat prin semne să luăm loc în fotoliile din faţa biroului lui.

— Păi tocmai despre asta doream să vă spun, dragilor. Totul se brodeşte perfect! Cu notele astea, dacă Anglia se va dovedi nefolositoare, vă veţi putea înscrie la orice facultate şi...

— Anglia? a întrebat neîncrezătoare Mihaela.

— Da, copii! Plănuiesc asta demult, de când am avut cu Mircea o discuţie în cursul căreia...

— Lasă, tataie, zi ce e cu Londra, era să mor eu de icter negru.

— ...mi-a spus că, din cauza lui, ai sentimente contradictorii faţă de ziar. Şi ăsta e un mare păcat. Deşi bănuiam care sunt rădăcinile frustrărilor tale, pe care am înţeles că ţi le-ai expus destul de plastic...

— Şi de public, a râs Mihaela.

— Cred sincer că o asemenea copilărie nu trebuie să vă marcheze cariera. Am căutat şi pot să vă spun că am făcut rost de două burse la o şcoală de presă londoneză. Sunt şase luni de cursuri generale şi apoi o specializare de încă şase. Moşul plăteşte!

Am rămas amândoi cu gura căscată. Mă aşteptam ca bunicul să ne facă un cadou, dar proporţiile lui mă lăsaseră fără replică.

Mai hotărâtă, Mihaela a sărit peste birou şi l-a îmbrăţişat.

— Nu ştiu ce am făcut să vă merit, dar e minunat!

— Să înţeleg că accepţi?

— Aş fi în stare să înot prin Canalul Mânecii...

— Şi tu...

— Eu nu mă simt în stare să înot chiar aşa de mult. Poate mituiesc un pescar francez, am zâmbit eu.

— Acum, că aţi acceptat, am şi o veste proastă...

— Ştiam eu, am comentat.

— Plecarea este peste două săptămâni, pentru că va trebui să urmaţi o lună de cursuri pregătitoare.

Mihaela s-a uitat la mine cu o privire fixă, şi-a scuturat părul pe spate şi a spus simplu:

— Mie îmi este indiferent.

Mie nu-mi era şi am cerut timp de gândire. Bunicul m-a întrebat însă la ce doream să mai meditez. I-am răspuns că aveam câteva chestiuni

de lămurit. Cu fruntea înnegurată, Alecu mi-a spus:

— Există în viaţa fiecărui bărbat un moment în care trebuie să lase pacea sălaşului şi să meargă la război sau să vâneze pentru cina familiei. Iar dacă femeia lui ţine la peşteră, îl aşteaptă şi îi răsplăteşte eforturile...

— Nu e chiar atât de simplu. De ce să nu vorbim pe şleau? Dacă plec acum şi mai ales cu Mihaela, Ilinca nu-mi va mai vorbi niciodată. Şi nu ştiu dacă sunt pregătit pentru aşa ceva.

Lăsându-se să cadă în fotoliu, bunicul s-a plâns:

— Nu eşti normal! Tu nu ştii ce înseamnă Londra! Ce înseamnă spiritualitatea şi mai ales şcoala lor de presă. Este un vis... Pe de altă parte, ce altă împrejurare v-ar putea lămuri mai bine ce relaţii de lucru veţi stabili pentru tot restul vieţii? Nu vă ascund că, după părerea mea, ziarul ăsta vă are ca singure speranţe.

— Iar eu am auzit că, din cauza Curentului Golfului, capacele de la maşinile de spălat sunt călduţe, a plusat şi Mihaela.

Am privit-o mijindu-mi ochii. Aşa cum stătea în lumina care se filtra prin jaluzelele care îl fereau pe bunicul de lumina crudă de iulie, părul i se umpluse de strălucire. Nasul cârn şi ochii cam apropiaţi aveau un aer poznaş iar buzele rămăseseră într-o poziţie care sugera o întrebare. Curioasă, breteaua sutienului evadase de sub cea a rochiei şi privea afară. Sau aşa era moda?

Cântăream cu disperare scenariile plecării şi pe acelea ale rămânerii acasă. Recunoşteam că erau destul de puţine şanse să mă împac cu Ilinca, dar erau la fel de multe să eşuez şi în relaţia cu Mihaela. Pentru că, în mintea mea, acest deznodământ este şi acum o stratagemă a bunicului, menită pe atunci să ne apropie pe mine şi pe Mihaela.

Am mai privit încă o dată spre Alecu şi m-a surprins expresia de bătrâneţe de pe faţa lui. Deşi

mă privea încordat, maxilarul îi căzuse uşor şi îi conferea un aspect antic. În ciuda aerului condiţionat, o broboană de sudoare ca un melc micuţ îi cobora pe tâmpla stângă. Am hotărât că voi pleca la Londra de dragul bunicului.

Le-am spus că abia aştept să plec şi imediat am simţit o uşurare imensă. Pentru prima dată în viaţa mea nu mă mai luptam cu nimeni şi mă puteam aştepta să fiu sprijinit de cei mai mari. Sufletul îmi era zbor avântat de rândunele.

La ieşirea din redacţie, Mihaela s-a urcat imediat într-un taxi. Mi-a spus că este mai mult decât sigură că va trebui să negocieze câineşte cu părinţii ei o asemenea plecare.

— Nu scapi aşa uşor. Îmi eşti datoare... Ce te-a apucat să zici chestia aia cu capacul de la maşina de spălat, de l-ai băgat pe Alecu într-o ceaţă ca aceea spre care ne îndreptăm noi, la Londra?

— Era felul meu de a te ruga să mergi cu mine...

— Numai atât?

— Ştii bine că nu. Dar trebuie să recunosc că probabil, dacă tu ai fi refuzat, ai mei nici nu ar fi luat în discuţie eventualitatea de a mă lăsa singură în Anglia. Ziceai că îţi sunt datoare...

— Da. Trebuie să îmi dai o soluţie. Cum îi spun Ilincăi?

— Credeam că aţi avut o discuţie şi că s-a terminat...

— Da. Dar un asemenea deznodământ trebuie explicat.

— Ce naiv eşti! Copilul ăla prostuţ se va mulţumi şi cu o scrisoare. Şi, oricum, tu scrii mult mai bine decât vorbeşti.

Taxiul a demarat în trombă, lăsându-mă să mă mir ce mătrăgună născuse ura monumentală dintre cele două fete şi să mă întreb dacă nu cumva Mihaela se apropiase de mine tocmai ca să-i facă în ciudă Ilincăi. Am hotărât să fiu extrem de circumspect.

* * *

Despărţirea de ai mei a fost una extrem de simplă. Fără bocete, fără prea multe regrete... Poate că a fost doar ceva invidie din partea lui Spiru care a avut tupeul să-mi dea o listă de cărţi pe care să i le aduc de Crăciun, când mă întorc. Dragoş a înjurat trei zile norocul meu chior şi a spus că aprinde lumânări în biserică, dacă nu mă întorc să-l ţin şi pe el aproape de mine ca să împrumute din bafta mea care denota că, în copilărie, *„ai privit în oală de te-au usturat ochii”*.

Mihaela a avut dreptate. Părinţilor ei le-au trebuit trei zile de gândire, dar au luat o hotărâre în cele cinci minute în care au stat cu bunicul. Şi, în timp ce maică-mea se consfătuia cu mama Mihaelei încercând să traducă buletinele meteo de la BBC ca să afle ce şi câte haine ne sunt necesare, eu scriam nenumărate variante de scrisori Ilincăi.

Păstrez în biroul meu vechi o copie a formulei finale:

„Toată viaţa mea m-am luptat să fiu eu însumi. Am început din clasa a treia când, la o petrecere, mama m-a pus să recit o poezie nasoală şi lungă în faţa unor invitaţi iar eu am stâlcit-o intenţionat, răstălmăcindu-i versurile. Am încercat să mă găsesc iubind-o pe Cristina. Iar moartea ei a lăsat să planeze asupra memoriei mele conştiinţa unui eşec a cărui iminenţă poate că a şi forţat pe căi metafizice deznodământul tragic al iubirii noastre. Am încercat să te iubesc pe tine şi ştii poate mai bine decât mine ce s-a întâmplat. Şi în tot acest timp am făcut eforturi supraomeneşti să rămân legat de catargul corabiei sufletului meu, pentru a nu răspunde cântecului sirenelor care mă chemau pe apele liniştite ale aprobării părinţilor şi a tuturor celor din jur.

De fapt cine sunt eu, Ilinca? Un cabotin căruia îi place statura pe care i-o dă în societate

averea familiei sale, gata oricând să umilească pe aceia mai puţin pregătiţi ca el, posesorul unei limbi care muşcă sălbatic până şi din prieteni şi mai ales depozitarul speranţelor bunicului. El este cel mai important om din viaţa mea şi mi-a repetat încă de mic că a fi aşa ca mine nu înseamnă numai că pot învăţa mai uşor sau scrie mai bine decât colegii mei, ci şi o imensă responsabilitate. Şi Dragoş e de aceeaşi părere. Şi mama...

De povara asta am vrut să fug în braţele tale, Ilinca. Am vrut să demonstrez tuturor că pot fi iubitul fetei de la etajul opt, sperând să mă acopăr de tihna anonimatului... Numai că nu s-a putut. Atrag atenţia fără să vreau sau sfârşesc prin a tânji la postura de lider al grupului meu. Câştig concursuri, iau note incredibile şi, cumva, sfârşesc prin a fi perpetuu speranţa care trebuie să confirme.

Dar poate că vina nu este numai a mea. Cine ar fi crezut în ziua aceea în Mitropolie că suntem în fapt plămădiţi din acelaşi aluat şi că, după ce te voi fi transformat în oglinda sufletului meu, hidoşenia propriei mele imagini, reflectată în noua ta strălucire, mă va uimi într-atât încât mă va face să fug dincolo de zare?

Ştiu că eşti convinsă că totul s-a rupt între noi în noaptea de Înviere. În sfârşit, îţi dau dreptate. În timp ce mă scufundam în mâl am avut pentru o clipă imaginea propriului meu corp, înghiţit de noroi, topit în negura unui spaţiu în care nu contează cine eşti. Şi mi-a fost atunci clar că nu doresc niciodată anonimatul care ne-a motivat la început legătura. Nu! Vreau să fiu sus, să strălucesc şi să uimesc oamenii! Şi destinul acesta mi-l prevesteşte toată lumea încă de pe la doi ani.

Seara aceea m-a convins însă şi că nu sunt destul de puternic să izbândesc fără ajutor. Iar tu, Ilinca, ai preferat siguranţa copacului tău

riscului de a mă propulsa pe mine în lumina adevărată. Dar nu trebuie să uităm şi că, totuşi, de Înviere s-a produs un sinistru, un cataclism, un semn din partea unei forţe mai puternice decât chiar ceea ce credeam noi că avem împreună.

Sunt egoist şi merit să mă urăşti. Eu voi continua să-ţi păstrez însă mereu o fărâmă de dragoste. Şi fiecare a treia lacrimă o voi vărsa pe altarul iubirii noastre. De-a pururi...”

Am pus plicul în ultima cutie poştală de care m-am ciocnit în ţară, pe aeroportul din Otopeni. Zborul până la Londra a fost agitat şi am vomat de două ori.

* * *

În general, urăsc chestiunile explicite, verdictele, instanţele morale şi moraliştii. Dar povestea aceasta trebuie să aibă un epilog, deşi, după cum veţi vedea, el se situează dincolo de limitele unui anumit contract cu mine însumi. Pe care l-am încheiat când am început această carte. Teama că s-ar putea să nu vedeţi cât de greşit am judecat atunci m-a convins în cele din urmă să scriu şi ceea ce a urmat.

Nu a fost un singur an la Londra. Ci doi. La numai două luni de la plecare, m-am mutat în aceeaşi cameră cu Mihaela. Am pretextat că economisim bani pentru cărţi, dar am făcut dragoste pentru prima dată chiar în noaptea în care am predat cheile de la camera mea.

Nu mi-a plăcut Londra. A fost pentru mine ca şi cum aş fi trăit în măruntaiele unui balaur puturos, încorsetat în solzi siniştri de cărămidă roşie. În schimb, am învăţat destulă meserie ca să-mi dau seama că nu am nici cea mai mică vocaţie pentru munca de ziarist. Cu toate acestea, ca un cameleon perfect, am reuşit să termin al doilea cursurile de

jurnalism. E inutil să vă spun cine a terminat prima.

Şcoala, care ne mânca şi optsprezece ore pe zi, dar şi viaţa în comun, m-au apropiat atât de mult de Mihaela, încât am înţeles ce diferenţă profundă există între vârstele iubirii. Bucuria de a observa şi a accepta micile imperfecţiuni ale celuilalt, rătăcirile şi privirile peste vreun pârleaz vecin şi atrăgător, iertate şi uitate, rutina zilnică de a pregăti cina (după standardele londoneze eram cam pârliţi) şi cea săptămânală de a cumpăra hârtie igienică, drămăluirea banilor în consens, cu conştiinţa faptului că nu ne poate ajuta nimeni, ne-au maturizat rapid. Odată cu noi a crescut şi un sentiment căruia, în lipsa altei denumiri i-am spus iubire. Mihaela este omul pe care îl respect cel mai mult, este cel mai bun prieten al meu şi obiectul iubirii mele mature. Dar nu a fost niciodată ţinta unei pasiuni similare cu acelea pe care le-am simţit pentru Cristina şi pentru Ilinca. Ea spune că e normal şi că iubirile celelalte au fost exagerate. Îi ajunge că nu îmi pot imagina viaţa fără ea. E fericită ca şi mine.

Ea a fost singura persoană căreia i-am putut vorbi despre eul mai bătrân care sălăşluia în mine. Mi-a spus că îi ştia bine pe ambii locuitori ai sufletului meu, dar pentru eul mai tânăr nu avea nici un respect.

— E superficial, grandoman, înclinat spre logici obscure... Odată cu scrisoarea, eul mai în vârstă a preluat controlul. Am fost singurul om care a ştiut în tot acest timp că e ascuns undeva în tine şi l-am aşteptat.

Fainã zicere! Numai că, dacă e adevărată, ocoleşte un adevăr fundamental. Eul mai tânăr nu a dorit să merg la Londra şi s-a ascuns în plic în ultimul moment, după ce m-a implorat să nu plec.

Cu două săptămâni înainte de a veni definitiv la Iaşi am realizat că va trebui să ne ducem să locuim fiecare la părinţi. Conştiinţa acestei despărţiri ne-a şocat. Toţi banii strânşi uneori cu economii meschine, la care s-au adăugat şi cei pe care i-am obţinut vânzând o mare parte din lucrurile pe care ni le cumpăraserăm în acei doi ani, ne-au permis însă să ne mutăm imediat într-o garsonieră la marginea oraşului.

Au urmat ceva istericale, o ceartă zdravănă între părinţi dar i-am potolit pe toţi dându-i afară şi anunţându-i că hotărâserăm să ne căsătorim în cel mai scurt timp. Adică în trei zile. Singur Alecu era în extaz. Au fost atât de uimiţi, încât nici măcar nu au mai apucat să protesteze. Cununia civilă a fost un eveniment la care a participat numai Dragoş dintre foştii noştri prieteni. Laura plecase în Canada împreună cu părinţii ei şi încetaseră până să-şi mai şi scrie. Nunta a fost abia în toamnă.

Vlăduţ a fost conceput în noaptea nunţii. Aşa a dorit mama lui. Care, după ce l-a născut, în greutate de patru kilograme, s-a implicat alături de bunicul în munca de la ziar. Alecu era mult mai bătrân şi mai obosit decât în ziua aceea în care ne propusese să plecăm la Londra. Eu am rămas acasă, să-l cresc pe şmecherosul ăsta mic, convins fiind că adevărata mea vocaţie este aceea de scriitor şi nu cea de ziarist.

Două lucruri îmi amintesc zilnic de Ilinca: Vălătuc şi imaginea ei de pe ecranul televizorului. După liceu, Ilinca a plecat la Bucureşti. În numai trei ani a reuşit să ajungă un star de televiziune. Prezintă ştirile de seară la un post naţional. Fiind cumva în acelaşi mediu cu noi, aflu din când în când câte ceva despre ea. Se spune că este inteligentă, extrem de cultă şi de bună profesionistă... De altfel, în scurtele momente când trebuie să se descurce vorbind liber în direct în faţa

milioanelor de telespectatori este evident că e cu totul altceva decât fetiţa căreia îi scrisesem de pe Otopeni.

Dintre toţi spectatorii schimbării ei, sunt singurul care pot deosebi şi motorul acestei transformări. Eul meu mai tânăr e cuibărit undeva în sufletul ei şi îi împrumută din calităţile cu care obişnuia să mă răsfeţe şi pe mine.

Mihaela susţine că ştie sigur că şi-o pune cu nu ştiu ce potentat politic şi de aceea a ajuns atât de repede şi atât de sus. Deşi nu exclud această eventualitate, eu cred că pur şi simplu e tare frumoasă. Mai ales acum că tinereţea a înlocuit total copilăria de pe faţa ei.

Sunt seri în care mă doare carnea numai la vederea ei. Mă bucur dacă se bâlbâie şi spun: *„E tot ea, săraca."* Îi caut nod în papură şi îi reproşez, singur în faţa televizorului, până şi erorile care provin de la cei ce redactează ştirile. Iar când mi se face ruşine de mine însumi îmi aduc aminte de ce mi-a spus în Grădina Botanică: *„Pe de o parte mă transformi iar pe de alta mă doreşti fetiţă!"* Şi mă înfior la gândul atâtor oameni care aleg soluţii greşite când sunt încercaţi de dilema asta.

Am mai vorbit o singură dată cu Ilinca, la o recepţie aici la Iaşi. După ce ne-am privit mult în ochi, m-a întrebat cu acelaşi ton cu care reiei o conversaţie pe care ai întrerupt-o cu doar câteva minute în urmă.

— Ştii cu ce nu mă împac? Cu nedreptatea lunilor acelea pe care le-am petrecut împreună.

— Nedreptate?

— Da... Fiindcă eu a trebuit să te ascult şi să fiu lângă tine în momentele în care îţi aduceai aminte de Cristina. A trebuit să încerc să fiu mai mult

decât ea, să te înţeleg... Nu sunt convinsă că şi Mihaela a trecut prin aceleaşi încercări.

— Te înşeli! Ea a trebuit să se lupte cu două fantome. Atâta doar că a câştigat mai detaşat...

— Minţi.

— Ştii bine că nu mint niciodată, i-am spus blând. Nu am de ce.

— Mircea Stoian, cel pe care îl mai iubesc şi acum nu minţea niciodată. Tu însă...

Am ridicat din umeri:

— Nu te pot convinge nicicum dacă refuzi orice argument...

— Îţi mai aduci aminte?

— Fiecare răsuflare...

— Atunci scrie!

— Poftim?

— Scrie o carte despre noi! Povesteşte sincer toate momentele care s-au scurs între ziua mea şi plecarea ta la Londra. Trmite-mi apoi manuscrisul şi eu îl voi propune unui editor cu care mă cunosc.

— N-am nevoie de editorul tău. Îmi pot publica singur cărţile. Ştii, unele lucruri rămân mereu la fel. Am bani.

— Nu e drept.

— Dar ca tu să fii atât de frumoasă şi să apari în fiecare zi la televizor e drept?

Ilinca a plecat capul în pământ.

— Să nu sluţeşti ceea ce a fost atunci.

— Nici nu mă gândesc! Ideile lui Mircea, cel pe care nu-l cunoşti, vor fi foarte clar delimitate... Iar povestea va fi cea adevărată.

— Şi totuşi, comentariile acelea se vor putea transforma în orice vrei tu. Degeaba povesteşti ceea ce s-a întâmplat, dacă răstălmăceşti...

— Mi-e teamă că în această privinţă va trebui să mă creditezi cu destulă cinste. Ştii, Mircea pe care îl cunoşti nu e mort de tot. E doar cataleptic, undeva, înăuntru. Cât despre Ilinca pe care o mai iubesc eu, ea e moartă demult. Pentru că în numai două minute de conversaţie am ajuns acolo unde

rămăsesem ultima dată. Nu mai crezi în buna mea credinţă...

Nu ne-am salutat la despărţire şi nu i-am mai vorbit de-atunci.

Şi ce să-i fi spus? Că m-am înşelat amarnic şi că, de fapt, diferenţele dintre ea şi Mihaela erau doar în capul celorlalţi? Că am capitulat într-un moment greu, preferând soluţia uşoară a căilor bătătorite? Că nu m-am lăsat călăuzit de propriile instincte care au ţipat atunci în mine că e o om cu totul deosebit? Că nu am avut minima înţelepciune de a accepta că la şaptesprezece ani este încă timpul să fii copil şi să laşi problemele grave pe seama celor care se prefac competenţi în a le rezolva? Că fuga asta a mea spre maturitate a avut o finalitate cu nimic mai bună decât furia lui Vălătuc care, atunci când era mic, îşi urmărea disperat şi până la epuizare propria coadă?

Mihaela susţine că nu am dreptate şi că traiectoria ei ilustrează tocmai puterea personalităţii mele care, în scurtul răstimp în care fiinţele noastre s-au atins, a transformat-o din fata de la etajul opt în ceea ce este acum.

— Moşule, tu eşti un morman mare de voinţă! Cei care se apropie de tine se impregnează cu chestia asta şi se îmbolnăvesc pe viaţă, mi-a explicat Mihaela.

Dar părerea asta face apel la aceeaşi mistică a caracterului ales pe care îl are persoana mea. Idee în care mie îmi este uneori greu să cred.

Dragoş susţine că oricum aş fi sfeclit-o. Presupunând că aş fi rămas cu Ilinca (*„Şi nimeni nu-ţi poate garanta acum că ea ar fi rămas cu tine”*), devenirea Mihaelei m-ar fi făcut să regret mereu că nu am urmat calea pe care sunt acum. El zice că părerile mele de rău sunt doar duhoarea emanată de caracterul meu păcătos şi de dependenţa mea de mila faţă de propria persoană.

În dimineaţa zilei de azi, fiindcă ştiam că voi termina cartea, am îngropat inelul pe care i-l

cumpărasem Ilincăi sub stratul de flori de pe mormântul Cristinei. De pe placa funerară cei numai douăzeci şi unu de ani ai primei mele iubiri rânjeau hâd.

— De ce ai scris despre ea şi nu despre mine?

— Fiindcă e totuna. Sunteţi două jumătăţi ale aceluiaşi măr. Una pârguită şi una mai crudă. Sau poate două umbre ale aceleiaşi siluete anonime.

— Şi atunci tu cine eşti?

— Viermele, silueta anonimă...

— Tu şi obsesia asta a deşertului... De ce nu m-ai făcut pe mine personaj principal?

— Fiindcă nu m-ai povăţuit atunci când te-am rugat. Tu păreai să le ştii întotdeauna pe toate.

— Orice-aş fi zis, ai fi făcut după cum te-ar fi tăiat capul. Ca şi acum când ai preferat-o pe ea în rolul principal. Şi să nu vii la mine cu vrăjeli de-astea! Recunoaşte că ai iubit-o mai mult! Ţii minte cum i-ai scris? „Cu gând vrăjmaş am săgetat Luna" Ce texte ai în tine! Mie nu mi-ai scris niciodată aşa!

— Când am scris asta?

— În scrisoarea aia de la care a pornit totul. Şi te-a bătut Dumnezeu fiindcă minţeai. Ştii tu, gura păcătosului... Tinereţea ta întreagă a fost un gând vrăjmaş şi nu doar dorinţa de a doborî Luna pentru ea. Ai fost şi arc încordat, gata să plesnească, şi zbor de săgeată şi vârf care sfâşie... De ce-ai lăsat să moară furia asta minunată? De ce ai scris despre ea şi nu despre mine?

— Ţi-am spus că mi-era totuna!

— Bine măcar că în locurile unde apar eu scrisul e mai gros. Atât respect meritam şi eu. Că sunt moartă, 'tu-i mama mă-sii!

Cu ochii înfipţi în soare mi-am adus aminte că, în Anglia, văzusem un vapor care ancora. Zalele grele ale lanţului păreau că se trag una după alta spre adânc, dând impresia unei masivităţi de început de lume. Cântecul imenselor inele de metal care se năpusteau în jos şi mişcarea lor avântată dădeau senzaţia unei profunde mobilităţi, ba chiar confereau o concreteţe brută ideii de mişcare. Şi abia când lanţul s-a oprit mi-am dat seama că, de fapt, logica profundă a acestei zbateri nu făcuse decât să ne oprească într-un punct anonim şi incert, la adăpostul unui port.

Am ştiut atunci că, precum mişcarea lanţului aceluia, adolescenţa se termină pe neanunţate şi, tocmai când crezi că nimic nu-ţi va frânge zborul vreodată, simţi că s-a încheiat un capitol din viaţă şi te înclei într-o maturitate discutabilă. De cele mai multe ori, nimeni nu pare dispus să înţeleagă adevărata natură a acestui eveniment. Ba chiar se mai găseşte câte unul care să te felicite, de parcă ai fi repurtat cine ştie ce victorie...

Table of Contents

Elefantul în bostănărie

Table of Contents

Elefantul în bostănărie 4